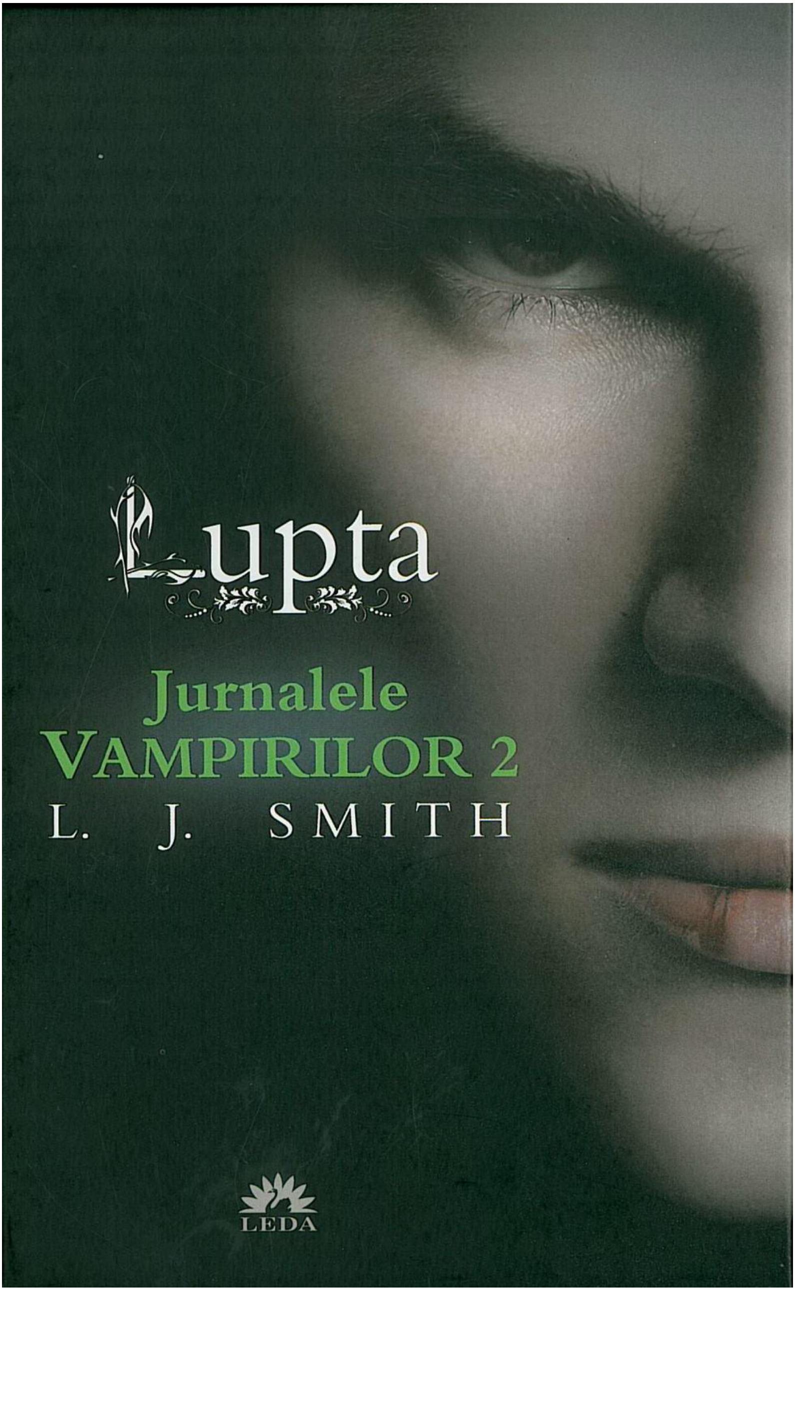

Lupta
Jurnalele
VAMPIRILOR 2
L. J. SMITH
LEDA

L.J. SMITH

JURNALELE VAMPIRILOR 2

LUPTA

Capitolul 1

Damon!

Vântul îngheţat îi flutura Elenei părul, biciuind-o peste faţă, şi îi umfla puloverul subţire. Frunzele de stejar se ridicau în mici vârtejuri printre rândurile de lespezi de granit, iar copacii îşi izbeau frenetic ramurile unele de altele. Mâinile îi erau reci, buzele şi obrajii îi amorţiseră, dar stătea nemişcată, înfruntând fără şovăire vijelia şi ţipând:

— *Damon!*

Furtuna era o demonstraţie a Puterii lui, menită să o sperie şi să o facă să plece. Dar n-o să ţină figura, îşi spuse Elena. Gândul că

îndreptase aceeaşi Putere împotriva lui Stefan trezi în ea un val fierbinte de furie, care-o făcea acum să ardă în bătaia vântului. Dacă Damon i-a făcut ceva lui Stefan, dacă Damon l-a rănit în vreun fel…

— Răspunde-mi, fir-ar să fie! ţipă ea spre stejarii care mărgineau cimitirul.

O frunză moartă de stejar ca o mână veştejită alunecă jucăuş pe piciorul ei; dar nu primi nici un răspuns. Deasupra se înălţa cerul cenuşiu ca de sticlă, la fel de înnegurat ca pietrele de mormânt din jurul ei. Simţind cum o îneacă furia şi frustrarea, Elena se încovoie. Se înşelase. Până la urmă, Damon nu era acolo; era numai ea, singură, cu vântul care urla.

Se întoarse şi i se tăie respiraţia.

Era chiar în spatele ei, atât de aproape încât hainele ei se lipiră de ale lui când se întoarse. La o asemenea distanţă, ar fi trebuit să-şi dea seama că lângă ea stă o altă fiinţă umană, ar fi trebuit să-i simtă căldura trupului sau să-l audă. Dar, desigur, Damon nu era o fiinţă umană.

Se împletici câţiva paşi înapoi până să poată să se oprească. Toate instinctele ei, tăcute cât timp strigase în furia vântului, o implorau acum s-o ia la goană.

Îşi încleşta pumnii.

— Unde e Stefan?

Damon îşi încruntă sprâncenele întunecate şi o linie adâncă apăru între ele.

— Care Stefan?

Elena făcu un pas înainte şi-l plesni peste faţă. O făcuse instinctiv, fără să se gândească, şi aproape că nu-i venea să creadă că fusese în stare de aşa ceva.

O palmă puternică, în care-şi pusese toată forţa şi care-l făcuse pe Damon să-şi întoarcă faţa. O durea mâna. Rămase nemişcată, încercând să-şi potolească respiraţia, şi-l privi fix.

Era îmbrăcat la fel ca prima oară când îl văzuse, în negru. Ghete moi, negre, jeanşi negri, pulover negru şi geacă de piele neagră. Şi semăna cu Stefan. Nu înţelegea cum de nu observase asta până acum. Avea acelaşi păr negru, aceeaşi piele palidă, aceeaşi frumuseţe tulburătoare. Dar părul lui era drept, nu ondulat, ochii îi erau negri ca noaptea, iar gura neîndurătoare.

Îşi întoarse încet capul ca să o privească, iar ea văzu cum sângele i se urca în obrazul pe care tocmai îl plesnise.

— Să nu mă minţi, îi spuse cu vocea tremurândă. Ştiu cine eşti. Ştiu ce eşti. Tu l-ai ucis pe domnul Tanner azi-noapte. Iar acum, Stefan a dispărut.

— Chiar aşa?

— Ştii bine că da!

Damon zâmbi, apoi zâmbetul îi pieri brusc.

— Te avertizez, dacă i-ai făcut vreun rău...

— Ce-o să faci? zise el. Ce-o să-mi faci, Elena? Ce poţi tu să-mi faci?

Elena tăcu. Pentru prima oară conştientiza faptul că vântul se potolise. Ziua coborâse peste ei o tăcere de mormânt, ca şi când amândoi ar fi stat nemişcaţi în mijlocul unui uriaş cerc al Puterii. Părea că totul, cerul de plumb, stejarii şi fagii purpurii, pământul însuşi era conectat la el, ca şi când el îşi trăgea Puterea din toate. Stătea cu capul înclinat uşor pe spate, cu ochii de nepătruns, plini de lumini ciudate.

— Nu ştiu, şopti ea, dar găsesc eu ceva, crede-mă.

El râse brusc, iar inima Elenei tresări şi începu să bată cu putere. Dumnezeule, era minunat! „Frumos” era un cuvânt mult prea mic şi lipsit de sens ca să-l descrie. Ca de obicei, râsul dură doar un moment, dar chiar şi după ce buzele i se strânseră, sclipirea lui îi rămase în ochi.

— Te cred, spuse el, relaxându-se şi uitându-se în jur, prin cimitir. Apoi se întoarse din nou şi întinse mâna spre ea. Eşti prea bună pentru fratele meu, spuse cu nonşalanţă.

Elena se gândi să-l plesnească peste mână, dar nu mai voia să-l atingă din nou.

— Spune-mi unde este.

— Poate mai târziu, pentru un preţ.

Îşi retrase mâna tocmai când Elena observă că purta pe deget un inel exact ca al lui Stefan: de argint, cu lapislazuli. Să nu uiţi asta, îşi spuse ea sălbatic. E important.

— Fratele meu, continuă el, e un prost. Crede că, dacă semeni cu Katherine, eşti la fel de slabă şi de uşor de manipulat ca ea. Dar se înşelă. Ţie pot să-ţi simt furia din celălalt capăt al oraşului. O simt chiar acum, o lumină albă ca soarele deşertului. Eşti puternică, Elena, chiar şi aşa cum eşti. Dar ai putea fi mult mai puternică...

Ea îl privi fără să înţeleagă, fără să-i placă felul în care schimbase subiectul.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Şi ce legătură are asta cu Stefan?

— Vorbesc despre Putere, Elena. Dintr-odată, se apropie de ea şi o fixă cu privirea, vorbindu-i încet, dar ferm: Ai încercat totul, dar nimic nu te-a mulţumit. Eşti fata care are totul, dar mereu a fost ceva la care n-ai putut ajunge, ceva de care ai avut nevoie cu disperare, dar pe care n-ai putut să-l ai. Asta îţi ofer eu. Puterea. Viaţa eternă. Şi senzaţii pe care nu le-ai avut vreodată.

În sfârşit, ea înţelese; îşi simţi stomacul în gât, înecată de oroare şi revoltă.

— Nu!

— De ce nu? şopti el. De ce nu vrei să încerci, Elena? Fii sinceră. Nu simţi că o parte din tine şi-ar dori să încerce?

Ochii lui întunecaţi erau plini de o fierbinţeală şi de o intensitate care o ţintuiau în loc, fără să poată să-şi întoarcă privirea.

— Pot să trezesc la viaţă lucruri care au lâncezit în tine dintotdeauna.

Eşti destul de puternică să trăieşti între umbre, să străluceşti acolo. Poţi deveni o regină a întunericului. De ce nu primeşti Puterea, Elena? Lasă-mă să te ajut s-o primeşti.

— Nu! spuse ea, smulgându-şi privirile de la el.

N-o să se mai uite la el, n-o să-l lase să-i facă asta. N-o să-l lase s-o facă să uite... s-o facă să uite...

— E Secretul Absolut, Elena, îi spuse el, iar vocea îi era la fel de tandră ca degetele care o mângâiau pe gât. O să fii mai fericită decât ai fost vreodată.

Era ceva extrem de important ce trebuia să-şi amintească. El îşi folosea Puterea ca s-o facă să uite, dar ea n-o să-l lase s-o facă să uite...

— Şi apoi noi doi vom fi împreună.

Degetele reci îi atingeau în continuare delicat gâtul, coborând sub gulerul puloverului.

— Numai noi doi, pentru totdeauna.

Simţi brusc o durere ascuţită în clipa în care degetele trecură peste două răni minuscule de pe pielea gâtului ei, iar mintea i se limpezi.

S-o facă să-l uite... pe Stefan.

Asta voia el să alunge din mintea ei. Amintirea lui Stefan, a ochilor lui verzi şi a zâmbetului aceluia care ascundea mereu o umbră de tristeţe. Dar nimic nu-l mai putea alunga pe Stefan din gândurile ei acum, nu după ce împărtăşiseră ceea ce împărtăşiseră. Se smulse de lângă Damon, împingându-i deoparte degetele reci. Îl privi ţintă.

— Am găsit deja ceea ce căutam, îi spuse ea brutal. L-am găsit pe cel cu care-mi doresc să fiu pentru totdeauna.

Întunericul umplu din nou ochii lui, o furie rece care străbătu aerul dintre ei. Privind ochii aceştia, Elena se gândi la o cobră gata să atace.

— Nu fi şi tu la fel de proastă ca fratele meu, îi spuse el. Altfel, va trebui să te tratez şi pe tine la fel.

Acum era înspăimântată. Nu-şi mai putea stăpâni teama, acum când frigul o pătrundea, îngheţându-i oasele. Vântul începea din nou să bată, scuturând crengile.

— Spune-mi unde e, Damon.

— În momentul ăsta? Nu ştiu. Nu poţi să nu te mai gândeşti la el o clipă?

— Nu!

Ea se înfiora, în timp ce părul începu din nou să-i biciuiască faţa.

— Ăsta e răspunsul tău final azi? Trebuie să fii foarte sigură că vrei să joci jocul ăsta cu mine, Elena. Consecinţele nu sunt deloc amuzante.

— Sunt sigură. Trebuia să-l oprească înainte ca el să reuşească să-şi exercite din nou controlul asupra minţii ei. Şi nu mă poţi intimida, Damon, n-ai observat încă? Din momentul în care Stefan mi-a spus ce eşti şi ce-ai făcut, ţi-ai pierdut orice urmă de putere pe care ai avut-o vreodată asupra mea. Te urăsc. Mă dezguşti. Şi nu mai poţi să-mi faci

nimic, niciodată.

Chipul lui se transformă, pierzându-şi senzualitatea, îngheţând, devenind crud şi rău. Râse, iar de data asta râsul lui se repetă la nesfârşit.

— Nimic? zise el. Pot să-ţi fac *orice* ţie şi celor pe care-i iubeşti. Habar n-ai, Elena, de ce sunt în stare. Dar o să afli.

Păşi înapoi, iar vântul o pătrunse pe Elena ca un cuţit. Privirea părea să i se înceţoşeze, ca şi când puncte de lumină umpleau aerul din faţa ochilor ei.

— Vine iarna, Elena, spuse el, iar vocea îi era limpede şi rece, acoperind urletul vântului. Un anotimp neiertător. Înainte să vină, o să afli ce pot şi ce nu pot face. Înainte de venirea iernii, vei fi alături de mine. Vei fi a mea.

Vârtejul alb o orbea şi nu-i mai putea distinge conturul întunecat al feţei. Acum chiar şi vocea i se stingea. Îşi strânse braţele în jurul trupului, cu capul în piept, tremurând din toate încheieturile. Şopti:

— Stefan...

— Oh, şi încă ceva, se auzi din nou vocea lui Damon. M-ai întrebat mai devreme de fratele meu. Nu te mai obosi să-l cauţi, Elena. L-am ucis noaptea trecută.

Ridică instinctiv capul spre el, dar nu mai avea ce să vadă, în afară de albul ameţitor care-i ardea nasul şi obrajii şi îi îngreuna genele. Abia atunci, când grăunţii mici i se aşezau pe piele, înţelese ce erau: fulgi de zăpadă. Ningea pe 1 noiembrie. Deasupra, soarele dispăruse.

Capitolul 2

Un amurg ca de pe altă lume se lăsă peste cimitirul părăsit. Zăpada îi înceţoşa privirile Elenei, iar vântul îi amorţea trupul, de parcă ar fi căzut într-un curent de apă îngheţată. Totuşi, cu încăpăţânare, nu se întoarse spre cimitirul nou şi spre drumul de dincolo de el. Din câte-şi putea da seama, Podul Wickery era chiar în faţa ei. Se îndreptă într-acolo.

Poliţia găsise maşina lui Stefan abandonată lângă Old Creek Road. Asta însemna că o lăsase undeva între Drowning Creek şi pădure. Elena se împletici pe cărarea năpădită de buruieni care străbătea cimitirul, dar merse mai departe, cu capul în jos şi strângându-şi cu braţele pe lângă ea puloverul subţire. Ştia cimitirul ăsta dintotdeauna şi putea să-l străbată chiar şi cu ochii închişi.

Când în sfârşit ajunse la pod, tremuratul devenise dureros. Nu mai ningea atât de tare acum, dar vântul bătea din ce în ce mai puternic. Îi trecea prin haine de parcă ar fi fost făcute din hârtie de mătase şi îi tăia respiraţia.

Stefan, murmură în gând şi o coti spre Old Creek Road, târându-şi picioarele spre nord. Nu credea ce-i spusese Damon. Dacă Stefan ar fi fost mort, ea ar fi ştiut. Era viu, undeva, şi trebuia să-l găsească. Putea să fie oriunde în albul ăsta ameţitor; putea să fie rănit, îngheţat. Elena simţea vag că nu mai judecă normal. Toate gândurile ei rămâneau îndreptate spre o singură idee. Stefan. Să-l găsească pe Stefan.

Îi era din ce în ce mai greu să-şi continue drumul. La dreapta ei erau stejari, iar la stânga, apele repezi ale râului Drowning Creek. Înainta din ce în ce mai şovăielnic şi mai încet. Vântul nu i se mai părea atât de puternic, dar se simţea cumplit de obosită. Simţea nevoia să se aşeze şi să se odihnească măcar un minut.

În timp ce se prăbuşea lângă drum, înţelese dintr-odată ce idee prostească fusese să plece în căutarea lui Stefan. Stefan o să vină la ea. Nu trebuia decât să stea aici şi să-l aştepte. Probabil că venea după ea chiar acum.

Elena închise ochii şi îşi lăsă capul pe genunchi. Simţea că-i e mult mai cald acum. Gândul îi zbură şi îl văzu pe Stefan, îl văzu zâmbindu-i. Braţele lui în jurul ei erau puternice şi protectoare, iar ea se relaxa în îmbrăţişarea lor, fericită să scape de teamă şi de tensiune. Era acasă. Era acolo unde-i era locul. Stefan n-avea să lase nimic să o atingă.

Dar chiar atunci, în loc să o strângă în braţe, Stefan o scutură din toate puterile. Îi strica senzaţia minunată de linişte a odihnei ei. Îi văzu chipul, palid şi grav, cu ochii lui verzi întunecaţi de durere. Încercă să-i spună să se oprească, dar el n-o asculta. *Elena, ridică-te,* îi spunea, iar ea simţea forţa irezistibilă a ochilor acelora verzi îndemnând-o s-o facă. *Elena, ridică-te acum...*

— Elena, ridică-te!

Vocea era ascuţită, subţire şi înspăimântată.

— Haide, Elena! Ridică-te! Nu putem să te cărăm!

Clipind, Elena reuşi să distingă o figură. Era mică, în formă de inimă, cu o piele albă, aproape transparentă, înconjurată de o claie de bucle moi, roşcate. Nişte ochi căprui, cu fulgi de zăpadă prinşi de gene, se uitau îngrijoraţi într-ai ei.

— Bonnie, zise ea încet. Ce cauţi aici?

— Mă ajuta pe mine să te caut, spuse o altă voce, mai joasă, de cealaltă parte a Elenei.

Se întoarse puţin, cât să vadă nişte sprâncene elegant arcuite şi un ten măsliniu.

Ochii întunecaţi ai lui Meredith, de obicei ironici, erau şi ei îngrijoraţi de data aceasta.

— Ridică-te, Elena, dacă nu vrei să devii cu adevărat o prinţesă de

gheaţă.

Era acoperită toată de zăpadă, ca de o haină de blană albă. Elena se ridică în picioare, ţeapănă, sprijinindu-se cu toată greutatea de cele două fete. O duseră aşa până la maşina lui Meredith.

Ar fi trebuit să-i fie mult mai cald în maşină, dar terminaţiile nervoase ale Elenei începeau să revină la viaţă şi o făceau să tremure, lăsând-o să înţeleagă cât de frig îi era de fapt. Iarna e un anotimp neîndurător, se gândi ea în timp ce Meredith pornea maşina.

— Ce se întâmplă, Elena? întrebă Bonnie de pe bancheta din spate. Ce-a fost în mintea ta, să fugi aşa de la şcoală? Şi cum de-ai putut să vii aici?

Elena ezită, apoi scutură din cap. Tot ce-şi dorea era să le spună totul lui Bonnie şi Meredith. Să le spună toată povestea înspăimântătoare despre Stefan şi Damon şi despre ce se întâmplase cu adevărat noaptea trecută cu domnul Tanner şi despre tot ce urmase. Dar nu putea. Chiar dacă ele ar fi crezut-o, secretul nu îi aparţinea ei, ca să-l poată spune mai departe.

— Toată lumea te caută, spuse Meredith. Toată şcoala e supărată, iar mătuşa ta aproape că şi-a pierdut minţile.

— Îmi pare rău, spuse Elena tâmp, încercând să se oprească din tremuratul violent.

O luară pe Maple Street şi opriră în faţa casei ei. Mătuşa Judith o aştepta înăuntru cu pături încălzite.

— Ştiam că, dacă or să te găsească, o să fii pe jumătate îngheţată, spuse ea cu o voce căutat veselă, întinzând mâinile către Elena. Ninge în prima zi după Halloween! Aproape că nu-mi vine să cred. Unde aţi găsit-o, fetelor?

— Pe Old Creek Road, dincolo de pod, spuse Meredith.

Chipul îngust al mătuşii Judith se făcu alb ca varul.

— În apropiere de cimitir? Unde au avut loc atacurile? Elena, cum ai putut…?

Vocea i se stinse când se uită la Elena.

— N-o să mai vorbim despre asta acum, zise ea, încercând să-şi regăsească tonul vesel. Hai să-ţi scoatem hainele astea ude.

— Trebuie să mă duc înapoi după ce mă usuc, spuse Elena.

Creierul ei începuse din nou să funcţioneze şi un lucru era limpede: de fapt, nu-l văzuse acolo pe Stefan; fusese un vis. Tot nu ştia unde era Stefan.

— Ba nu trebuie deloc, spuse Robert, logodnicul mătuşii Judith.

Elena abia dacă-l observase până atunci stând acolo, într-o parte. Dar tonul lui nu lăsa loc vreunui protest.

— Poliţia îl caută pe Stefan, las-o să-şi facă treaba, zise el.

— Poliţia crede că el l-a omorât pe domnul Tanner. Dar nu-i aşa. Ştiţi că nu-i aşa, nu? În timp ce mătuşa Judith îi scotea puloverul ud leoarcă, Elena se uită de la unul la altul, căutând ajutor, dar toţi aveau aceeaşi

expresie. Ştiţi că nu el a făcut-o, nu?

Nimeni nu rupse tăcerea.

— Elena, spuse Meredith în cele din urmă, nimeni nu vrea să creadă că el a făcut-o. Dar... să fim serioşi, faptul că a fugit aşa nu-l pune deloc într-o lumină favorabilă.

— Dar n-a fugit. N-a fugit! N-a fugit...

— Taci, Elena, spuse mătuşa Judith. Nu te mai agita. Cred că te îmbolnăveşti. A fost atât de frig afară, iar tu n-ai dormit decât câteva ore azi-noapte.

Îşi puse mâna pe obrazul Elenei.

Dintr-odată, era prea mult pentru ea. Nimeni n-o credea, nici măcar prietenele şi familia ei. În momentul acela, se simţea înconjurată de duşmani.

— Nu sunt bolnavă, ţipă ea, trăgându-se într-o parte. Şi nici nebună nu sunt, orice-ai crede. Stefan n-a fugit şi nu l-a ucis pe domnul Tanner şi nu-mi pasă dacă nici unul dintre voi nu mă crede...

Se opri, înecându-se. Mătuşa Judith, care se agita pe lângă ea, o conduse repede pe scări, iar ea se lăsă condusă. Dar nu se întinse pe pat atunci când mătuşa sugeră că e, probabil, foarte obosită. În schimb, odată ce se încălzi, se aşeză pe canapeaua din living, lângă şemineu, înfăşurată într-o grămadă de pături. Telefonul sună toată după-amiaza, şi o auzi pe mătuşa Judith vorbind cu prieteni, cu vecini, cu cei de la şcoală. Îi asigura pe toţi că Elena se simţea bine. Tragedia... de noaptea trecută o tulburase puţin, asta era tot, şi părea să aibă puţină febră. Dar o să-şi revină complet după ce se va fi odihnit puţin. Meredith şi Bonnie stăteau lângă ea.

— Vrei să vorbim? întrebă Meredith în şoaptă.

Elena scutură din cap, privind fix spre foc. Toţi erau împotriva ei. Iar mătuşa Judith se înşela: nu se simţea deloc bine. Şi n-avea să se simtă bine până când Stefan nu va fi găsit.

Matt trecu pe la ea, cu zăpada pudrându-i părul blond şi hanoracul albastru-închis. Când intră în cameră, Elena îşi ridică privirile spre el plină de speranţă. Ieri, Matt ajutase la salvarea lui Stefan, când tot restul şcolii ar fi vrut să-l linşeze. Dar de data asta el răspunse privirii ei pline de speranţă cu o expresie de regret sincer, iar îngrijorarea din ochii lui albaştri îi era adresată numai ei.

Dezamăgirea era insuportabilă.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Elena. Îţi ţii promisiunea „să ai grijă de mine”?

În ochii lui sclipi o clipă durerea. Dar vocea lui Matt era netulburată:

— În oarecare măsură, poate că da. Dar aş încerca să am grijă de tine oricum, nu numai fiindcă am promis. Am fost îngrijorat pentru tine. Ascultă, Elena...

Dar ea nu era în dispoziţia necesară să asculte pe cineva.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc. Întreabă-i pe toţi cei de faţă. Aşa

că nu trebuie să-ţi mai faci griji. Plus că nu văd de ce ţi-ai ţine promisiunea făcută unui criminal.

Uimit, Matt privi spre Meredith şi Bonnie. Apoi clătină neajutorat din cap.

— Nu eşti corectă.

Elena nu era însă nici în dispoziţia necesară ca să fie corectă.

— Ţi-am spus, nu mai e nevoie să-ţi faci griji pentru mine şi pentru problemele mele. Sunt bine, mulţumesc.

Sugestia era evidentă. Matt se întoarse spre uşă chiar în clipa în care mătuşa Judith intra cu sandviciurile.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, murmură el, grăbindu-se spre ieşire.

Şi plecă fără să se mai uite înapoi.

Meredith, Bonnie, mătuşa Judith şi Robert încercară pe rând să facă conversaţie în timp ce serveau, mai devreme decât de obicei, cina lângă foc. Elena nu putea să mănânce şi nu voia să vorbească. Singura care nu se simţea groaznic era surioara mai mică a Elenei, Margaret. Cu optimismul pe care i-l dădeau cei patru ani ai ei, se cuibărise lângă Elena şi îi oferea din dulciurile pe care le primise la colindat de Halloween.

Elena îşi îmbrăţişa strâns sora, lipindu-şi pentru o clipă capul de perişorul cânepiu al lui Margaret. Dacă Stefan ar fi putut să o sune sau să-i trimită un mesaj, ar fi făcut-o deja până acum. Nimic în lume nu l-ar fi putut opri, doar dacă nu era grav rănit sau închis undeva sau…

Nu-şi dădu voie să se gândească la acest ultim „sau”. Stefan era în viaţă; trebuia să fie. Damon era un mincinos.

Dar Stefan avea necazuri, iar ea trebuia să-l poată găsi cumva. Îşi făcu griji toată seara, încercând cu disperare să pună la punct un plan. Un lucru era clar pentru Elena: era pe cont propriu. Nu putea să aibă încredere în nimeni.

Se făcuse întuneric. Elena se foi pe canapea şi se forţă să caşte.

— Sunt obosită, spuse ea încet. Poate că până la urmă chiar sunt bolnavă. Cred că mă duc să mă culc.

Meredith o privi pătrunzător.

— Mă gândeam, domnişoară Gilbert, spuse ea, întorcându-se spre mătuşa Judith, că poate ar fi bine ca eu şi Bonnie să rămânem aici peste noapte, să-i ţinem companie Elenei.

— Ce idee grozavă! spuse mătuşa Judith încântată. Dacă nu se supără părinţii voştri, mi-ar face plăcere să rămâneţi.

— Drumul înapoi până la Herron e lung. Cred că am să rămân şi eu, spuse Robert. Pot să mă întind chiar aici, pe canapea.

Mătuşa Judith protestă; erau destule camere pentru oaspeţi la etaj, dar Robert era de neînduplecat. Canapeaua era numai bună pentru el, o asigură.

După ce aruncă o privire de pe canapea către hol, unde uşa de la intrare se vedea perfect, Elena rămase nemişcată. Poate că plănuiseră

asta împreună; oricum, erau clar implicaţi cu toţii. Voiau să fie siguri că ea nu va părăsi casa.

Când ieşi din baie puţin mai târziu, înfăşurată în chimonoul ei din mătase roşie, le găsi pe Meredith şi pe Bonnie aşezate pe patul ei.

— Salut, Rosencrantz şi Guildenstern, spuse ea acru.

Bonnie, care până atunci arătase deprimată, acum părea alarmată. Îi aruncă lui Meredith o privire ezitantă.

— Ştie cine suntem. Vrea să spună că suntem spioanele mătuşii ei, interpretă Meredith. Elena, ar trebui să-ţi dai seama că nu e deloc aşa. Chiar nu poţi să ai un pic de încredere în noi?

— Nu ştiu. Pot?

— Da, pentru că suntem prietenele tale.

Înainte ca Elena să poată să facă vreo mişcare, Meredith sări din pat şi închise uşa. Apoi se întoarse din nou spre Elena.

— Acum, măcar o dată în viată, ascultă-mă, prostuţo. E adevărat că nu ştim ce să credem despre Stefan. Dar ar trebui să înţelegi că e numai vina ta. De când aţi început să ieşiţi împreună, n-ai făcut decât să ne respingi. S-au întâmplat o mulţime de lucruri despre care nu ne-ai spus. Sau, cel puţin, nu ne-ai spus tot adevărul. Dar, în ciuda acestor lucruri, noi încă avem încredere în tine. Încă ţinem la tine. Încă mai suntem alături de tine, Elena, şi vrem să te ajutăm. Şi dacă nu poţi să înţelegi asta, atunci chiar eşti proastă.

Încet, Elena îşi întoarse privirea de la expresia întunecată şi intensă a lui Meredith la chipul palid al lui Bonnie. Bonnie încuviinţă din cap.

— Aşa e, spuse ea, clipind cu putere, ca şi când ar fi vrut să-şi reţină lacrimile. Chiar dacă tu nu mai ţii la noi, noi încă mai ţinem la tine.

Elena simţi cum i se umezesc şi ei ochii şi chipul ei îşi pierdu severitatea. Bonnie coborî atunci din pat şi toate trei se îmbrăţişară, iar Elena nu putu să-şi mai împiedice lacrimile să-i şiroiască pe obraz.

— Îmi pare rău că nu am vorbit cu voi, spuse ea. Ştiu că nu înţelegeţi şi nu pot să vă explic de ce nu pot să vă spun tot. Dar nu pot. Un lucru însă pot să vă spun.

Se dădu puţin înapoi, îşi şterse obrajii şi le privi deschis.

— Indiferent cât de grave par dovezile împotriva lui Stefan, nu l-a omorât el pe domnul Tanner. Ştiu că nu a fost el pentru că ştiu cine a fost. Şi este aceeaşi persoană care i-a atacat pe Vickie şi pe bătrânul de sub pod. Şi…, se opri să se gândească o clipă. Şi, Bonnie, cred că el l-a ucis şi pe Yangtze.

— Pe Yangtze? făcu Bonnie ochii mari. De ce să fi vrut să omoare un căţel?

— Nu ştiu, dar a fost acolo în noaptea aia, la tine acasă. Şi era… furios. Îmi pare rău, Bonnie.

Bonnie scutură din cap şocată.

— De ce nu le-ai spus poliţiştilor? întrebă Meredith. Râsul Elenei era aproape isteric.

— Nu pot. E ceva care îi depăşeşte. Iar ăsta e un alt lucru pe care nu-l pot explica. Aţi spus că încă mai aveţi încredere în mine; ei bine, va trebui să aveţi în continuare încredere în mine în privinţa asta.

Bonnie şi Meredith se uitară una la alta, apoi la aşternutul de pat din care degetele nervoase ale Elenei trăgeau un fir din broderie. În cele din urmă, Meredith spuse:

— Bine. Cu ce putem să te ajutăm?

— Nu ştiu. Cu nimic. Sau poate… Elena se opri şi se uită la Bonnie. Sau poate, zise ea cu o voce complet schimbată, tu mă poţi ajuta să-l găsesc pe Stefan.

Ochii căprui ai lui Bonnie se măriră de uimire.

— Eu? Dar ce pot să fac? Apoi o auzi pe Meredith icnind scurt şi spuse: Oh. Oh!

— Ştiai unde eram în ziua când am mers la cimitir, spuse Elena. Ba chiar ai şi prezis că Stefan va veni la şcoală.

— Credeam că nu crezi în toate chestiile astea paranormale, zise Bonnie încet.

— Am mai învăţat câte ceva de-atunci. În orice caz, sunt dispusă să cred în orice dacă asta mă ajută să-l găsesc pe Stefan. Dacă există cea mai mică şansă să-mi fie de folos.

Bonnie se ghemui încet, ca şi când încerca să-şi facă şi mai mic trupul deja subţirel.

— Elena, nu înţelegi, spuse ea pe un ton jalnic. Nu am pregătirea necesară, nu e ceva ce pot controla. Şi… şi nu e o joacă. Nu mai e. Cu cât foloseşti mai mult aceste puteri, cu atât mai mult te folosesc ele pe tine. Şi, în cele din urmă, pot ajunge să te folosească tot timpul, fie că tu vrei sau nu. E periculos.

Elena se ridică şi se duse până la măsuţa de toaletă din lemn de cireş, privind-o fără să o vadă. În cele din urmă, se întoarse.

— Ai dreptate, nu e o joacă. Şi te cred când spui cât de periculos poate să fie. Dar nici pentru Stefan nu e o joacă. Bonnie, cred că e afară, undeva, rănit foarte grav. Şi nu are pe nimeni care să-l ajute; nici măcar nu-l caută nimeni, în afara duşmanilor lui. Poate moare chiar în clipa asta. Poate… Poate chiar…

Simţi cum se îneacă. Îşi aplecă fruntea peste măsuţa de toaletă şi trase adânc aer în piept, încercând să se linişească. Când ridică din nou privirea, o văzu pe Meredith uitându-se la Bonnie.

Bonnie îşi îndreptă umerii, stând cât putu de dreaptă. Îşi ridică bărbia şi strânse din buze. Iar în ochii ei căprui, de obicei calzi, o lumină sălbatică sclipi în clipa în care îi întâlni pe cei ai Elenei.

— Avem nevoie de o lumânare, fură singurele ei cuvinte.

Chibritul sfârâi şi aruncă scântei în întuneric, apoi flacăra lumânării se aprinse puternică şi strălucitoare. Arunca o lumină aurie peste chipul palid al lui Bonnie când se aplecă deasupra ei.

— O să am nevoie de voi amândouă ca să mă ajutaţi să mă

concentrez, spuse ea. Uitaţi-vă la flacără şi gândiţi-vă la Stefan. Proiectaţi-vă imaginea lui în minte. Indiferent ce se întâmplă, nu încetaţi să vă uitaţi la flacără. Şi, orice-aţi face, nu scoateţi o vorbă.

Elena încuviinţă din cap. Singurul sunet care se mai auzea în cameră era respiraţia lor liniştită. Flacăra licări şi dansă, aruncând pete de lumină pe chipurile celor trei fete aşezate în jurul ei cu picioarele încrucişate.

Bonnie, cu ochii închişi, respira adânc şi uşor, de parcă se cufunda într-un somn profund.

Stefan, se gândi Elena, privind flacăra şi încercând să-şi transfere toată voinţa în acest gând. Şi-l imagină, folosindu-şi toate simţurile, implorându-l să vină la ea. Asprimea puloverului lui pe obrazul ei, mirosul hainei lui de piele, forţa braţelor lui în jurul ei. Oh, Stefan…

Genele lui Bonnie tremurară, iar respiraţia ei se acceleră, ca a cuiva adormit care are un coşmar. Neclintită, Elena nu-şi luă ochii de la flacără, dar când Bonnie rupse tăcerea, un fior rece îi străbătu şira spinării.

La început fusese doar un geamăt, geamătul cuiva care simte o mare durere. Apoi, când Bonnie îşi împinse capul înainte, respiraţia deveni sacadată şi se transformă în cuvinte.

— Singur…, spuse ea, apoi se opri.

Elena îşi înfipse unghiile în palmă.

— Singur… în întuneric, spuse Bonnie.

Vocea ei era distantă şi chinuită.

Se lăsă din nou un moment de tăcere, apoi Bonnie începu să vorbească repede.

— E întuneric şi frig. Şi sunt singur. E ceva în spatele meu… crestat şi tare. Pietre. Mă durea, dar acum nu mă mai doare. Sunt amorţit din cauza frigului. E atât de frig… Bonnie se răsuci, ca şi când ar fi vrut să scape de ceva, apoi râse, un râs cutremurător, aproape ca un suspin. E… amuzant. Niciodată nu mi-am imaginat că o să vreau atât de mult să văd soarele. Dar aici e mereu întuneric. Şi frig. Apa îmi ajunge până la gât şi e rece ca gheaţa. Şi asta e amuzant. E apă peste tot… iar eu mor de sete. Mi-e atât de sete… şi doare…

Elena simţi cum i se strânge inima. Bonnie era în mintea lui Stefan şi cine ştie ce putea să descopere acolo. Stefan, spune-ne unde eşti, se gândi ea cu disperare. Uită-te în jur, spune-mi ce vezi.

— Sete. Am nevoie de… viaţă?

Vocea lui Bonnie era nesigură, ca şi când n-ar fi ştiut dacă era cuvântul potrivit.

— Sunt slăbit. El spune că eu o să fiu mereu cel slab. El e puternic… un ucigaş. Dar asta sunt şi eu. Am ucis-o pe Katherine; poate că merit să mor. De ce nu mă dau bătut?

— Nu! spuse Elena înainte să se poată abţine.

În clipa aceea uită totul, mai puţin durerea lui Stefan. Stefan…

— Elena! ţipă ascuţit Meredith în acelaşi timp.

Dar capul lui Bonnie căzu înainte, iar potopul de cuvinte se întrerupse brusc, îngrozită, Elena înţelese ce făcuse.

— Bonnie, te simţi bine? Poţi să-l găseşti iarăşi? N-am vrut…

Bonnie îşi ridică atunci capul. Avea acum ochii deschişi, dar nu se uitau nici spre lumânare şi nici spre Elena. Se uitau fix înainte, goliţi de orice expresie. Când vorbi, vocea ei era distorsionată, iar inima Elenei se opri o clipă. Nu era vocea lui Bonnie, dar era o voce pe care Elena o recunoştea. O mai auzise o dată ieşind de pe buzele lui Bonnie, în cimitir.

— Elena, spuse vocea, să nu mergi la pod. E Moartea, Elena. *Moartea ta* te aşteaptă acolo.

Apoi Bonnie se prăbuşi înainte. Elena o apucă de umeri şi începu s-o zguduie.

— Bonnie! aproape că ţipă ea. Bonnie!

— Ce… oh, nu. Dă-mi drumul.

Vocea lui Bonnie era slabă şi tremurată, dar era vocea ei. Încă aplecată înainte, îşi duse o mână la frunte.

— Bonnie, te simţi bine?

— Aşa cred. Dar a fost foarte ciudat.

Tonul ei deveni ascuţit şi se uită în sus, clipind des.

— Ce-a însemnat asta, Elena? Ce-a vrut să spună când a zis că şi el e un ucigaş?

— Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc totul. Nu pot să descriu; a fost cumplit. Dar ce-a vrut să spună cu asta?

— Nimic, zise Elena. Halucina, asta e tot.

Meredith interveni:

— El? Deci chiar crezi că a intrat în legătură cu Stefan?

Elena încuviinţă tăcută din cap, privind în altă parte, cu ochi arzători, dureroşi.

— Da. Cred că era Stefan. Trebuie să fi fost el. Şi cred că ea ne-a şi spus unde e. Sub Podul Wickery, în apă.

Capitolul 3

Bonnie se holbă la ea.

— Nu-mi amintesc nimic despre pod. N-am simţit să fi fost vreun pod.

— Dar ai spus chiar tu, la sfârşit. Credeam că-ţi aminteşti…

Vocea Elenei se stinse.

— Nu-ţi mai aminteşti partea aceea, spuse ea fără expresie.

Nu era o întrebare.

— Îmi amintesc singurătatea, într-un loc rece şi întunecat, simţeam slăbiciunea… şi setea. Sau poate foamea? Nu ştiu, dar aveam nevoie…

de ceva. Şi aproape că-mi doream moartea. Apoi m-ai trezit tu.

Elena şi Meredith schimbară o privire.

— Şi după aceea, se întoarse Elena spre Bonnie, ai mai spus ceva, cu o voce ciudată. Ai zis să nu ne apropiem de pod.

— A spus să nu te apropii *tu* de pod, o corectă Meredith. Ţi-a spus ţie, special, Elena. A spus că Moartea te aşteaptă.

— Nu-mi pasă cine mă aşteaptă, spuse Elena. Dacă Stefan e acolo, acolo mă duc şi eu.

— Atunci mergem toate, spuse Meredith.

Elena ezită.

— Nu pot să vă cer să faceţi asta, spuse ea încet. Poate fi primejdios... un gen de pericol pe care nu-l cunoaşteţi. Poate ar fi mai bine pentru mine dacă merg singură.

— Glumeşti? spuse Bonnie, împingându-şi bărbia înainte. Adorăm pericolul. Vreau să fiu tânără şi frumoasă în mormânt, îţi aminteşti?

— Termină, spuse repede Elena. Chiar tu ai fost cea care a spus că nu e o joacă.

— Nu e nici pentru Stefan, le reaminti Meredith. Nu-i suntem de prea mare folos dacă pierdem vremea pe-aici.

Elena deja îşi scotea chimonoul şi se îndrepta spre dulap.

— Am face bine să punem pe noi haine groase. Luaţi orice poate să vă ţină de cald, spuse ea.

Când erau toate îmbrăcate să facă faţă cât de cât vremii de-afară, Elena se întoarse spre uşă. Apoi se opri.

— Robert, spuse ea. Sub nici o formă nu putem să ajungem la uşa de la intrare fără să ne vadă, nici chiar dacă doarme.

Toate trei se răsuciră în acelaşi timp spre fereastră.

— Oh, minunat, spuse Bonnie.

În timp ce se căţărau în gutuiul din faţa ferestrei, Elena văzu că ninsoarea se oprise. Dar asprimea frigului care o lovea peste obraji o făcu să-şi amintească vorbele lui Damon. Iarna este un anotimp neiertător, se gândi ea şi se cutremură.

Toate luminile din casă erau stinse, inclusiv cele din living. Probabil că Robert adormise deja. Chiar şi aşa, Elena îşi ţinu respiraţia când ajunseră în dreptul ferestrelor întunecate. Maşina lui Meredith era parcată puţin mai jos, pe stradă. În ultima clipă, Elena se hotărî să ia nişte frânghie şi deschise, fără să facă zgomot, uşa garajului. În Drowning Creek era un curent rapid şi traversarea lui era periculoasă.

Drumul până la capătul oraşului avea să fie tensionat. Trecând pe lângă marginea pădurii, Elena îşi aminti felul cum frunzele zburaseră în jurul ei în cimitir. Mai ales frunzele de stejar.

— Bonnie, stejarii au vreo semnificaţie aparte? Bunica ta ţi-a spus vreodată ceva despre ei?

— Ei, erau copaci sacri pentru druizi. De fapt, toţi copacii erau sacri, însă stejarii erau cei mai adoraţi. Druizii credeau că spiritul copacilor le

dă putere.

Elena digeră informaţia în tăcere. Când ajunseră la pod şi coborâră din maşină, aruncă o privire neliniştită către stejarii de pe malul drept. Dar noaptea era luminoasă şi ciudat de liniştită şi nici o adiere nu desprindea frunzele cafenii rămase pe crengi.

— Fiţi atente dacă vedeţi vreo cioară, le spuse ea lui Bonnie şi Meredith.

— O cioară? întrebă Meredith tăios. Ca aia din faţa casei lui Bonnie în noaptea în care-a murit Yangtze?

— Noaptea în care Yangtze a fost ucis. Da.

Elena se apropie de apele întunecate ale râului Drowning Creek cu inima bătându-i mai repede. În ciuda numelui, nu era nicidecum un pârâu *(creek),* ci un râu cu ape repezi şi cu maluri de pământ. Peste el trecea Podul Wickery, o structură din lemn construită în urmă cu aproape un secol. Cândva, fusese destul de puternic să susţină căruţe şi camioane; azi mai rămăsese doar un pod pietonal pe care nu-l folosea nimeni pentru că era destul de izolat. Era un loc sterp, părăsit şi neprietenos, se gândi Elena. Ici şi colo, petice de zăpadă se zăreau pe pământ.

În ciuda cuvintelor ei curajoase de mai devreme, Bonnie rămânea în urma lor.

— Vă mai amintiţi ultima oară când am trecut peste podul ăsta? întrebă ea.

Chiar prea bine, îşi spuse Elena. Ultima oară când îl traversaseră, erau urmărite de… ceva… din cimitir. Sau de cineva, se gândi ea.

— Încă nu trebuie să-l traversăm, spuse ea. Mai întâi trebuie să ne uităm sub el, pe partea asta.

— Adică acolo unde a fost găsit bătrânul cu beregata retezată, murmură Meredith, dar le urmă.

Farurile maşinii luminau doar o mică parte a malului de sub pod. Când Elena păşi în afara spotului îngust de lumină, simţi un fior rece, ca o prevestire. *Moartea aşteaptă* — spusese vocea. Oare Moartea era aici, jos?

Picioarele îi alunecară pe pietrele umede, acoperite de spuma apei. Tot ce putea auzi era vuietul râului şi ecoul care se spărgea în pereţii podului de deasupra ei. Şi, cu toate că-şi încordase privirile, tot ce putea să vadă în întuneric erau malurile umezi şi reci şi grinzile de lemn ale podului.

— Stefan? şopti ea şi aproape că se bucură când zgomotul apei îi acoperi vocea.

Se simţea ca cineva care întreabă „cine e-acolo?” într-o casă goală, înspăimântat totuşi de ce ar putea să-i răspundă.

— Nu e bine, spuse Bonnie din spatele ei.

— Ce vrei să spui?

Bonnie privea în jur, clătinând uşor din cap, cu tot corpul încordat de

concentrare.

— Pur şi simplu simt că nu e în regulă. Nu... în primul rând că nu am auzit niciodată zgomotul râului. N-am auzit niciodată nimic, doar linişte mormântală.

Elena simţi cum inima-i e cuprinsă de groază. O parte din ea ştia că Bonnie are dreptate, că Stefan nu era în locul acesta sălbatic şi însingurat. Dar o altă parte din ea era mult prea speriată ca să asculte.

— Trebuie să fim sigure, spuse ea cu sufletul strâns şi înaintă mai departe în întuneric, făcându-şi drum pe bâjbâite, pentru că nu putea să vadă nimic.

Dar într-un sfârşit trebui să recunoască faptul că nici un semn nu trăda prezenţa recentă a cuiva prin locurile acelea. Şi nici urmă de vreun cap întunecat în apă. Îşi şterse palmele reci şi murdare de noroi pe jeanşi.

— Putem să verificăm şi cealaltă parte a podului, spuse Meredith, iar Elena încuviinţă mecanic din cap.

Dar nu era nevoie să vadă expresia lui Bonnie ca să ştie ce aveau să găsească. Nu era locul potrivit.

— Hai mai bine să plecăm de-aici, spuse ea, urcând printre buruieni spre fâşia de lumină de dincolo de pod.

Însă în clipa în care ajunse acolo, Elena îngheţă.

— Oh, Doamne..., icni Bonnie.

— Înapoi! sâsâi Meredith. Staţi la adăpostul malului.

Conturată clar în farurile maşinii de deasupra, era o siluetă întunecată. Elena, privind-o cu inima bătându-i sălbatic, nu putea să spună decât că era a unui bărbat. Chipul îi era învăluit în întuneric, dar ea avea un sentiment cumplit.

Înainta spre ele.

Aplecându-se să nu fie văzută, Elena se ghemui lângă malul noroios de sub pod, lipindu-se de el cât putu de tare. O simţea pe Bonnie tremurând în spatele ei şi degetele lui Meredith înfigându-i-se în braţ.

Nu vedeau nimic de-aici, dar dintr-odată auziră paşi grei pe pod. Abia îndrăznind să respire, se agăţară una de alta, ridicându-şi capetele în sus, de unde venea zgomotul. Paşii grei răsunau dinspre grinzile de lemn, îndepărtându-se de ele.

Doamne, fă să plece, se gândi Elena. Te rog...

Îşi muşcă buza, iar Bonnie scânci uşor, strângându-i mâna Elenei cu mâna ei îngheţată. Paşii se întorceau.

Ar trebui să merg acolo, gândi Elena. Pe mine mă vrea, nu pe ele. Măcar atâta lucru îi spusese el. Ar trebui să merg acolo şi să-l înfrunt şi poate o să le lase pe Bonnie şi Meredith să plece. Dar furia arzătoare care o pusese în mişcare în dimineaţa aceea se făcuse acum scrum. Cu toată puterea voinţei ei, nu reuşea să-şi elibereze mâna din cea a lui Bonnie, nu putea să se desprindă de ea.

Paşii se auziră exact deasupra lor. Apoi se făcu linişte, urmată de un

sunet de alunecare pe mal.

Nu, îşi spuse Elena, cu trupul încordat de groază. Venea jos. Bonnie gemu şi îşi îngropă capul în umărul Elenei, iar Elena îşi simţi fiecare muşchi întins la maximum în clipa în care văzu mişcarea — mai întâi talpa, apoi piciorul apărură din întuneric. *Nu...*

— Ce căutaţi aici?

Mintea Elenei refuză să proceseze informaţia în primă fază. Era încă panicată şi aproape ţipă când Matt mai făcu un pas în josul malului, uitându-se sub pod.

— Elena? Ce faci aici? întrebă el din nou. Bonnie îşi ridică imediat capul. Meredith respiră adânc, uşurată. Elena însăşi se simţea de parcă i-ar fi cedat genunchii.

— Matt, zise ea.

Nu era în stare de mai mult. Bonnie fu mai zgomotoasă.

— Şi tu ce faci? îi răspunse ea pe un ton ridicat. Vrei să ne stea inima-n loc din cauza ta? Tu ce cauţi aici la ora asta din noapte?

Matt îşi băgă o mână în buzunar, zornăind nişte mărunţiş. În timp ce fetele ieşeau de sub pod, el aruncă o privire peste râu.

— V-am urmărit.

— Ce ai făcut? întrebă Elena. Şovăind, el se întoarse totuşi cu faţa la ea.

— V-am urmărit, repetă el cu umerii încordaţi. Mi-am imaginat că o să găseşti tu o metodă să scapi de mătuşa ta şi să pleci din nou. Aşa că am aşteptat în maşină peste drum şi am supravegheat casa. Aşa cum eram sigur că o să se întâmple, v-am văzut pe toate trei cum aţi coborât pe geam. Aşa că v-am urmărit până aici.

Elena nu ştia ce să spună. Era furioasă şi era sigură că el o făcuse probabil doar ca să-şi ţină promisiunea faţă de Stefan. Dar gândul că Matt stătuse acolo, în Fordul lui ponosit, probabil îngheţat până în măduva oaselor şi fără să fi mâncat nimic la cină... îi dădu o strângere ciudată de inimă, la care nu vru să se gândească prea mult.

El se uită din nou spre râu. Ea se apropie de el şi îi spuse încet:

— Îmi pare rău, Matt, pentru felul în care m-am purtat acasă şi... şi pentru...

Îşi căută cuvintele câteva clipe, apoi se lăsă păgubaşă. Pentru tot, se gândi deznădăjduită.

— Şi mie îmi pare rău că v-am speriat adineaori. Se întoarse brusc cu faţa spre ea, ca şi când cu asta ar fi lămurit totul. Acum puteţi să-mi spuneţi, vă rog, ce căutaţi aici?

— Bonnie s-a gândit că poate Stefan e aici.

— Ba nu, Bonnie nu s-a gândit, sări Bonnie. Bonnie a zis de la bun început că nu e locul potrivit. Trebuie să căutăm un loc liniştit, fără zgomote, undeva închis. M-am simţit... înconjurată, îi explică ea lui Matt.

Matt se uită înapoi spre ea temător, ca şi când l-ar putea muşca.

— Sigur că da, spuse el.
— În jurul meu erau pietre, dar nu ca pietrele astea de râu.
— Nu, sigur că nu.
Se uită apoi spre Meredith, căreia i se făcu milă de el.
— Bonnie a avut o viziune, îi explică ea.
Matt se dădu uşor înapoi, iar Elena îi putu vedea profilul în lumina farurilor. Din expresia lui, îşi dădu seama că nu ştia dacă s-o ia la sănătoasa sau să le încoloneze pe toate trei şi să le conducă până la cel mai apropiat spital de nebuni.
— Nu e o glumă, spuse ea. Bonnie e medium, Matt. Ştiu că am zis mereu că nu cred în astfel de lucruri, dar m-am înşelat. Nici nu ştii cât de tare m-am înşelat. În seara asta, ea… a luat cumva legătura cu Stefan şi a putut să vadă unde este.
Matt trase adânc aer în piept.
— Înţeleg. În regulă…
— Nu mă lua de sus! Nu sunt tâmpită, Matt, şi-ţi spun că totul e adevărat. Bonnie a fost acolo, cu Stefan; a ştiut lucruri pe care numai el putea să le ştie. Şi a văzut locul unde este închis.
— Închis, zise Bonnie. Asta e! În mod sigur nu era un loc deschis, ca un râu. Dar era apă, până la gât. Până la gâtul lui. Şi erau pietre de jur împrejur, acoperite cu muşchi gros. Apa era rece ca gheaţa şi mirosea urât.
— Dar ce-ai văzut? întrebă Elena.
— Nimic. Ca şi când aş fi fost oarbă. Într-un fel, ştiam că, dacă ar fi fost chiar şi cea mai vagă rază de lumină, aş fi putut s-o văd, dar nu era. Era întuneric ca într-un mormânt.
— Ca un mormânt…
Frisoane reci o cuprinseră pe Elena. Se gândi la ruinele bisericii părăsite de pe dealul cimitirului. Era un mormânt acolo, un mormânt pe care credea că l-a şi deschis odată.
— Dar un mormânt nu ar fi aşa plin de apă, spuse Meredith.
— Nu… Dar altfel habar n-am unde poate fi, zise Bonnie. Stefan nu era tocmai întreg la minte; era atât de slăbit şi rănit. Şi îi era foarte sete…
Elena deschise gura ca să o împiedice pe Bonnie să continue, dar chiar atunci interveni Matt.
— Să vă spun a ce-mi sună mie toate astea, zise el.
Cele trei fete se întoarseră spre Matt, care stătea puţin mai departe de grupul lor, ca şi când ar fi tras cu urechea la ce-şi spuneau. Aproape că uitaseră de el.
— Ei bine? zise Elena.
— Păi, spuse el, mi se pare că seamănă cu o fântână.
Elena clipi, cu ochii plini de entuziasm.
— Bonnie?
— E posibil, zise Bonnie încet. Dimensiunile şi pereţii şi tot restul par

să se potrivească. Dar o fântână e deschisă; ar fi trebuit să pot vedea stelele.

— Nu şi dacă era acoperită, spuse Matt. Multe dintre fermele din împrejurimi au fântâni pe care nu le mai folosesc, iar fermierii le acoperă, ca să se asigure că nu cad copiii în ele. Aşa au făcut bunicii mei.

Elena nu-şi mai putea stăpâni entuziasmul.

— Ar putea fi! *Trebuie* să fie! Bonnie, adu-ţi aminte, ai spus că acolo era mereu întuneric.

— Da, şi chiar aveam o oarecare senzaţie de loc subpământean.

Bonnie era şi ea entuziasmată, dar Meredith le întrerupse cu o întrebare seacă:

— Şi câte fântâni crezi că sunt în Fell's Church, Matt?

— Câteva zeci, probabil, răspunse el. Dar acoperite? Nu sunt chiar atât de multe. Şi dacă sugeraţi că cineva l-ar fi aruncat pe Stefan într-una din ele, atunci nu putea fi undeva unde să rişte să fie văzut. Probabil e într-un loc abandonat…

— Iar maşina lui a fost găsită pe drumul ăsta, spuse Elena.

— La bătrânul Francher, zise Matt.

Se priviră cu toţii. Ferma lui Francher era o ruină părăsită de când se ştiau. Se afla în mijlocul pădurii, iar pădurea pusese stăpânire pe ea de mai bine de un secol.

— Să mergem, adăugă Matt simplu. Elena îşi puse mâna pe braţul lui.

— Crezi că… ?

El întoarse privirea pentru o clipă.

— Nu ştiu ce să cred, spuse în cele din urmă. Dar vin cu voi.

Se împărţiră şi plecară cu amândouă maşinile, Matt cu Bonnie în faţă şi Meredith urmându-i, cu Elena. Matt o apucă pe un drum desfundat care nu se mai folosea de mult şi înaintă prin pădure până când drumul dispăru.

— De aici o luăm pe jos, spuse el.

Elena se bucură că se gândise să ia frânghia. Vor avea nevoie de ea dacă Stefan era într-adevăr în fântâna lui Francher. Şi dacă nu era…

Nu-şi lăsă gândul să se ducă spre o asemenea posibilitate.

Drumul printre copaci era greu, mai ales pe întuneric. Tufărişul era des, iar ramurile moarte se întindeau spre ei şi-i agăţau. Fluturi de noapte zburau pe lângă ei, atingându-i obrajii Elenei cu aripi nevăzute.

În cele din urmă, ajunseră într-o poieniţă. Se mai putea vedea fundaţia vechii case, pietrele ei fiind legate acum de pământ doar prin ierburi şi buruieni. Hornul era încă intact în cea mai mare parte, cu găuri în locurile unde cândva cimentul legase cărămizile, ca un monument gata să se prăbuşească.

— Fântâna trebuie să fie undeva în spate, zise Matt.

Meredith fu cea care o găsi şi îi chemă şi pe ceilalţi. Se strânseră în

jurul ei şi se uitară la lespedea pătrată de piatră, aflată aproape la acelaşi nivel cu pământul.

Matt se opri şi examină atent pământul şi buruienile din jurul ei.

— S-a umblat de curând la ea, zise el.

În clipa aceea, inima Elenei începu să bată cu putere, aproape să-i spargă pieptul. Simţea cum bătăile îi reverberează în gât şi în vârful degetelor.

— Să dăm capacul la o parte, zise ea cu o voce doar puţin mai tare decât o şoaptă.

Lespedea era atât de grea, încât Matt nu putu nici măcar s-o clintească. În cele din urmă, toţi patru împinseră, proptindu-se în pământul din spatele ei, până când, cu un zgomot înfundat, blocul de piatră se mişcă jumătate de centimetru. Când între placa de piatră şi fântână se făcu un mic spaţiu, Matt se folosi de o creangă moartă ca să-l lărgească. Apoi începură din nou să împingă cu toţii.

Când deschizătura deveni destul de mare ca să-şi strecoare prin ea capul şi umerii, Elena se aplecă, privind înăuntru. Aproape că-i era teamă să spere.

— Stefan?

Secundele de după, aplecată peste deschizătura întunecată, privind în beznă, auzind numai ecoul pietricelelor pe care le desprinsese cu mişcarea ei, erau agonizante. Apoi, aproape incredibil, se auzi un glas.

— Cine...? Elena?

— Oh, Stefan!

Uşurarea o cuprinse cu violenţă.

— Da! Sunt aici, suntem aici, o să te scoatem de-acolo. Te simţi bine? Eşti rănit?

Singurul lucru care o împiedica să se arunce ea însăşi în fântână era mâna lui Matt care o apucase de spate.

— Stefan, rezistă, avem o frânghie. Spune-mi că eşti bine.

Se auzi un sunet slab, aproape de nerecunoscut, dar Elena ştia ce era. Un râset. Vocea lui Stefan era firavă, dar inteligibilă.

— Am... avut şi zile mai bune, spuse el. Dar sunt... în viaţă. Cine e cu tine?

— Sunt eu, Matt, spuse Matt, dându-i drumul Elenei.

Se aplecă şi el peste gaură. Elena, aproape înnebunită de exaltare, îi observă totuşi privirea uşor uimită.

— Cu Meredith şi cu Bonnie, adăugă Matt, care data viitoare o să ne facă un număr senzaţional de îndoit linguri. O să-ţi arunc o frânghie... asta doar dacă nu cumva Bonnie poate să te facă să levitezi până sus.

Aşezat încă în genunchi, se întoarse să se uite spre Bonnie. Ea îi plesni o palmă peste cap.

— Nu mai glumi cu lucrurile astea! Scoate-l de-acolo!

— Sigur, doamnă, spuse Matt, uşor ameţit. Uite, Stefan, va trebui să te legi cu asta pe după mijloc.

— Da, zise Stefan.

Nu se plânse nici de degetele amorţite de frig şi nici nu întrebă dacă vor putea sau nu să-l tragă până sus. Era singura soluţie pe care o aveau.

Următoarele cincisprezece minute aveau să fie cumplite pentru Elena. A fost nevoie de forţa tuturor ca să-l tragă pe Stefan afară, deşi principala contribuţie a lui Bonnie era să strige „haideţi, haideţi!” ori de câte ori se mai opreau să-şi tragă sufletul. Dar în cele din urmă mâinile lui Stefan se apucară de marginea de sus a găurii întunecate, iar Matt se întinse înainte ca să-l apuce de subsuori.

În clipa următoare, Elena îl ţinea strâns în braţe. Putea să-şi dea seama cât de rău îi era după nemişcarea lui nefirească, după lipsa de vlagă a trupului său. Îşi folosise ultimele puteri ca să se împingă afară; avea mâinile tăiate şi însângerate. Dar ceea ce o îngrijoră cel mai mult pe Elena era faptul că mâinile acelea nu-i întoarseră îmbrăţişarea disperată. Când îi dădu puţin drumul, doar cât să poată să-l privească, văzu că pielea îi era ca de ceară şi că avea cearcăne adânci sub ochi. Era atât de rece încât o îngrozea.

Elena se uită spre ceilalţi, agitată. Matt se încruntase îngrijorat.

— Ar fi bine să-l ducem cât mai repede la spital. Are nevoie de un doctor.

— Nu!

Vocea era slabă şi răguşită şi venea dinspre trupul fără vlagă pe care Elena îl cuprindea în braţe. Simţi cum Stefan îşi adună forţele şi cum îşi ridică încet capul. Ochii lui verzi îi aţintiră pe ai ei, iar ea putu să vadă disperarea din privirea lui.

— Fără... doctori.

Ochii aceia o ardeau.

— Promite-mi, Elena.

Pe Elena o usturau ochii, iar vederea i se înceţoşase.

— Promit, şopti ea.

Simţi apoi cum ceea ce îl ţinuse până atunci conştient, fluxul acela subţire de voinţă şi determinare, se stinse. Se prăbuşi în braţele ei, fără cunoştinţă.

Capitolul 4

— Dar trebuie să-l vadă un doctor. Arată de parcă ar fi pe moarte! spuse Bonnie.

— Nu se poate. Nu pot să vă explic în momentul ăsta. Haideţi să-l ducem acasă, bine? E ud şi îngheţat. Apoi putem să stăm de vorbă.

Efortul de a-l duce pe Stefan prin pădure era suficient cât să le ocupe tuturor gândurile pentru o vreme. Rămăsese inconştient şi, când în sfârşit îl puseră pe bancheta din spate a maşinii lui Matt, erau cu toţii zgâriaţi şi epuizaţi, dar şi uzi fleaşcă de la hainele lui mustind de apă.

Elena îi ţinu capul în poală tot drumul până la pensiune. Meredith şi Bonnie îi urmau cu maşina.

— Se văd luminile aprinse, spuse Matt, trăgând maşina în faţa clădirii ruginii a pensiunii. Cred că doamna Flowers e trează. Dar uşa e probabil încuiată.

Elena lăsă uşor capul lui Stefan pe banchetă şi se strecură afară din maşină; văzu una dintre ferestre luminându-se când draperia se dădu într-o parte. Văzu apoi cum apar un cap şi nişte umeri care se apleacă să privească în jos.

— Doamnă Flowers! strigă ea, făcând semne cu mâna. Sunt Elena Gilbert, doamnă Flowers. L-am găsit pe Stefan şi trebuie să ne daţi voie să intrăm înăuntru.

Silueta de la fereastră nu se mişcă şi nici nu dădu altfel vreun semn că ar fi pătruns sensul cuvintelor ei. Totuşi, după poziţie, Elena putea să-şi dea seama că încă privea în jos spre ei.

— Doamnă Flowers, Stefan e cu noi, strigă ea din nou, făcând semne spre interiorul maşinii. Vă rog!

— Elena, e descuiat deja! pluti până la ea vocea lui Bonnie de pe verandă, distrăgându-i Elenei atenţia de la silueta din fereastră. Când se uită din nou în sus, văzu draperia trasă la loc şi lumina stingându-se în camera aceea de la etaj.

Era ciudat, dar nu avea timp să descifreze misterul. Ea şi Meredith îl ajutară pe Matt să-l ridice pe Stefan şi să-l care până la treptele de la intrare.

Înăuntru domneau liniştea şi întunericul. Elena îi conduse pe ceilalţi spre casa scărilor, aflată de partea cealaltă a intrării, şi apoi spre palierul de la etaj.

De acolo, se îndreptară spre una dintre camere, unde Elena o puse pe Bonnie să deschidă o uşă care părea de la un dulap. Dincolo de ea era o altă scară, îngustă şi abruptă.

— Cine şi-ar lăsa deschisă… uşa de la intrare… după cele întâmplate în ultima vreme? mormăi Matt în timp ce-şi cărau povara fără viaţă. Cred că nu e în toate minţile.

— Chiar nu e în toate minţile, spuse Bonnie de deasupra, în timp ce împingea uşa de la capătul scărilor. Ultima oară când am fost aici vorbea despre cele mai ciudate…

Vocea i se stinse cu un icnet.

— Ce e? o întrebă Elena.

Dar când ajunse în pragul camerei lui Stefan, putu să vadă ea însăşi despre ce era vorba.

Uitase în ce stare era camera ultima oară când o văzuse. Cufere pline cu haine zăceau răsturnate pe-o parte, ca şi când ar fi fost izbite dintr-un perete într-altul de o mână imensă. Conţinutul lor era împrăştiat pe podea laolaltă cu lucrurile din dulap sau de pe mese. Mobila fusese întoarsă cu fundul în sus, iar fereastra spartă lăsa vântul

îngheţat să sufle înăuntru. Nu era aprinsă decât o lampă, într-un colţ, şi umbre groteşti se proiectau pe tavan.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Matt.

Elena nu răspunse până când nu-l întinseră pe Stefan pe pat.

— Nu ştiu sigur, zise ea şi era adevărat, chiar dacă numai în parte. Ştiu doar că la fel era şi noaptea trecută. Matt, mă ajuţi? Trebuie să-i schimbăm hainele cu unele uscate.

— Mai caut o lampă, interveni Meredith, dar Elena o întrerupse grăbit.

— Nu, vedem foarte bine şi aşa. De ce nu încerci, mai bine, să aprinzi focul?

Dintr-unul din cuferele larg deschise ieşea un halat de baie închis la culoare. Elena îl luă, apoi ea şi Matt începură să-l dezbrace pe Stefan de hainele ude. Ea vru să-i scoată puloverul, dar o scurtă privire spre gâtul lui o făcu să îngheţe pe loc.

— Matt, poţi… poţi să-mi dai prosopul ăla?

În clipa în care el se întoarse, îi trase lui Stefan puloverul peste cap şi îl înfăşură rapid în halat. Când Matt se întoarse la loc şi îi dădu prosopul, ea i-l prinse în jurul gâtului, ca pe un fular. Pulsul i-o luase razna, iar mintea-i funcţiona pe repede-înainte.

Nu era de mirare că îl găsiseră atât de slăbit şi de lipsit de vlagă. Oh, Dumnezeule! Trebuia să-l cerceteze cu atenţie, să vadă cât era de grav. Dar cum putea s-o facă aşa, cu Matt şi cu fetele lângă ea?

— Mă duc să caut un doctor, spuse Matt cu o voce încordată, cu ochii la chipul lui Stefan. Are nevoie de ajutor, Elena.

Elena intră în panică.

— Matt, nu… te rog. El… îi e teamă de doctori. Nu ştiu ce s-ar putea întâmpla dacă aduci unul aici.

Şi de data aceasta spunea, fie şi numai în parte, adevărul. Ştia ce l-ar putea ajuta pe Stefan, dar n-o putea face cu ceilalţi de faţă. Se aplecă peste Stefan, frecându-i palmele într-ale ei, încercând să gândească.

Ce putea să facă? Să-i protejeze secretul lui Stefan cu preţul vieţii lui? Sau să-l trădeze ca să-l poată salva? Dar oare chiar l-ar salva dacă le-ar dezvălui tot lui Matt, lui Bonnie şi lui Meredith? Se uită la prietenii ei, încercând să-şi imagineze ce i-ar răspunde ei dacă ar afla adevărul despre Stefan Salvatore.

Nu era bine. Nu putea să rişte. Şocul şi oroarea aproape că o făcuseră pe ea însăşi să-şi piardă minţile. Şi dacă ea, care îl iubea pe Stefan, fusese gata să o ia la sănătoasa urlând atunci când aflase, oare ce-ar putea să facă cei trei? În plus, mai era şi asasinarea domnului Tanner. Dacă ei ar şti ce era Stefan, ar mai putea vreodată să îl considere nevinovat? Nu cumva, undeva în adâncul sufletului lor, vor continua mereu să-l bănuiască?

Elena închise ochii. Era mult prea periculos. Meredith, Bonnie şi Matt

îi erau prieteni, dar acesta era un lucru pe care nu-l putea împărţi cu ei. Nu era nimeni pe lume în care să poată avea destulă încredere cât să-i împărtăşească acest secret. Va trebui să-l păstreze doar pentru ea.

Se îndreptă de spate şi se uită la Matt.

— Se teme de doctori, dar cred că o infirmieră ar fi foarte bună. Se întoarse apoi spre locul unde Bonnie şi Meredith stăteau în genunchi în faţa şemineului. Bonnie, ce zici de sora ta?

— Mary? Bonnie se uită la ceasul de la mână. Săptămâna asta e în tura de după-amiază, dar probabil că a ajuns deja acasă. Numai că…

— Atunci asta e. Matt, du-te cu Bonnie şi rugaţi-o pe Mary să vină până aici şi să-l examineze pe Stefan. Dacă şi ea o să spună că are nevoie de un doctor, n-am să mă mai împotrivesc.

Matt ezită, apoi oftă scurt.

— Bine. Continui să cred că greşeşti, dar… Hai să mergem, Bonnie. O să încălcăm vreo câteva reguli de circulaţie.

Ieşiră pe uşă, iar Meredith rămase în picioare lângă şemineu, fixând-o stăruitor pe Elena cu ochii ei întunecaţi.

Elena se forţă să o privească în ochi.

— Meredith… cred că ar fi mai bine dacă aţi pleca de-aici cu toţii.

— Aşa crezi?

Ochii aceia întunecaţi rămaseră lipiţi fără ezitare de ai ei, de parcă ar fi vrut să-i pătrundă mintea şi să-i citească gândurile. Dar Meredith nu-i puse nici o întrebare. O clipă mai târziu, încuviinţă din cap şi îi urmă pe Matt şi Bonnie fără să scoată un cuvânt.

Când auzi închizându-se uşa de la baza scărilor, Elena ridică repede lampa care zăcea răsturnată lângă pat şi o băgă în priză. Acum, în sfârşit, putea să verifice cu atenţie cât de rănit era Stefan.

Părea să aibă o culoare şi mai îngrijorătoare decât până atunci; era, la propriu, la fel de alb ca aşternuturile de sub el. Şi buzele îi erau albe, iar Elena se gândi brusc la Thomas Fell's, întemeietorul oraşului Fell's Church. Sau mai degrabă la efigia lui Thomas Fell's, întins lângă soţia lui pe piatra de mormânt sub care odihneau împreună. Stefan avea aceeaşi culoare ca marmura statuii.

Zgârieturile şi tăieturile din palmele lui erau de un roşu palid, dar nu mai sângerau. Ea îi întoarse cu delicateţe capul, ca să se poată uita la gâtul lui.

Şi iată-le. Cu un gest automat, ea îşi atinse propriul gât, ca şi când ar fi vrut să verifice că asemănarea era reală. Dar semnele de pe gâtul lui Stefan nu erau doar două puncte mici. Erau rupturi adânci, sălbatice în carne. Arătau de parcă ar fi fost făcute de cine ştie ce animal care încercase să-i smulgă capul.

O furie incandescentă o străfulgeră din nou pe Elena. Însoţită de o ură de nestăpânit, înţelese că, în ciuda mâniei şi dezgustului ei, până atunci încă nu-l urâse pe Damon. Nu tocmai. Dar acum… acum îl ura. Îl respingea cu aşa o intensitate a emoţiilor, cum nu mai simţise pentru

nimeni altcineva niciodată în viaţa ei. Voia să-l rănească, să-l facă să plătească. Dacă ar fi avut un ţăruş de lemn în momentul acela, l-ar fi înfipt adânc în inima lui Damon fără nici un fel de regret.

Dar acum trebuia să se gândească doar la Stefan. Era îngrozitor de nemişcat. Asta era cel mai greu de suportat, lipsa oricărei dorinţe şi a oricărui semn de rezistenţă în trupul lui, senzaţia de gol. Asta era. Era ca şi când şi-ar fi părăsit forma umană şi ar fi lăsat în urmă o carcasă goală.

— Stefan!

Faptul că îl zgâlţâia nu ajuta la nimic. Cu o mână apăsată pe pieptul lui rece, încerca să detecteze o bătaie a inimii. Dar dacă exista, bătaia era mult prea slabă ca să fie simţită.

Păstrează-ţi calmul, Elena, îşi spuse, respingând acea parte a minţii ei care ar fi vrut să intre în panică. Acea parte care spunea: „Dacă e mort? Dacă e mort cu adevărat, iar tu nu poţi să faci nimic ca să-l salvezi?”

Uitându-se în jurul ei prin cameră, văzu fereastra spartă. Cioburi de sticlă zăceau pe podea sub ea. Se duse până acolo şi ridică unul, uitându-se cum strălucea în lumina focului. Un obiect drăguţ, cu o margine ca o lamă, îşi spuse. Apoi, intenţionat, strângând din dinţi, se tăie cu el la deget.

Durerea îi smulse un suspin. O clipă mai târziu, sângele începu să ţâşnească din tăietură, prelingându-i-se pe deget ca ceara pe o lumânare. Rapid, îngenunche lângă Stefan şi îşi puse degetul pe buzele lui.

Cu cealaltă mână, îi prinse mâna lipsită de reacţie, simţind duritatea inelului de argint pe care-l purta. Ea însăşi nemişcată ca o statuie, rămase acolo în genunchi şi aşteptă.

Aproape că rată primul gest imperceptibil de răspuns. Ochii ei erau fixaţi pe chipul lui şi nu-i surprinse decât cu coada ochiului mişcarea ritmică a pieptului. Dar apoi buzele lui fremătară sub degetul ei, se deschiseră uşor, iar el înghiţi din reflex.

— Asta e, şopti Elena. Haide, Stefan.

Genele lui tremurară şi, invadată de o bucurie nestăpânită, ea îi simţi degetele răspunzându-i la strânsoare. El înghiţi din nou.

— Da.

Aşteptă până când ochii lui clipiră o dată şi se deschiseră încetişor. Apoi, cu o singură mână, îşi pipăi gulerul înalt al puloverului şi îl trase în jos, dezgolindu-şi gâtul.

Ochii aceia verzi erau ameţiţi şi grei, dar la fel de încăpăţânaţi cum îi ştia ea dintotdeauna.

— Nu, protestă Stefan, iar vocea i se stinse într-o şoaptă.

— Trebuie, Stefan. Prietenii mei se întorc şi aduc cu ei o infirmieră. A trebuit să accept. Şi dacă nu te simţi suficient de bine cât să o convingi că nu ai nevoie să fii dus la spital...

Lăsă propoziţia neterminată. Nici ea nu ştia ce-ar fi putut să găsească un doctor sau un tehnician de laborator dacă l-ar fi examinat pe Stefan. Dar era conştientă că el ştia şi că asta îl făcea să se teamă.

Stefan păru însă şi mai hotărât şi îşi întoarse faţa de la a ei.

— Nu pot, şopti el. E mult prea periculos. Am luat deja… prea mult… aseară.

Era posibil ca totul să se fi întâmplat doar seara trecută? I se părea că trecuse un an.

— M-ar putea ucide? îl întrebă. Stefan, răspunde-mi! M-ar putea ucide?

— Nu…, spuse cu o voce posomorâtă. Dar…

— Atunci trebuie s-o facem. Nu te mai împotrivi!

Aplecându-se deasupra lui, ţinându-i mâna într-a ei, Elena putea să-i simtă nevoia din ce în ce mai puternică. Era uimită că încă se îndărătnicea să-i reziste. Era ca şi când un om înfometat ar fi stat în faţa unui ospăţ, incapabil să-şi dezlipească privirile de la mâncărurile aburinde, dar refuzând să mănânce.

— Nu, spuse Stefan din nou, iar Elena simţi cum o cuprinde frustrarea.

El era singura persoană la fel de încăpăţânată ca ea pe care o întâlnise vreodată.

— Ba da. Şi dacă nu cooperezi, o să-mi tai şi altceva, cum ar fi încheietura.

Îşi ţinuse degetul apăsat pe aşternut ca să oprească sângele; acum îl îmbia din nou cu el.

Pupilele lui se dilatară şi buzele i se desfăcură din nou.

— E prea mult… deja, murmură el, dar privirea îi rămăsese lipită de degetul ei, de boaba roşie de sânge din vârf. Şi nu pot… să controlez…

— E-n regulă, şopti ea.

Îi trecu din nou degetul peste buze, simţind cum se desfac pentru a-l primi, apoi se aplecă peste el şi închise ochii.

Gura lui era rece şi uscată când îi atinse gâtul. Mâna lui îi cuprinse ceafa şi buzele lui căutară cele două puncte minuscule care erau deja acolo. Elena se forţă să nu se retragă de durere în clipa în care simţi uşoara înţepătură. Apoi zâmbi.

Percepuse, până atunci, nevoia lui agonizantă, foamea care-l mâna. Acum, prin legătura care se crease între ei, nu mai simţea decât o mare bucurie şi satisfacţie. O satisfacţie cu atât mai mare pe măsură ce foamea începea să i se potolească, încetul cu încetul.

Propria ei plăcere venea din faptul că se oferea, din faptul că ştia că-l ajută pe Stefan chiar cu viaţa ei. Simţea cum puterea îşi făcea din nou loc în trupul lui.

Cu timpul, simţi cum intensitatea nevoii lui scade. Totuşi nu se stinsese definitiv şi nu înţelese de ce Stefan o îndepărta acum cu hotărâre.

— E destul, spuse el răguşit, împingându-i umerii ca să o ridice.

Elena deschise ochii, iar reveria ei plăcută se întrerupse. Ochii lui erau acum de un verde intens, ca mătrăguna, iar pe chipul lui se vedea foamea cumplită a prădătorului.

— Nu e destul. Eşti încă slăbit…

— E destul pentru tine. O împinse din nou, iar ea văzu ceva ce semăna a disperare în ochii lui verzi. Elena, dacă iau mai mult, o să începi să te transformi. Şi dacă nu te ridici de lângă mine, dacă nu te ridici de lângă mine chiar acum…

Elena se retrase la picioarele patului. Îl privi cum se ridică în capul oaselor şi îşi potriveşte halatul negru. În lumina lămpii, văzu că pielea lui îşi mai recăpătase culoarea şi că o roşeaţă slabă îi acoperea acum paloarea. Părul i se usca într-o cascadă de şuviţe întunecate.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea încet.

Simţi cum o cuprinde dintr-odată o senzaţie de uşurare, ca o străfulgerare aproape la fel de teribilă cum fusese până atunci senzaţia de teamă şi de tensiune. Stefan era în viaţă; vorbea cu ea. Până la urmă, totul va fi bine.

— Elena…

Ochii li se întâlniră, iar ea se simţi cuprinsă de văpaia verde. Inconştient, înaintă spre el, dar se opri brusc în clipa în care el izbucni în râs.

— Nu te-am mai văzut niciodată arătând aşa, spuse el, făcând-o să se uite în jos, la ea însăşi.

Pe pantofi şi pe jeanşi avea urme de noroi roşiatic, acelaşi noroi cu care era împroşcată din belşug peste tot. Jacheta îi era sfâşiată şi puful din căptuşeală curgea din ea. N-avea nici o îndoială că şi faţa îi era mânjită şi murdară, şi ştia că părul îi atârnă încâlcit şi zbârlit. Elena Gilbert, standardul stilului impecabil de la liceul „Robert E. Lee”, era un dezastru.

— Îmi place, spuse Stefan, iar de data asta râse şi ea împreună cu el.

Încă mai râdeau când uşa se deschise. Elena se încordă instinctiv, răsucindu-şi cu un gest smucit gulerul puloverului şi uitându-se în jurul ei prin încăpere, după dovezi care ar fi putut să-i dea de gol. Stefan îşi îndreptă spatele şi îşi linse buzele.

— Se simte mai bine! ciripi Bonnie când intră în încăpere şi dădu cu ochii de Stefan.

Matt şi Meredith erau chiar în spatele ei, iar chipurile lor se luminară de surpriză şi plăcere. Cea de-a patra persoană care intră era doar cu câţiva ani mai mare decât Bonnie, dar avea un aer de autoritate vioaie care îi ascundea vârsta fragedă. Mary McCullough se îndreptă direct spre pacientul ei şi întinse mâna să-i ia pulsul.

— Deci tu eşti cel care se teme de doctori, spuse ea.

Stefan păru o clipă încurcat, dar îşi reveni imediat.

— E mai degrabă o fobie din copilărie, spuse el pe un ton ce părea

uşor ruşinat. Privi alături, spre Elena, care zâmbea nervos şi care îi făcu un uşor semn de încuviinţare cu capul. Oricum, n-am nevoie de vreun doctor acum, după cum vezi.

— De ce nu mă laşi să trag eu concluziile? Pulsul e bun. De fapt, e chiar surprinzător de încet, chiar şi pentru un atlet. Nu cred că eşti în şoc hipotermic, dar eşti încă rece. Ia să-ţi iau temperatura.

— Nu cred că e nevoie.

Vocea lui Stefan era joasă, liniştitoare. Elena îl mai auzise folosind acelaşi ton şi ştia ce încerca să facă. Dar Mary nu păru afectată în nici un fel.

— Deschide gura, te rog.

— Uite, i-o iau eu, zise Elena repede, întinzând mâna să ia termometrul de la Mary. Dar făcu un gest atât de brusc încât micul tub de sticlă îi alunecă din mână, căzu pe podeaua dură de lemn şi se sparse în zeci de bucăţi. Oh, îmi pare atât de rău!

— Nu contează, spuse Stefan. Sunt mult mai bine decât până acum şi simt cum mă încălzesc din ce în ce mai tare.

Mary privi mizeria de pe jos, apoi se uită în jurul ei prin cameră, realizând starea în care era, ca după un jaf.

— Bun, zise ea, răsucindu-se cu mâinile în şolduri. Ce se petrece aici?

Stefan nici măcar nu clipi.

— Nu mare lucru. Doamna Flowers e o menajeră îngrozitoare, spuse el, privind-o fix în ochi.

Elena ar fi vrut să izbucnească în râs; şi lui Mary îi venea să râdă, dar în schimb făcu o grimasă şi îşi încrucişa braţele pe piept.

— Presupun că n-are nici un sens să mă aştept la un răspuns sincer, spuse ea. Şi e limpede că nu eşti atât de bolnav încât viaţa să-ţi fie în pericol. Nu pot să te oblig să mergi la spital. Dar îţi recomand din tot sufletul să te duci mâine la un control.

— Mulţumesc, spuse Stefan, ceea ce, observă Elena, nu era de fapt un acord.

— Elena, de fapt *tu* arăţi de parcă ai avea nevoie de un doctor, spuse Bonnie. Eşti albă ca o arătare.

— Sunt doar obosită, răspunse Elena. Am avut o zi grea.

— Sfatul meu e să mergi acasă, să te bagi în pat şi să rămâi acolo, îi spuse Mary. Nu eşti anemică, nu?

Elena îşi reţinu impulsul de a-şi duce mâna la obraz. Oare chiar era atât de palidă?

— Nu, sunt doar foarte obosită, repetă ea. Acum, că Stefan se simte mai bine, putem să mergem acasă.

El încuviinţă din cap asigurându-i că e bine, dar mesajul din ochii lui era numai pentru ea.

— Ne lăsaţi singuri un minut, vă rog? li se adresă el lui Mary şi celorlalţi, iar ei se îndreptară spre scară.

— La revedere. Ai grijă de tine, spuse Elena cu voce tare, în timp ce îl îmbrăţişa. De ce nu ţi-ai folosit Puterile cu Mary? şopti ea apoi.

— Ba am făcut-o, îi zise el morocănos la ureche. Sau cel puţin am încercat. Cred că sunt încă slăbit. Nu-ţi face griji, o să-mi treacă.

— Bineînţeles că o să-ţi treacă, spuse Elena, dar simţi cum i se strânge stomacul.

— Eşti sigur, totuşi, că e bine să rămâi singur? Dacă…

— O să fiu bine. Tu eşti cea care n-ar trebui să rămână singură, spuse Stefan, şi vocea lui era caldă, dar gravă. Elena, n-am avut ocazia să te avertizez. Ai avut dreptate, Damon este în Fell's Church.

— Ştiu. El ţi-a făcut asta, nu-i aşa?

Elena nu menţiona şi faptul că se dusese după el.

— Nu-mi amintesc… Dar ţine-le pe Bonnie şi pe Meredith cu tine în noaptea asta, Elena. Nu vreau să te ştiu singură. Şi asigură-te că nimeni nu invită vreun străin la tine acasă.

— Ne băgăm direct în pat, promise Elena zâmbindu-i. Şi n-o să invităm pe nimeni cu noi.

— Ai grijă aşa să faci.

Nu răzbătea nici o urmă de glumă în vocea lui, aşa că ea încuviinţă încet din cap.

— Înţeleg, Stefan. O să avem grijă.

— Foarte bine.

Se sărutară abia atingându-şi buzele, dar mâinile lor împreunate nu se despărţiră decât cu mare greutate.

— Spune-le celorlalţi că le mulţumesc, mai zise el.

— Sigur că da.

Se adunară toţi cinci în faţa pensiunii, unde Matt se oferi să o conducă pe Mary acasă, pentru ca Bonnie şi Meredith să poată să plece cu Elena. Era evident că Mary era încă bănuitoare în privinţa întâmplărilor din seara aceea, iar Elena nu putea s-o învinovăţească. Dar nici nu mai putea să gândească. Era mult prea obosită.

— Mi-a zis să vă mulţumesc tuturor, îşi aminti ea după ce Matt plecase.

— Cu… plăcere, răspunse Bonnie, separând cuvintele cu un căscat uriaş în timp ce Meredith îi deschidea portiera.

Meredith nu spuse nimic. Fusese extrem de tăcută după ce o lăsase pe Elena singură cu Stefan. Bonnie izbucni brusc în râs.

— Am uitat toate de un singur lucru, zise ea. Profeţia.

— Ce profeţie? întrebă Elena.

— Cea legată de pod. Cea pe care zici că aş fi spus-o eu. Ei bine, ai mers la pod, dar Moartea nu te aştepta acolo. Poate ai înţeles tu greşit.

— Nu, spuse Meredith. Am auzit amândouă foarte bine ce-ai spus.

— Păi atunci poate e vorba de un alt pod. Sau… mmm…

Bonnie se cuibări în haina ei, închise ochii şi nu se mai obosi să termine.

Dar Elena completă propoziţia în minte în locul ei. *Sau poate de altă dată.*

Şi o bufniţă huhură afară în clipa în care Meredith pornea maşina.

Capitolul 5

Sâmbătă, 2 noiembrie

Dragă Jurnalule,

În dimineaţa asta m-am trezit şi m-am simţit foarte ciudat. Nu ştiu cum să descriu senzaţia. Pe de-o parte, eram atât de slăbită încât, atunci când am încercat să mă ridic, muşchii n-au avut forţă să mă susţină. Dar pe de altă parte mă simţeam... plăcut. Atât de confortabil şi de relaxată. Ca şi când aş fi plutit pe un pat de lumină aurie. Nici măcar nu-mi păsa dacă voi mai putea să mă mişc vreodată.

Apoi mi-am amintit de Stefan şi am încercat să mă ridic, dar mătuşa Judith m-a băgat din nou în pat. Mi-a spus că Bonnie şi Meredith plecaseră de câteva ore bune şi că dormeam atât de adânc încât n-au putut să mă trezească. Mi-a spus că nu am nevoie decât de multă odihnă.

Aşa că iată-mă. Mătuşa Judith mi-a adus televizorul în cameră, dar n-am chef să mă uit. Mai degrabă aş sta întinsă aici, să scriu. Sau să zac, pur şi simplu.

Aştept să mă sune Stefan. Mi-a zis că o să mă sune. Sau poate nu mi-a zis. Nu-mi mai amintesc.

Când o să sune, trebuie să...

Duminică, 3 noiembrie, 10:30 p.m.

Tocmai am citit ce am scris ieri şi sunt şocată. Ce s-a întâmplat cu mine? M-am oprit în mijlocul unei propoziţii, iar acum nici măcar nu ştiu ce voiam să spun. Nici măcar nu am explicat ce e cu noul meu jurnal, nimic. Cred că eram complet dusă.

Oricum, acesta este începutul oficial al noului meu jurnal. Am cumpărat caietul ăsta cu file veline de la drogherie. Nu e la fel de frumos cum era celălalt, dar o să mă descurc. Am pierdut deja orice speranţă că aş putea să-mi mai revăd vreodată vechiul jurnal. Oricine ar fi, cel care l-a furat n-o să mi-l mai aducă înapoi. Dar când mă gândesc că altcineva poate să citească tot ce gândeam şi simţeam pentru Stefan, îmi vine să-l omor. Şi, în acelaşi timp, îmi vine să mor eu însămi de ruşine.

Nu mi-e ruşine pentru ce simt faţă de Stefan. Dar e o chestiune intimă. Şi mai sunt acolo lucruri, despre cum e când ne sărutăm, când mă ţine în braţe, pe care ştiu că nici el nu ar vrea să le citească nimeni.

Desigur, nu era în el nimic despre secretul lui, încă nu-l aflasem. Abia

când l-am aflat am putut să-l înţeleg cu adevărat şi să fim împreună; atunci am fost, în fine, cu adevărat împreună. Acum suntem unul parte din celălalt. Mă simt de parcă l-aş fi aşteptat toată viaţa.

Poate cineva va crede că faptul că-l iubesc e o grozăvie, pentru că el e ceea ce e. Poate să fie violent şi ştiu că sunt lucruri în trecutul lui de care îi e ruşine. Dar n-ar putea niciodată să fie violent faţă de mine, iar trecutul e trecut. Este copleşit de sentimentul de vinovăţie şi suferă atât de mult în adâncul sufletului. Aş vrea să-l vindec.

Nu ştiu ce se va mai întâmpla acum; mă bucur doar că e în siguranţă. Am fost azi la pensiune şi am aflat că poliţia a fost acolo ieri. Stefan era încă slăbit şi nu şi-a putut folosi Puterile ca să scape de ei, dar nu l-au acuzat de nimic. I-au pus doar întrebări. Stefan zice că s-au purtat prietenos, lucru care îmi trezeşte suspiciuni. Toate întrebările lor se reduc de fapt la atâta: unde erai în noaptea în care bătrânul a fost atacat sub pod, şi în noaptea în care Vickie Bennett a fost atacată în biserica părăsită, şi în noaptea în care domnul Tanner a fost ucis la şcoală?

Nu au nici o dovadă împotriva lui. Şi ce dacă toate crimele au început chiar după ce a venit el în Fell's Church? Asta nu dovedeşte nimic. S-a certat în seara aia cu domnul Tanner. Încă o dată: şi ce dacă? Toată lumea se certa cu domnul Tanner. Poate că a dispărut imediat după ce a fost găsit corpul domnului Tanner. Acum s-a întors şi e cât se poate de limpede că el însuşi a fost atacat de aceeaşi persoană care a comis şi celelalte crime. Mary le-a povestit poliţiştilor despre starea în care era. Şi dacă ne-ar întreba şi pe noi, Matt, Bonnie, Meredith şi eu am putea să depunem mărturie în favoarea lui. Nu au nici un fel de dovezi împotriva lui.

Am vorbit cu Stefan despre asta şi despre alte lucruri. E atât de bine să fiu din nou cu el, chiar dacă arată atât de palid şi de obosit. Încă nu-şi aduce aminte cum s-a sfârşit seara de joi, dar mare parte din ce s-a întâmplat atunci îmi confirmă bănuielile. Stefan s-a dus să-l caute pe Damon joi seara, după ce m-a lăsat pe mine acasă. S-au certat. Iar Stefan a sfârşit pe jumătate mort într-o fântână. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama ce s-a întâmplat între cele două momente.

Încă nu i-am spus că m-am dus să-l caut pe Damon în cimitir vineri dimineaţa. Cred că mai bine îi spun mâine. Ştiu că o să se supere, mai ales când o să afle ce mi-a spus Damon.

Ei bine, asta e tot. Sunt obosită. Jurnalul acesta va fi bine ascuns, din motive evidente.

Elena făcu o pauză şi se uită din nou peste ultimul rând de pe pagină. Apoi adăugă:

P.S. Mă întreb cine va fi noul nostru profesor de Istorie a Europei.

Vârî jurnalul sub saltea şi stinse lumina.

Elena înainta pe culoar într-un vid sonor ciudat. La şcoală era, de obicei, copleşită de salutări din toate părţile; auzea „Bună, Elena!” după „Bună, Elena!” oriunde se ducea. Dar astăzi tuturor le fugeau privirile într-altă parte când se apropia ea sau deveneau cu toţii brusc extrem de ocupaţi cu diverse lucruri pentru care trebuiau neapărat să se întoarcă cu spatele spre ea. Aşa se întâmplase toată ziua.

Se opri în faţa uşii cabinetului de Istoria Europei. Mai mulţi elevi erau deja aşezaţi, iar la tablă era un străin.

Părea el însuşi unul dintre elevi. Avea părul de culoarea nisipului, purtat puţin mai lung, şi o ţinută atletică. Pe tablă scrisese „Alaric K. Saltzman”. Când se întoarse, Elena văzu că avea şi un zâmbet de puştan.

Continuă să zâmbească în timp ce Elena se aşeză şi alţi elevi intrară să umple băncile în sală. Stefan era şi el printre ei, iar privirile lui le întâlniră pe cele ale Elenei când veni să se aşeze lângă ea, dar nu îşi vorbiră. Nimeni nu spunea un cuvânt. În sală domnea o tăcere mormântală.

Bonnie era aşezată de cealaltă parte a Elenei. Matt era la doar câteva bănci distanţă, dar se uita fix înainte.

Ultimele două persoane care intrară erau Caroline Forbes şi Tyler Smallwood. Veniseră împreună, iar Elenei nu-i plăcu deloc expresia de pe chipul lui Caroline. Cunoştea mult prea bine zâmbetul acela de pisică şi ochii verzi, îngustaţi. Trăsăturile frumoase şi mai degrabă masive ale lui Tyler străluceau de satisfacţie. Vânătăile de sub ochii lui, cauzate de pumnul lui Stefan, aproape dispăruseră.

— Bun, pentru început, ce-ar fi să aşezăm toate băncile în cerc?

Atenţia Elenei se îndreptă din nou spre străinul din faţa clasei, care continua să zâmbească.

— Haideţi, să le mutăm. În felul acesta, putem să ne privim cu toţii faţă în faţă atunci când vorbim, spuse el.

Elevii se supuseră în tăcere. Străinul nu se aşeză la catedra domnului Tanner; îşi trase, în schimb, un scaun în cerc şi se aşeză pe el cu spătarul în faţă.

— Bun, zise el. Ştiu că sunteţi cu toţii curioşi în ceea ce mă priveşte. Numele meu e pe tablă: Alaric K. Saltzman. Dar vreau să-mi spuneţi Alaric. Mai târziu o să vă spun mai multe despre mine, dar mai întâi vreau să vă dau vouă ocazia să vorbiţi. Azi este probabil o zi grea pentru cei mai mulţi dintre voi. Cineva la care ţineaţi nu mai e, iar acest lucru trebuie să fie extrem de dureros. Vreau să vă dau ocazia să vă deschideţi sufletul şi să împărtăşiţi cu mine şi cu colegii voştri aceste sentimente. Aş vrea să încercaţi să intraţi în relaţie cu durerea. Apoi putem începe să ne construim propria relaţie bazată pe încredere. Cine vrea să înceapă?

Cu toţii se uitau la el. Nici unul dintre ei nu clipi măcar.

— Ei bine, să vedem... ce zici de tine? făcu el, încă zâmbind, un

semn încurajator spre o fată drăguţă, cu părul blond. Spune-ne cum te numeşti şi ce simţi în legătură cu cele întâmplate.

Fata se ridică în picioare tulburată.

— Mă numesc Sue Carson şi... Inspiră adânc şi continuă cu un aer hotărât. Şi mi-e frică. Pentru că oricine ar fi maniacul ăsta, e încă în libertate. Iar data viitoare ţinta aş putea fi eu.

Se aşeză la loc.

— Mulţumesc, Sue. Sunt sigur că mulţi dintre colegii tăi îţi împărtăşesc îngrijorarea. Am înţeles că unii dintre voi erau chiar acolo atunci când s-a întâmplat tragedia, nu?

Băncile trosniră în timp ce elevii începură să se agite neliniştiţi. Tyler Smallwood se ridică în picioare, iar dinţii lui se desenară albi, în spatele buzelor întredeschise într-un zâmbet larg.

— Cei mai mulţi dintre noi eram acolo, spuse el, iar ochii lui clipiră în direcţia lui Stefan şi Elena putu să vadă cum şi alţii îi urmăresc privirea. Eu am ajuns acolo imediat după ce Bonnie a descoperit cadavrul. Iar ceea ce simt este îngrijorare pentru comunitate. Un criminal periculos umblă liber pe străzi, iar până acum nimeni nu a făcut nimic să-l oprească. Şi...

Se întrerupse. Elena nu era sigură cum se întâmplase, dar simţi că cea care îi făcuse semn să tacă fusese Caroline.

Apoi Caroline îşi dădu pe spate părul lucios şi roşcat şi îşi încrucişa din nou picioarele lungi în timp ce Tyler se aşeză la loc.

— Bine, mulţumesc. Deci cei mai mulţi dintre voi erau acolo. Atunci e de două ori mai dificil. Putem să auzim ce crede persoana care chiar a descoperit trupul? Privi în jur. Bonnie e aici?

Bonnie ridică încet mâna, apoi se sculă în picioare.

— Cred că eu l-am descoperit, spuse ea. Adică am fost prima persoană care a ştiut că e cu adevărat mort şi că nu se preface.

Alaric Saltzman păru uşor contrariat.

— Că nu se preface? De ce, se întâmpla des să se prefacă mort?

Se auziră câteva chicoteli, iar el afişă din nou zâmbetul acela ştrengăresc. Elena se întoarse şi se uită la Stefan, care se încruntase.

— Nu, nu, zise Bonnie. Vedeţi, el era o jertfă. În Casa Bântuită. Aşa că, oricum, era acoperit de sânge, dar era sânge fals. A fost, în mare parte, vina mea, pentru că el n-a vrut să se mânjească, dar eu i-am zis că trebuie neapărat. Se presupunea că e un Cadavru însângerat. Dar tot ne zicea că e prea murdar şi abia când Stefan a venit şi s-a certat cu el... Bonnie se opri. Adică am stat de vorbă cu el şi în cele din urmă a acceptat s-o facă şi atunci am început jocul de-a Casa Bântuită. Puţin mai târziu am observat că nu se mai ridică să-i sperie pe copii aşa cum ar fi trebuit şi m-am dus să-l întreb ce s-a întâmplat. Şi nu mi-a răspuns. Doar... a rămas pur şi simplu cu ochii în tavan. Atunci l-am atins, iar el... a fost cumplit. Pur şi simplu i-a *căzut* capul.

Vocea lui Bonnie începuse să tremure şi se stinse, înghiţi greu.

Elena se ridicase în picioare. La fel şi Stefan, Matt şi alte câteva persoane. Elena se întinse spre Bonnie.

— Bonnie, e-n regulă. Bonnie, *nu!* E-n regulă.

— Şi mâinile mi s-au umplut de sânge. Era sânge peste tot, atât de mult sânge…

Pufni aproape isteric.

— Bine, să luăm o pauză, interveni Alaric Saltzman. Îmi pare rău, n-am vrut să te răscolesc atât de tare. Dar cred că va trebui să te eliberezi de aceste sentimente cât mai curând posibil. E limpede că a fost o experienţă destul de tulburătoare.

Se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi până în mijlocul cercului, strângând şi deschizând nervos palmele. Bonnie încă mai suspina uşor.

— Ştiu, spuse el, cu zâmbetul ştrengăresc revenindu-i în forţă pe figură. Aş vrea ca relaţia noastră elev-profesor să înceapă bine, fără această atmosferă tensionată. Ce-ar fi să treceţi cu toţii pe la mine în seara asta şi să stăm de vorbă într-o ambiantă mai puţin formală? Să ne cunoaştem mai bine, sau poate să vorbim despre cele întâmplate. Puteţi să aduceţi şi un prieten, dacă vreţi. Ce spuneţi?

Urmară încă trei-patru secunde de priviri tăcute. Apoi cineva întrebă:

— La dumneavoastră?

— Da… oh, am uitat. Ce prostie din partea mea. Stau la familia Ramsey, pe Magnolia Avenue. Scrise adresa pe tablă. Cei din familia Ramsey sunt prietenii mei şi mi-au închiriat casa cât sunt ei plecaţi în vacanţă. Eu vin din Charlottesville, iar directorul vostru m-a sunat vineri să-mi propună să preiau postul de aici. Am profitat de ocazie. Este, practic, prima mea slujbă de profesor.

— Oh, aşa se explică, spuse Elena în şoaptă.

— Crezi? întrebă Stefan.

— În fine, ce spuneţi? Vi se pare un plan bun? întrebă Alaric Saltzman, privind în jurul lui.

Nimeni nu avu inima să refuze. Cu toţii răspunseră cu „da” şi „sigur”.

— Grozav, atunci rămâne stabilit. Asigur eu răcoritoarele şi o să avem cu toţii ocazia să ne cunoaştem mai bine. Apropo… Deschise catalogul şi se uită peste el. Vreau să vă spun că prezenţa la întâlnirea de diseară vă asigură jumătate din nota finală. Se uită din nou spre clasă şi zâmbi. Sunteţi liberi.

— Ce tupeu pe el, murmură cineva în timp ce Elena se îndrepta spre uşă.

Bonnie era chiar în spatele ei, dar vocea lui Alaric Saltzman o chemă înapoi.

— Îi rog pe elevii care şi-au împărtăşit azi sentimentele să mai rămână o clipă în sală.

Stefan trebui să plece şi el.

— Mă duc să verific cum e cu antrenamentul la fotbal, zise el. Probabil că s-a anulat, dar mai bine mă duc să mă asigur.

Elena era îngrijorată.

— Dacă nu s-a anulat, crezi că te simţi destul de bine să-i faci faţă?

— O să fiu bine, îi răspunse el evaziv, dar ea observă că faţa lui încă arăta slăbită şi se mişca de parcă ar fi avut dureri. Ne întâlnim la dulapuri, îi spuse.

Ea încuviinţă din cap. Când ajunse la dulapul ei, o văzu pe Caroline în apropiere, stând de vorbă cu alte două fete. Trei perechi de ochi urmăriră fiecare mişcare a Elenei care îşi aşeza înăuntru cărţile, dar când Elena privi în direcţia lor, cele două îşi întoarseră imediat privirea în altă parte. Doar Caroline continuă să se uite la ea, cu capul uşor ţanţoş, şoptindu-le ceva celorlalte fete.

Elena se săturase. Trânti uşa dulapului şi se îndreptă direct spre grupul celor trei.

— Bună, Becky! Bună, Sheila! le spuse ea. Apoi, accentuând cu putere: Bună, Caroline!

Becky şi Sheila murmurară un „bună” şi adăugară ceva cum că trebuie să plece. Elena nici măcar nu se întoarse să se uite după ele cum se îndepărtează. Rămase privind-o fix pe Caroline.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Ce se întâmplă? Caroline gusta din plin toată situaţia, era limpede. Ce se întâmplă cu cine?

— Cu tine, Caroline. Cu toată lumea. Nu te preface că nu pui ceva la cale, pentru că ştiu că aşa e. Toată lumea m-a evitat azi toată ziua de parcă aş fi ciumată, iar tu arăţi de parcă tocmai ai fi câştigat la loterie. Ce-ai făcut?

Expresia inocent-întrebătoare de pe chipul lui Caroline se şterse şi în locul ei apăru zâmbetul de felină.

— Ţi-am spus când a început şcoala că lucrurile or să fie altfel anul ăsta, Elena, răspunse ea. Te-am avertizat că e posibil ca timpul tău pe tron să se fi scurs. Dar eu n-am făcut nimic. Ce se întâmplă este, pur şi simplu, selecţie naturală. Legea junglei.

— Atunci ce se întâmplă, totuşi?

— Ei bine, să spunem că faptul că umbli cu un criminal ar putea să fie totuşi un impediment în viaţa ta socială.

Elena simţi o durere în piept, ca şi când Caroline ar fi pocnit-o în plin. Pentru o clipă, dorinţa de a o lovi şi ea pe Caroline fusese aproape irezistibilă. Dar, cu sângele pulsându-i în urechi, îi spuse doar printre dinţi:

— Nu e adevărat. Stefan n-a făcut nimic. Poliţia l-a interogat şi e nevinovat.

Caroline ridică din umeri. Zâmbetul ei era acum condescendent.

— Elena, te cunosc de când eram la grădiniţă, spuse ea, aşa că aş vrea să-ţi dau un sfat, de dragul vremurilor trecute: desparte-te de Stefan. Dacă faci asta imediat, ai putea să eviţi totuşi să te transformi într-un paria. Altfel, ai putea la fel de bine să îţi agăţi un clopoţel de gât,

ca să fugă lumea de tine pe stradă.

Furia puse stăpânire pe Elena în timp ce Caroline îi întoarse spatele şi se îndepărtă, cu părul ei roşcat unduindu-se ca apa în lumină. Dar Elena îşi regăsi glasul.

— Caroline!

Cealaltă fată se întoarse din nou spre ea.

— Mergi la petrecerea de la casa Ramsey diseară?

— Aşa cred. De ce?

— Pentru că voi fi şi eu acolo. Cu Stefan. Ne vedem în junglă.

De data aceasta era rândul Elenei să întoarcă spatele.

Demnitatea cu care-şi făcuse ieşirea îi fu însă uşor umbrită când văzu o siluetă slabă şi întunecată în capătul celălalt al coridorului. Pasul ei ezită o clipă, dar, când se apropie, îl recunoscu pe Stefan.

Ştia că zâmbetul pe care i-l adresase ea părea forţat, şi el mai aruncă o privire înapoi spre dulapuri în timp ce ieşeau din şcoală, unul lângă celălalt.

— Deci antrenamentul la fotbal a fost anulat? întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

— Ce-a fost episodul ăsta? spuse el încet.

— Nimic. Am întrebat-o pe Caroline dacă vine diseară la petrecere.

Elena îşi dădu capul pe spate ca să privească spre cerul cenuşiu şi mohorât.

— Şi despre asta vorbeaţi?

Îşi aminti ce-i spusese el când erau în camera lui. Putea să vadă şi să audă mai bine decât orice fiinţă umană. Dar oare auzea destul de bine încât să desluşească nişte cuvinte rostite la douăzeci de metri distanţă, pe culoar?

— Da, spuse ea sfidător, încă cercetând norii.

— Şi asta te-a înfuriat atât de tare?

— Da, spuse ea din nou, pe acelaşi ton. Putea să-i simtă privirile pe chipul ei.

— Elena, nu-i adevărat.

— Ei bine, dacă tot poţi să-mi citeşti gândurile, nu trebuie să-mi mai pui întrebări, nu-i aşa?

Stăteau acum faţă în faţă. Stefan era încordat, iar gura i se strânse într-o grimasă.

— Ştii bine că n-aş face asta. Dar credeam că tu eşti cea care dă dovadă de maturitate în relaţiile cu ceilalţi.

— Bine. Caroline a fost, ca de obicei, o scorpie şi şi-a dat drumul la gură în legătură cu crima. Şi ce dacă? De ce-ţi pasă?

— Pentru că, spuse el simplu şi brutal, s-ar putea să aibă dreptate. Nu în legătură cu crima, ci în legătură cu tine. Cu tine şi cu mine. Trebuia să mă gândesc că se va ajunge la asta. Nu e numai ea, nu-i aşa? Am simţit ostilitate şi teamă toată ziua, dar eram prea obosit ca să încerc să o analizez. Toţi cred că eu sunt criminalul şi se răzbună pe

tine.

— Nu contează ce cred ceilalţi! Se înşelă şi or să-şi dea seama de asta până la urmă. Atunci totul o să fie din nou la fel ca până acum.

Un zâmbet melancolic se ivi în colţul gurii lui Stefan.

— Chiar crezi asta, nu-i aşa? Se uită într-o parte, iar chipul lui deveni dur. Şi dacă n-o să fie aşa? Dacă situaţia o să devină din ce în ce mai rea?

— Ce vrei să spui?

— Poate ar fi mai bine… Stefan inspiră adânc şi continuă, precaut. Poate ar fi mai bine dacă nu ne-am mai întâlni o vreme. Dacă or să creadă că nu mai suntem împreună, or să te lase în pace.

Ea îl privi lung.

— Şi crezi că ai putea să faci asta? Să nu te mai vezi cu mine şi să nu-mi mai vorbeşti pentru cine ştie cât timp?

— Dacă e nevoie, da. Putem să pretindem că ne-am despărţit.

Era hotărât.

Elena îl privi din nou stăruitor preţ de-o clipă. Apoi începu să se rotească în jurul lui, din ce în ce mai aproape, atât de aproape încât mai că se atingeau. Îl forţă să privească în jos spre ea, cu ochii la doar câţiva centimetri de ai ei.

— Nu e decât un singur fel, spuse ea, în care să pot anunţa întreaga şcoală că ne-am despărţit. Şi acesta e ca tu să-mi spui că nu mă mai iubeşti şi că nu vrei să mă mai vezi niciodată. Spune-mi asta, Stefan, chiar acum. Spune-mi că nu vrei să mai fii împreună cu mine.

Lui i se tăie respiraţia. Se uita în jos spre ea, cu ochii aceia verzi striaţi, ca nişte ochi de pisică, în nuanţe de smarald şi malahit şi verde de frunză.

— Spune-o, îi zise ea. Spune-mi că nu mai poţi să fii împreună cu mine, Stefan. Spune-mi…

Nu apucă să termine propoziţia. Se opri în clipa în care gura lui coborî spre a ei.

Capitolul 6

Stefan şedea în livingul familiei Gilbert, aprobând politicos tot ceea ce spunea mătuşa Judith. Femeia nu se simţea tocmai în largul ei ştiindu-l aici; nu era nevoie să-i citeşti gândurile ca să-ţi dai seama de asta. Dar se străduia, aşa că şi Stefan se străduia, la rândul lui. Voia ca Elena să fie fericită.

Elena. Chiar şi atunci când nu se uita la ea, era mai conştient de prezenţa ei decât de orice altceva din încăpere. O simţea vie prin toţi

porii, aşa cum simţea căldura soarelui prin pleoapele închise. Când, în sfârşit, îşi permise să se întoarcă spre ea, miriade de senzaţii îl învăluiră.

O iubea atât de mult. De-acum nu o mai vedea deloc drept Katherine; aproape că uitase cât de mult semăna cu fata moartă. În orice caz, erau atât de multe diferenţe. Elena avea acelaşi păr blond pal şi aceeaşi piele catifelată, aceleaşi trăsături suave ca şi ale lui Katherine, dar asemănările se opreau aici. Ochii ei, care acum, în lumina focului, păreau violeţi, erau în mod normal de un albastru închis, de lapislazuli, şi nu erau nici timizi şi nici copilăroşi cum fuseseră cei ai lui Katherine. Dimpotrivă, erau ferestre spre sufletul ei, care strălucea dincolo de ei ca o flacără a pasiunii. Elena era Elena, iar imaginea ei o înlocuise pe cea a lui Katherine, o nălucă delicată, în inima lui.

Dar tocmai forţa ei făcea ca dragostea lor să fie atât de periculoasă. Nu putuse să-i reziste nici săptămâna trecută, când ea îi oferise sângele ei. Mai mult ca sigur, Stefan ar fi murit fără el, dar era mult prea curând pentru siguranţa Elenei însăşi. Pentru a suta oară, privirile lui se plimbară peste chipul Elenei, căutând semnele care ar fi putut să-i trădeze schimbarea. Oare era pielea aceea catifelată puţin mai palidă? Sau poate expresia chipului ei era puţin mai distantă?

Trebuiau să fie mult mai atenţi de-acum înainte. *El* trebuia să fie mai atent. Să aibă grijă să se hrănească mai des, să-şi astâmpere pofta cu animale, ca să nu mai fie tentat. Să nu-şi lase niciodată foamea să devină prea puternică. Acum, doar gândindu-se la asta, simţea cât e de înfometat. Durerea uscată, arsura, îi cuprindea cerul gurii, şuşotindu-i prin vene şi prin vasele capilare. Ar fi trebuit să fie afară, în pădure, cu simţurile alerte ca să surprindă fie şi cel mai mic trosnet al vreunei crengi uscate, şi nu aici, lângă foc, privind reţeaua de vene albăstrii de pe gâtul Elenei.

Gâtul acela subţire se întoarse şi Elena îl privi tandru pe Stefan.

— Vrei să mergem la petrecerea de astă-seară? Putem să luăm maşina mătuşii Judith, spuse ea.

— Dar mai întâi trebuie să rămâneţi la cină, zise repede mătuşa Judith.

— Putem să luăm ceva pe drum.

Elena voia să spună că puteau să ia ceva pentru ea, se gândi Stefan. El unul putea să mestece şi să înghită mâncare normală, dacă trebuia, dar nu-i folosea la nimic şi trecuse deja multă vreme de când nu-i mai simţea gustul. Nu... poftele lui... erau acum ceva mai speciale, se gândi. Şi dacă se duceau la petrecerea asta, însemna să mai treacă încă vreo câteva ore înainte să se poată hrăni. Dar încuviinţă din cap către Elena.

— Dacă vrei, zise el.

Ea voia; era chiar hotărâtă. Iar el văzuse asta încă de la bun început.

— Bine, atunci. Mă duc să mă schimb.

El o urmă până la baza scărilor.
— Pune-ţi ceva pe gât. Un pulover, îi spuse el cu o voce mult prea joasă ca să poată fi auzită de altcineva.
Ea aruncă o privire prin uşă, spre livingul gol, şi spuse:
— E-n regulă. Aproape că s-au vindecat. Vezi?
Îşi trase gulerul de dantelă în jos, aplecându-şi capul într-o parte.
Stefan se uită, fermecat, la cele două urme rotunde de pe pielea ei fină. Erau de un roşu-închis palid, transparente, ca vinul combinat cu multă apă. Strânse din dinţi şi se forţă să-şi întoarcă privirile în altă parte. Dacă s-ar fi uitat mai mult la gâtul ei, şi-ar fi pierdut minţile.
— Nu asta voiam să spun, zise el aproape brutal. Părul ei căzu ca un val strălucitor înapoi peste cele două semne, ascunzându-le.
— Oh…

— Intraţi!
Când intrară, toate discuţiile încetară brusc. Elena se uită la chipurile întoarse spre ei, la privirile acelea furişe, curioase şi precaute. Nu erau genul de priviri cu care era obişnuită atunci când păşea într-o încăpere.
Cel care le deschisese uşa era tot un elev; Alaric Saltzman nu se vedea nicăieri. Dar Caroline era acolo, aşezată pe un scaun de bar, poziţie care îi punea în valoare picioarele frumoase. Îi aruncă Elenei o privire batjocoritoare, apoi îi adresă o remarcă unui băiat care stătea în dreapta ei. Acesta râse.
Elena simţi cum zâmbetul începea să o doară, în timp ce o uşoară roşeaţă îi urca în obraji. Apoi auzi o voce cunoscută.
— Elena, Stefan! Aici!
Recunoscătoare, o reperă pe Bonnie, aşezată împreună cu Meredith şi cu Ed Goff pe o canapea pentru două persoane, în colţ. Ea şi Stefan se instalară pe un otoman mare în faţa lor, şi auziră cum în jur conversaţiile se reiau, una câte una.
Printr-o înţelegere tacită, nimeni nu aduse vorba de stânjenitoarea apariţie a Elenei şi a lui Stefan. Elena era hotărâtă să se poarte ca şi când totul era cât se poate de normal.
Iar Bonnie şi Meredith îi erau alături, s-o susţină.
— Arăţi minunat, îi spuse Bonnie cu căldură. Ador puloverul ăsta roşu.
— Chiar arată foarte bine. Nu-i aşa, Ed? întrebă şi Meredith, iar Ed, părând uşor surprins, încuviinţă.
— Deci şi clasa ta a fost invitată, i se adresă Elena lui Meredith. Credeam că e doar pentru cei care au avut ultima oră cu el.
— Nu ştiu dacă „invitată” e cuvântul cel mai potrivit, răspunse Meredith sec, având în vedere că prezenţa reprezintă jumătate din nota finală.
— Crezi că vorbea serios? Nu se poate să fi fost serios, făcu Ed, Elena ridică din umeri.

— Mie mi s-a părut destul de serios. Unde e Ray? o întrebă ea pe Bonnie.

— Ray? Oh, Ray. Nu ştiu, pe-aici pe undeva, cred. E multă lume aici.

Era adevărat. Livingul familiei Ramsey era plin de tineri şi, din câte putea să vadă Elena, mulţimea lor se revărsa în sufragerie, în salonul din faţă şi probabil şi în bucătărie. Coatele tuturor treceau prin părul Elenei pe măsură ce lumea se mişca pe la spatele ei.

— Ce-a vrut Saltzman de la voi după oră? întrebă Stefan.

— Alaric, îl corectă Bonnie înainte să răspundă. Vrea să-i spunem Alaric. Oh, n-a vrut decât să fie amabil. S-a simţit groaznic pentru că m-a făcut să retrăiesc o experienţă atât de agonizantă. Nu ştia exact cum a murit domnul Tanner şi nu şi-a dat seama că sunt atât de sensibilă. Desigur, el însuşi e destul de sensibil, aşa că înţelege cum stau lucrurile. E Vărsător.

— Şi are Luna în casa replicilor numai bune de agăţat, spuse Meredith în şoaptă. Bonnie, doar nu crezi în prostiile astea! E profesor; n-ar trebui să încerce lucrurile astea cu elevii lui.

— Nu încerca nimic! Le-a spus exact acelaşi lucru şi lui Tyler şi Sue Carson. A zis că ar trebui să facem un grup de sprijin pentru ceilalţi sau să scriem un eseu despre ce s-a întâmplat în seara aia, ca să ne eliberăm de sentimentele astea. A zis că adolescenţii sunt foarte uşor de impresionat şi că nu vrea ca această tragedie să-şi lase amprenta definitiv asupra vieţii noastre.

— Frăţiore! făcu Ed, iar râsul lui Stefan se transformă în tuse.

Totuşi nu era deloc amuzat, iar întrebarea lui pentru Bonnie nu venea nicidecum din simplă curiozitate. Elena putea să-şi dea seama de asta. Simţea cum iradiază senzaţia asta din adâncurile lui. Stefan simţea faţă de Alaric Saltzman cam acelaşi lucru pe care toată lumea din încăpere îl simţea faţă de Stefan.

— A fost ciudat felul în care s-a purtat, ca şi când petrecerea asta a fost o idee spontană care i-a venit la noi în clasă, spuse ea, răspunzând fără să-şi dea seama la întrebarea nerostită a lui Stefan. Era evident că o plănuise dinainte.

— Ce e şi mai ciudat e faptul că şcoala angajează un profesor fără să-l pună la curent cu împrejurările în care a murit cel care a fost profesor înaintea lui, zise Stefan. Toată lumea a vorbit despre asta; şi cred că s-a scris şi în ziare.

— Dar nu au fost publicate toate detaliile, interveni Bonnie ferm. De fapt, chiar sunt lucruri pe care poliţia încă nu le-a divulgat, pentru că e de părere că ar putea fi de folos la prinderea criminalului. De exemplu, continuă ea coborând vocea, ştiţi ce mi-a zis Mary? Doctorul Feinberg a stat de vorbă cu tipul care a făcut autopsia, adică medicul legist. Şi i-a spus că nu mai avea nici o picătură de sânge în tot corpul. Nici măcar un strop.

Elena simţi cum o străbate o adiere rece, ca şi când ar fi fost din nou

în cimitir. Nu mai putea să spună nimic. Dar Ed vorbi:

— Unde dispăruse?

— Pe jos, pe podea, presupun, răspunse Bonnie calm. Peste altar, peste tot. Asta anchetează acum poliţia. Dar e ceva neobişnuit pentru un cadavru să nu mai aibă nici o picătură de sânge; de obicei mai rămâne ceva, măcar în partea de dedesubt a corpului. Se numeşte lividitate post-mortem. Arată ca nişte vânătăi mari, violacee. Ce s-a întâmplat?

— Sensibilitatea ta nemaipomenită aproape că mă face să vomit, zise Meredith cu vocea gâtuită. Credeţi c-am putea totuşi să discutăm despre altceva?

— Nu *tu* ai fost aia mânjită de sânge din cap până-n picioare, începu Bonnie, dar Stefan o întrerupse.

— Anchetatorii au ajuns la vreo concluzie din cele aflate până acum? Sunt mai aproape de găsirea criminalului?

— Nu ştiu, răspunse Bonnie, dar imediat se lumină la faţă. Chiar aşa, Elena, ziceai că tu ştii…

— Ţine-ţi gura, Bonnie! sări Elena disperată.

Dacă era un loc mai nepotrivit pentru o asemenea discuţie, cu siguranţă locul acela era aici, într-o încăpere aglomerată, unde erau înconjuraţi de oameni care-l urau pe Stefan. Bonnie făcu ochii mari, apoi dădu din cap, calmându-se.

Elena nu putea, totuşi, să se liniştească. Stefan nu-l omorâse pe domnul Tanner, dar aceleaşi dovezi care conduceau spre Damon puteau, la fel de bine, să conducă şi spre el. Şi chiar conduceau spre el, pentru că nimeni în afară de ea şi de Stefan nu ştia de existenţa lui Damon. Era acolo, undeva, pândind în întuneric. Aşteptând o nouă victimă. Aşteptându-l, poate, pe Stefan. Sau poate chiar pe ea.

— Mi-e cald, zise ea brusc. Cred că o să merg să văd cu ce răcoritoare ne-a aşteptat Alaric.

Stefan dădu să se ridice, dar Elena îi făcu semn să se aşeze la loc. Lui nu-i trebuiau cu siguranţă chipsurile sau paharul de punci. Plus că voia să fie puţin singură, să se mişte în loc să stea jos, ca să se liniştească.

Faptul că stătuse cu Bonnie şi cu Meredith îi dăduse un sentiment fals de siguranţă. Acum, că plecase de lângă ele, se confrunta din nou cu privirile lungi şi bănuitoare sau cu cei care-i întorceau brusc spatele. De data asta, simţi cum atitudinea lor o înfurie. Înaintă spre mulţime cu o insolenţă deliberată, păstrându-şi privirile lipite de orice alte priviri cu care se intersectau. Sunt deja celebră, se gândi ea. N-am decât să fiu şi tupeistă.

Îi era foame. În sufrageria familiei Ramsey, cineva aranjase nişte platouri cu gustări care arătau surprinzător de apetisant. Elena îşi luă o farfurie de carton şi îşi puse câteva bucăţele de morcov, ignorându-i pe cei adunaţi în jurul mesei din lemn de stejar decolorat. Nu avea de gând

să stea de vorbă cu nimeni decât dacă ceilalţi deschideau discuţia. Îşi îndreptă toată atenţia spre gustări, aplecându-se peste diverse persoane ca să-şi aleagă bucăţi de brânză sau biscuiţi săraţi, întinzându-se prin faţa lor ca să ciugulească boabe de struguri de pe masă, privind ostentativ în sus şi-n jos peste toate platourile ca să fie sigură că nu ratează nimic.

Reuşise să capteze atenţia tuturor, lucru de care era perfect conştientă chiar şi fără să fie nevoită să ridice privirile. Muşcă delicat dintr-o grisină, prinzând-o între dinţi ca pe un creion, şi plecă de lângă masă.

— Te superi dacă iau şi eu o gură?

Şocul îi făcu ochii mari şi îi tăie respiraţia. Mintea i se blocă, refuzând să accepte realitatea şi lăsând-o în faţa ei neajutorată şi vulnerabilă. Dar chiar dacă pierduse orice urmă de gând raţional, simţurile ei înregistrau totul fără milă: ochii întunecaţi care îi dominau raza vizuală, parfumul delicat al unei colónii care-i invada nările, cele două degete lungi care îi ridicau bărbia în sus. Damon se aplecă spre ea şi, sigur pe el, muşcă direct de celălalt capăt al grisinei.

În clipa aceea, buzele ei erau la doar câţiva centimetri de ale lui. El se aplecă, vrând să muşte din nou înainte ca Elena să-şi revină din şoc şi să se poată retrage, dar mâna ei apucă rapid capătul de grisină şi îl aruncă deoparte. El îl prinse însă în aer, cu reflexele unui prestidigitator.

Privirile lui erau încă lipite de ale ei. Elena îşi recapătă în sfârşit răsuflarea şi deschise gura; nu era sigură pentru ce. Ca să ţipe, probabil. Ca să-i avertizeze pe toţi oamenii ăştia să o ia la sănătoasa în negura nopţii. Inima îi bătea cu putere, ca un ciocan, iar ochii îi erau înceţoşaţi.

— Uşurel, uşurel.

El îi luă farfuria din mână şi apoi, nu se ştie cum, o prinse de încheietura mâinii. O ţinea uşor, aşa cum îl ţinuse Mary pe Stefan când îi luase pulsul. În timp ce ea continua să îl privească fix şi să gâfâie, el îi mângâie încheietura cu degetul mare, ca şi când ar fi încercat s-o liniştească.

— Uşurel, e-n regulă.

Ce cauţi aici? îi trecu ei prin minte. Totul în jurul ei părea cumplit de strălucitor şi nenatural. Era ca un coşmar din cele în care totul e cât se poate de normal, ca în viaţa obişnuită, şi dintr-odată se întâmplă ceva grotesc. Damon o să-i omoare pe toţi.

— Elena, te simţi bine?

Sue Carson vorbea cu ea, strângând-o de umăr.

— Cred că s-a înecat cu ceva, zise Damon, eliberându-i mâna. Dar acum se simte bine. Ce-ar fi să ne faci cunoştinţă?

O să-i omoare pe toţi...

— Elena, el e Damon, ăăă...

Sue întinse mâna, în semn de scuză, iar Damon termină propoziţia în locul ei.

— Smith. Ridică un pahar de plastic în faţa Elenei. *La vita.*

— Ce cauţi aici? şopti ea.

— E student la facultate, luă Sue iniţiativa când deveni clar că Damon nu avea de gând să răspundă. La Universitatea Virginia, nu-i aşa? Sau era „William şi Mary”?

— Printre altele, făcu Damon, continuând să o privească pe Elena. Nu se întorsese spre Sue nici măcar o dată. Îmi place să călătoresc.

Lumea îşi reluă cursul normal în jurul Elenei, dar ea simţea cum o trec fiorii. Erau oameni peste tot, privind fascinaţi acest schimb de replici, împiedicând-o să spună exact ce gândea. Dar, în acelaşi timp, o făceau şi să se simtă în siguranţă. Din nu se ştie ce motiv, Damon juca un rol, pretinzând că ar fi fost unul dintre ei. Şi cât timp avea să dureze toată mascarada asta, el n-avea să-i facă nimic în faţa mulţimii ăsteia de oameni… sau cel puţin aşa spera ea.

Un joc. Dar el era cel care făcea regulile. Stătea aici, în sufrageria familiei Ramsey, jucându-se cu ea.

— Nu stă decât câteva zile, continuă Sue, venindu-i în ajutor. Parcă ziceai că-ţi vizitezi nişte prieteni, nu-i aşa? Sau nişte rude?

— Da, răspunse Damon.

— Ce norocos eşti, să poţi să pleci oricând vrei, zise Elena.

Nu ştia ce anume o făcea să încerce să-l demaşte.

— Nu prea ţine de noroc, spuse Damon. Îţi place să dansezi?

— Care e specializarea ta la facultate? El îi zâmbi.

— Folclorul american. Ştiai, de exemplu, că dacă ai o aluniţă pe gât înseamnă că vei fi bogată? Pot să verific, dacă nu te superi.

— *Eu* mă supăr.

Vocea venea din spatele Elenei. Era o voce limpede, rece şi calmă. Elena îl mai auzise pe Stefan folosind tonul acela doar o singură dată: când dăduse peste Tyler care încerca s-o atace în cimitir. Degetele lui Damon rămaseră nemişcate pe gâtul ei şi ea, eliberată de sub vraja lui, se dădu un pas înapoi.

— Şi-ar trebui să-mi pese de supărarea ta? zise el.

Cei doi stăteau faţă în faţă sub lumina galbenă pâlpâitoare a candelabrului de alamă. Elena era conştientă de toate gândurile care se buluceau acum în mintea ei, unul peste altul, ca un foietaj. Toată lumea se uita; probabil că scena e mai interesantă decât la cinematograf… Nu mi-am dat niciodată seama că Stefan e mai înalt… Uite-le pe Bonnie şi Meredith care se întreabă ce se întâmplă… Stefan e furios, dar e încă slăbit şi suferind… Dacă se pune cu Damon acum, o să piardă… Şi în faţa tuturor oamenilor ăstora. Gândurile i se opriră cu un huruit şi totul reveni la normal. De-asta era Damon aici, ca să-l facă pe Stefan să-l atace, aparent fără să-l fi provocat. Indiferent ce s-ar fi întâmplat după, el ar fi avut câştig de cauză. Dacă Stefan l-ar fi alungat, ar fi fost încă o

dovadă clară a „tendinţei lui spre violenţă”. Încă o dovadă pentru cei care-l acuzau pe Stefan. Iar dacă Stefan pierdea lupta...

L-ar costa viaţa, se gândi Elena. *Oh, Stefan, Damon e atât de puternic în momentul ăsta; te rog, n-o face. Nu te arunca singur în mâinile lui. Chiar vrea să te omoare; nu caută decât ocazia s-o facă.*

Reuşi să-şi mişte braţele, deşi le simţea ţepene şi greoaie, ca de marionetă.

— Stefan, spuse ea, luându-i mâinile reci într-ale ei, hai să mergem acasă.

Putea să-i simtă tensiunea în tot corpul, ca un curent electric care-i circula pe sub piele. În momentul acesta, era concentrat total asupra lui Damon, iar privirile lui erau ca o flacără reflectată în tăişul unui pumnal. Nu-l recunoştea în starea asta, nu-l cunoştea aşa. O înspăimânta.

— Stefan, zise ea, strigându-l ca şi când ar fi fost pierdută în ceaţă şi nu putea să-l găsească. Stefan, *te rog.*

Şi, încet-încet, îl simţi răspunzându-i. Îl auzi respirând din nou şi îi simţi trupul intrând în stare de alertă, coborând la un nivel ceva mai jos de energie. Concentraţia letală a minţii lui fusese deviată, iar el se uita acum la ea şi o vedea.

— Bine, zise el încet, privind-o în ochi. Hai să mergem.

Ea continuă să-l atingă în timp ce se întoarseră, cu o mână strângându-i cu putere degetele şi cu cealaltă strecurată pe sub braţul lui. Cu un efort uriaş de voinţă, reuşi să nu îşi întoarcă privirea peste umăr în timp ce se îndepărtau, dar îşi simţea pielea de pe spate furnicând-o şi zburlindu-se, ca şi când aştepta să fie înjunghiată cu un cuţit.

În schimb, auzi vocea uşor ironică a lui Damon:

— Şi ai auzit că, dacă săruţi o fată cu părul roşu, te vindeci de herpes?

Şi apoi doar râsul zgomotos şi flatat al lui Bonnie. În drum spre ieşire, dădură în sfârşit şi de gazdă.

— Plecaţi atât de repede? îi întrebă Alaric. Dar nici măcar n-am avut ocazia să stau de vorbă cu voi.

Se uită spre amândoi nerăbdător şi plin de reproş, ca un căţel care ştie foarte bine că nu va fi scos la plimbare, dar care dă oricum din coadă. Elena simţi cum îşi face loc în pieptul ei îngrijorarea pentru el şi pentru toţi ceilalţi din casă. Ea şi Stefan îi lăsau pe toţi lui Damon.

Nu putea decât să spere că părerea ei de mai devreme era corectă şi că el va dori să continue mascarada. Acum ea avea deja destul de muncă doar ca să-l scoată pe Stefan de aici înainte să se răzgândească.

— Nu mă simt prea bine, zise ea, luându-şi geanta de acolo de unde o lăsase, lângă otoman. Îmi pare rău.

Îl strânse pe Stefan şi mai tare de braţ. I-ar fi trebuit foarte puţin ca să se întoarcă şi s-o ia chiar acum spre sufragerie.

— Îmi pare rău, zise Alaric. La revedere.

Ajunseră în prag înainte ca ea să observe bucăţica de hârtie violetă care-i fusese strecurată în buzunarul lateral al genţii. O trase afară şi o desfăcu aproape din reflex, cu mintea în altă parte.

Văzu un scris ferm, îndrăzneţ şi necunoscut. Doar două rânduri. Îşi trecu privirea peste ele şi simţi cum lumea se clatină. Era prea mult, nu putea să mai suporte.

— Ce e? întrebă Stefan.

— Nimic. Băgă din nou bucata de hârtie în buzunarul lateral, împingând-o cu degetele. Nu e nimic, Stefan. Hai să ieşim.

Şi păşiră direct sub picăturile reci de ploaie.

Capitolul 7

— Data viitoare, spuse Stefan încet, n-am să mai plec.

Elena ştia ce vrea să spună şi se îngrozi. Dar în momentul ăsta, emoţiile ei luau o direcţie neutră, aşa că nu voia să se certe.

— Era acolo, zise ea. Într-o casă obişnuită, plină de oameni obişnuiţi, ca şi când ar fi avut tot dreptul să fie acolo. Nu credeam că are o asemenea îndrăzneală.

— De ce nu? o repezi Stefan, cu amărăciune. Şi eu eram într-o casă obişnuită, plină de oameni obişnuiţi, ca şi când aş fi avut tot dreptul să fiu acolo.

— N-am vrut s-o spun în sensul ăsta. Ideea e că singura dată când l-am mai văzut vreodată în public a fost la Casa Bântuită, când purta o mască şi costum şi era întuneric. Înainte de asta, de fiecare dată era într-un loc pustiu, ca de exemplu în sala de sport, unde eram singură, sau la cimitir…

În clipa în care pronunţase ultimele cuvinte, ştiu că făcuse o greşeală. Încă nu-i spusese lui Stefan cum încercase ea să-l găsească pe Damon în urmă cu trei zile. El se crispă la volan.

— Sau la cimitir?

— Da… Adică în ziua în care am fost urmărită împreună cu Bonnie şi Meredith. Presupun că nu putea să fie decât Damon cel care ne-a urmărit. Iar locul era pustiu, nu mai era nimeni în afară de noi trei.

De ce-l minţea? Pentru că altfel şi-ar ieşi din minţi, răspunse nemiloasă o voce firavă din mintea ei. Dacă ar şti ce-i spusese Damon, dacă ar şti ceea ce-i promisese că se va întâmpla, cu siguranţă Stefan ar claca.

N-o să pot să-i spun niciodată, înţelese ea, cu o senzaţie de greaţă. Nici despre momentul ăla şi nici despre orice va face Damon în viitor. Dacă Stefan se va lupta cu Damon, va muri.

Atunci n-o să ştie niciodată, îşi promise ea. Indiferent de ce va fi

nevoie, voi face orice ca să-i împiedic să se bată pentru mine. Indiferent de ce va fi nevoie.

Pentru o clipă, teama îi dădu fiori reci. Acum cinci sute de ani, Katherine încercase să-i împiedice să se bată şi nu reuşise decât să-i împingă pe amândoi într-o confruntare a morţii. Dar ea nu va face aceeaşi greşeală, îşi spuse Elena cu încrâncenare. Metoda lui Katherine fusese prostească şi copilărească. Cine altcineva decât o femeie cu mintea de copil s-ar fi sinucis sperând că cei doi rivali care-şi disputau mâna ei vor deveni prieteni? Fusese cea mai mare greşeală din toată povestea asta regretabilă. Din cauza ei, rivalitatea dintre Stefan şi Damon se transformase într-o ură implacabilă. Ba mai mult decât atât, Stefan trăise de-atunci încoace cu sentimentul de vinovăţie; se învinovăţea el pentru prostia şi slăbiciunea lui Katherine. Încercând să schimbe subiectul, întrebă:

— Crezi că l-a invitat cineva?

— Evident, din moment ce era acolo.

— Atunci e adevărat… în ceea ce vă priveşte. Trebuie să fiţi invitaţi. Dar în sala de sport, Damon a intrat fără nici o invitaţie.

— Asta pentru că sala de sport nu e-o locuinţă pentru oameni, e un loc, aş putea spune, neutru. Ăsta ar fi unul din criterii. Nu contează dacă e o casă, un cort sau apartamentul de deasupra unui magazin. Dacă oamenii mănâncă şi dorm acolo, noi avem nevoie de invitaţie ca să intrăm.

— Dar eu nu te-am invitat în casa mea.

— Ba da. În prima seară, când te-am condus acasă cu maşina, ai deschis uşa şi mi-ai făcut semn cu capul. Nu trebuie să fie neapărat o invitaţie verbală. Dacă intenţia există, e suficient. Iar cel care te invită nu trebuie să fie neapărat cineva care locuieşte acolo. Orice fiinţă omenească poate face asta.

Elena se gândi.

— Dar pe o casă-barcă?

— E acelaşi lucru, deşi apa curgătoare ar putea fi chiar ea un obstacol. Pentru unii dintre noi, e aproape imposibil de trecut.

Elena avu brusc o imagine a ei, a lui Meredith şi Bonnie alergând peste Podul Wickery. Pentru că, într-un fel anume, ştiuse că vor fi în siguranţă de ceea ce le urmărea dacă reuşeau să ajungă de partea cealaltă a râului, peste pod.

Aşa se explică, şopti ea.

Dar tot nu-şi dădea încă seama de unde ştiuse. Ca şi când informaţia asta îi fusese pusă în minte de altcineva, din afară. Apoi realiză altceva.

— Tu m-ai purtat dincolo de pod. Tu poţi să treci peste ape curgătoare.

— Da, pentru că sunt slab, spuse el pe un ton plat, fără nici o emoţie în glas. E ironic, dar cu cât îţi sunt mai mari Puterile, cu atât eşti mai afectat de anumite limitări. Cu cât aparţii mai mult întunericului, cu atât

eşti mai legat de legile lui.

— Şi ce alte reguli mai sunt? întrebă Elena.

Începea să vadă cum se înfiripă un plan. Sau măcar speranţa unui plan. Stefan se uită la ea.

— Da, zise el. Cred că a venit timpul să ştii. Cu cât ştii mai multe despre Damon, cu atât poţi să te aperi mai bine de el.

Să se apere de el? Probabil că Stefan ştia mai multe decât credea ea. Dar în timp ce el întorcea şi parca maşina pe o stradă lăturalnică, ea nu-i zise decât atât:

— Bun, ar trebui să-mi fac rezerve uriaşe de usturoi? El râse.

— Doar dacă vrei să fugă toţi de tine. Sunt însă anumite plante care ţi-ar putea fi de folos. Cum ar fi verbina. E o plantă despre care se spune că te poate apăra de farmece şi îţi păstrează mintea limpede, chiar dacă cineva încearcă să-şi folosească Puterile împotriva ta. Oamenii o purtau, de obicei, la gât. Lui Bonnie i-ar plăcea foarte tare: druizii o considerau plantă sacră.

— Verbină, repetă Elena, încercând parcă sunetul cuvântului nefamiliar. Altceva?

— Lumina puternică sau lumina directă de la soare poate fi extrem de dureroasă. Ai observat cum s-a schimbat vremea.

— Am observat, răspunse ea după o clipă de gândire. Vrei să spui că Damon a făcut asta?

— Probabil că da. E nevoie de o putere uriaşă ca să controlezi fenomenele naturii, dar asta îl ajută să poată călători ziua. Atâta timp cât vremea e înnorată, nici măcar nu mai are nevoie să-şi protejeze ochii.

— Şi nici tu, zise Elena. Dar cum e cu... crucile şi chestiile de genul ăsta?

— N-au nici un efect, răspunse Stefan. Numai în cazul în care persoana care o poartă crede cu adevărat că o protejează, îi poate creşte voinţa de a rezista din toate puterile.

— Dar... gloanţele de argint?

Stefan râse din nou scurt.

— Alea sunt pentru vârcolaci. Din câte am auzit, nu le place argintul sub nici o formă. Un ţăruş de lemn înfipt adânc în inimă rămâne metoda clasică prin care-i ucizi pe cei de felul meu. Mai sunt totuşi şi alte metode, mai mult sau mai puţin eficiente: arderea, decapitarea, cuiele înfipte în tâmplă. Sau, cea mai tare dintre toate...

— Stefan! Zâmbetul amar şi solitar de pe chipul lui o descumpăni. Dar cum e cu transformarea în animale? întrebă ea. Înainte, ziceai că poţi face asta dacă ai destulă Putere. Dacă Damon poate fi orice animal îşi doreşte, cum îl vom putea recunoaşte?

— Nu poate fi orice animal îşi doreşte. E limitat la unul, cel mult două. Chiar şi cu Puterile lui, nu cred că e în stare de mai mult.

— Atunci va trebui să ne ferim în continuare de ciori.

— Exact. O să poţi să-ţi dai seama dacă e prin preajmă uitându-te şi la celelalte animale. De obicei, nu reacţionează prea bine în preajma noastră; ne simt că suntem vânători.

— Yangtze a lătrat încontinuu la cioara aia. De parcă ar fi ştiut că e ceva în neregulă cu ea, îşi aminti Elena. Ah... Stefan, adăugă ea, schimbând tonul, căci tocmai se gândise la altceva, dar oglinzile? Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată reflectându-te în vreuna.

Pentru o clipă, el nu răspunse. Apoi îi zise:

— Legenda spune că oglinda reflectă sufletul celui care se priveşte în ea. De-asta oamenii primitivi se tem de oglinzi; se tem că sufletul lor ar putea să rămână captiv acolo şi să le fie furat. Cei din neamul meu se presupune că nu au reflecţie... pentru că noi nu avem suflet.

Încetişor, întinse mâna spre oglinda retrovizoare şi o aplecă, fixând-o în aşa fel încât Elena să poată privi în ea. În sticla argintată, ea îi văzu ochii, pierduţi, hăituiţi şi infinit de trişti.

Nu putea să facă altceva decât să fie alături de el, şi să-i amintească asta.

— Te iubesc, îi şopti ea.

Era singura consolare pe care i-o putea oferi. Era tot ceea ce aveau.

El îşi strânse braţele în jurul ei, cu faţa îngropată în părul ei.

— Tu eşti oglinda, îi şopti el.

Era bine să-l simtă în sfârşit relaxat, să simtă cum tensiunea i se scurge din trup, iar locul ei e luat de căldură şi linişte. Şi ea era liniştită, simţea cum o cuprinde o senzaţie de pace. Era atât de bine, încât uită să-l întrebe ce voia să spună. Abia în faţa uşii, în timp ce-şi luau rămas-bun, îşi aminti.

— Eu sunt oglinda? făcu ea atunci, ridicând privirea spre el.

— Tu mi-ai furat sufletul, răspunse el. Încuie uşa după tine şi să n-o mai deschizi deloc în noaptea asta.

Apoi se făcu nevăzut.

— Elena, slavă Domnului! o întâmpină mătuşa Judith. Bonnie a sunat de la petrecere, adăugă ea când văzu că Elena o priveşte nelămurită. Zicea că ai plecat pe neaşteptate şi m-am îngrijorat când am văzut că n-ai ajuns acasă.

— Am fost la o plimbare cu Stefan. E vreo problemă? întrebă ea, nemulţumită de expresia pe care o citi pe chipul mătuşii.

— Nu, doar că... Mătuşa Judith părea să nu ştie cum să-şi termine propoziţia. Elena, oare nu cumva ar fi o idee bună dacă... nu te-ai mai vedea atât de mult cu Stefan?

Elena încremeni.

— Şi tu?

— Nu că aş crede în bârfe, se grăbi să o încredinţeze mătuşa Judith. Dar pentru binele tău, poate că ar fi mai indicat să stai puţin mai departe de el, să...

— Să-l părăsesc? Să-l abandonez doar pentru că lumea îl bârfeşte? Să mă ţin departe de mizerii ca să mă asigur că nu se întorc împotriva mea?

Furia era o refulare bine-venită, iar vorbele se buluciră în gâtlejul Elenei, gata să iasă toate dintr-odată.

— Nu, nu cred că e o idee chiar atât de bună, mătuşă Judith. Dacă ar fi fost vorba de Robert, şi tu ai fi crezut la fel. Sau poate că nu!

— Elena, nu-ţi permit să-mi vorbeşti pe tonul acesta…

— Oricum, am terminat ce aveam de spus! ţipă Elena şi fugi orbeşte spre scări.

Reuşi să-şi reţină lacrimile până când ajunse în camera ei şi încuie uşa. Apoi se aruncă pe pat şi începu să hohotească.

Se ridică ceva mai târziu, ca s-o sune pe Bonnie. Bonnie era entuziastă şi volubilă. Ce naiba voia să spună Elena, dacă s-a întâmplat ceva neobişnuit după ce plecase ea cu Stefan? Întâmplarea neobişnuită fusese tocmai plecarea lor! Nu, tipul ăla nou, Damon, nu zisese nimic despre Stefan după aceea; mai stătuse niţel pe-acolo şi după aia dispăruse.

Nu, Bonnie nu-l văzuse plecând cu nimeni. De ce? Elena era geloasă? Da, era o glumă. Dar acum pe bune, nu-i aşa că arăta *bestial?* Aproape mai bestial decât Stefan, asta dacă-ţi plac părul şi ochii negri. Desigur, dacă-ţi place părul mai deschis la culoare şi ochii căprui…

Elena deduse imediat că ochii lui Alaric Saltzman erau căprui.

Închise în sfârşit telefonul şi abia atunci îşi aduse aminte de bileţelul pe care-l găsise în geantă. Ar fi trebuit s-o întrebe pe Bonnie dacă se apropiase cineva de geanta ei cât timp fusese ea în sufragerie. Dar îşi aminti că Bonnie şi Meredith fuseseră şi ele în sufragerie mare parte a timpului. Cine o făcuse, o făcuse probabil între timp.

Doar văzu bucăţica de hârtie violetă şi simţi în gură un gust metalic. Abia dacă suporta să o privească. Dar acum, că era singură, trebuia s-o desfacă şi s-o citească din nou, cu speranţa deşartă că măcar de data asta cuvintele vor fi altele, că se înşelase mai devreme.

Dar nu erau alte cuvinte. Literele ascuţite şi ordonate caligrafic se conturau pe fundalul pal de parcă ar fi fost lungi de zece metri.

Voiam să-l ating. Mai mult decât pe orice alt băiat pe care îl cunoşteam. Şi ştiu că şi el vrea, dar se înfrânează.

Erau cuvintele ei. Din jurnalul ei. Cel care-i fusese furat.

A doua zi, Meredith şi Bonnie îi sunau la uşă.

— Stefan m-a sunat aseară, spuse Meredith. Mi-a zis că vrea să fie sigur că nu te duci singură la şcoală. Ei nu vine azi, aşa că m-a întrebat dacă aş putea să trec eu sau Bonnie să te luăm.

— Să te escortăm, glumi Bonnie, care era, evident, extrem de binedispusă. Să te păzim. Cred că e teribil de dulce din partea lui să fie atât de protector cu tine.

— Probabil că şi el e tot Vărsător, făcu Meredith. Haide, Elena, înainte să apuc să o omor dacă mai scoate o vorbă despre Alaric al ei.

Elena merse tăcută alături de ele, întrebându-se oare ce avea Stefan de făcut de nu venea la şcoală. Se simţea expusă şi vulnerabilă azi, ca şi când şi-ar fi îmbrăcat pielea pe dos. Era una din zilele acelea în care ar fi fost gata să plângă şi numai din cauza unei priviri.

Pe avizier era înfiptă la vedere o bucată de hârtie violetă.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta. *Ştiuse* undeva, în adâncul sufletului. Hoţul nu se mulţumea doar să-i arate că gândurile ei cele mai intime fuseseră citite de altcineva. Voia să-i demonstreze că, mai mult, ele puteau fi făcute publice.

Smulse hârtia de pe avizier şi o mototoli, dar nu înainte să arunce un ochi peste cuvintele scrise pe ea. Dintr-o singură privire, i se imprimară în creier.

Simt că cineva l-a rănit îngrozitor în trecut, şi el n-a reuşit niciodată să treacă peste această durere. Dar mai cred că există ceva de care i-e frică, un secret pe care se teme că i-l voi afla.

— Elena, ce e? Ce-ai păţit? Elena, întoarce-te!

Bonnie şi Meredith o urmară până la cea mai apropiată toaletă de fete, unde o văzură lângă coşul de gunoi, rupând bucata de hârtie în fărâme minuscule şi respirând la fel de greu ca şi când ar fi alergat într-o cursă. Se uitară una la cealaltă, apoi se întoarseră să verifice cabinele de toaletă.

— Bun, zise Meredith tare, privilegiul senioarelor. Tu! Bătu la singura uşă închisă. Ieşi afară.

Se auzi un fâsâit, apoi o boboacă uimită îşi făcu apariţia dinăuntru.

— Dar nici măcar…

— Ieşi. Afară, îi porunci Bonnie. Şi *tu* — se întoarse spre o fată care se spăla pe mâini — stai la uşă şi ai grijă să nu intre nimeni.

— Dar de ce? Ce tot…

— Mişcă, păpuşă. Dacă intră cineva pe uşa aia, tu o să fii de vină.

Când uşa se închise după ea, se întoarseră amândouă spre Elena.

— Bun, stare de urgenţă, spuse Meredith. Hai, Elena, varsă tot.

Elena rupse ultima bucăţică de hârtie, gata să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Ar fi vrut să le spună totul, dar nu putea. Se hotărî totuşi să le spună despre jurnal.

Erau la fel de furioase şi de indignate ca şi ea.

— Sigur a fost cineva care a venit aseară la petrecere, zise Meredith în cele din urmă, după ce fiecare îşi exprimase opinia în legătură cu caracterul hoţului, cu gradul lui de moralitate şi cu posibila lui destinaţie în viaţa de apoi. Dar putea să fie oricine. Nu-mi amintesc de cineva în mod special care să se fi apropiat de geanta ta, dar încăperea aia era plină până la refuz de oameni şi se putea întâmpla fără ca eu să observ ceva.

— Dar de ce ar vrea cineva să facă una ca asta? lansă Bonnie

întrebarea. Doar dacă... Elena, în noaptea în care l-am găsit pe Stefan, ai făcut aluzie la nişte lucruri. Credeai că ştii cine ar putea fi criminalul.

— Nu cred că ştiu, chiar *ştiu.* Dar dacă voi vă gândiţi că ar putea avea vreo legătură cu povestea asta, atunci nu sunt foarte sigură. Cred că e posibil. E posibil să fie la mijloc aceeaşi persoană.

Bonnie era îngrozită.

— Atunci înseamnă că ucigaşul e elev în şcoala asta! Când Elena scutură din cap, merse mai departe cu logica. Singurii indivizi de la petrecere care nu erau elevi erau Alaric şi tipul cel nou. Brusc, îşi schimbă expresia. Alaric nu putea să-l omoare pe domnul Tanner, nici măcar nu era în Fell's Church atunci.

— Ştiu. Nu Alaric a făcut-o. Mersese prea departe ca să se mai oprească acum; Bonnie şi Meredith ştiau deja prea multe. Damon a făcut-o.

— Tipul ăla e criminalul? Tipul care m-a sărutat?

— Bonnie, potoleşte-te.

Ca de obicei, isteria celor din jur o făcea pe Elena să-şi recâştige calmul.

— Da, el e criminalul, spuse ea, şi toate trei trebuie să avem grijă şi să ne ferim de el. De-asta vă spun: niciodată, dar absolut niciodată, să nu-l invitaţi la voi acasă.

Elena se opri, privind chipurile prietenelor ei. Se zgâiau la ea şi, pentru o clipă, avu senzaţia îngrozitoare că nu o credeau. Că ar putea să-i pună la îndoială starea de sănătate mintală.

Dar singurul lucru pe care îl întrebă Meredith, cu o voce egală şi detaşată, fu acesta:

— Eşti sigură?

— Da. Sunt sigură. El e criminalul şi tot el e cel care l-a aruncat pe Stefan în fântână, iar acum e posibil să fie pe urmele uneia dintre noi. Şi nu ştiu dacă există vreo posibilitate să-l oprim.

— Ei, zise Meredith, ridicând dintr-o sprânceană, atunci, nici nu mă mai mir de ce tu şi cu Stefan aţi plecat atât de grăbiţi aseară de la petrecere.

Caroline îi aruncă Elenei un rânjet otrăvit când aceasta intră în sala de mese. Dar Elena aproape că nici nu o observă.

Şi totuşi observă imediat un alt lucru. Vickie Bennett era acolo.

Vickie nu mai venise la şcoală din noaptea în care Matt, Bonnie şi Meredith o găsiseră rătăcind pe drum, bolborosind ceva despre o negură întunecată, nişte ochi şi ceva cumplit în cimitir. Doctorii care o controlaseră după aceea ajunseseră la concluzia că nu era nimic în neregulă cu ea din punct de vedere fizic, dar încă nu se întorsese la liceul „Robert E. Lee”. Lumea şuşotea ceva despre psihiatri şi tratamente medicamentoase pe care le încercau cu ea.

Şi totuşi, nu părea nicidecum nebună, se gândi Elena. Părea doar palidă, abătută şi oarecum prăbuşită sub hainele care o acopereau. Iar

când Elena trecu pe lângă ea şi Vickie ridică privirea, ochii ei erau ca de căprioară speriată.

Era ciudat să stea la o masă pe jumătate goală, avându-le alături numai pe Bonnie şi Meredith. De obicei, oamenii se înghesuiau să se aşeze lângă ele trei.

— N-am terminat discuţia azi-dimineaţă, zise Meredith. Haideţi să mâncăm ceva şi apoi să ne gândim ce putem să facem în legătură cu notiţele din jurnalul tău.

— Nu mi-e foame, zise Elena fără intonaţie. Şi ce-am putea să facem? Dacă e Damon, nu există nici o cale să-l oprim. Credeţi-mă, nu e o poveste pentru care să putem suna la poliţie. De-asta nici nu le-am spus că el e criminalul. Nu există nici o dovadă şi, în plus, niciodată n-ar… Bonnie, nu mă asculţi.

— Îmi pare rău, se scuză Bonnie, care se uita pe lângă urechea stângă a Elenei undeva în spate. Dar se întâmplă ceva ciudat acolo.

Elena se întoarse. Vickie Bennett stătea în faţa sălii de mese, dar nu mai părea nicidecum prăbuşită şi abătută, îşi rotea privirile prin încăpere cu un zâmbet viclean.

— Ei bine, nu pare tocmai normală, dar n-aş zice nici că e vreo ciudată, zise Meredith. Dar adăugă imediat: Staţi puţin.

Vickie îşi descheia jacheta tricotată. Dar felul în care o făcea, cu mici pocnituri voite din degete şi privind tot timpul în jur cu zâmbetul acela misterios, era extrem de straniu. După ce îşi descheie şi ultimul nasture, îşi prinse graţios jacheta între degetul mare şi arătător şi o coborî peste un braţ, apoi peste celălalt. Apoi o lăsă să cadă pe podea.

— Bun, deci e o ciudată, confirmă Meredith.

Elevii care treceau prin faţa lui Vickie cu tăvile pline îi aruncau priviri curioase şi se uitau înapoi peste umăr. Nimeni nu se opri, totuşi, din mers până când ea nu-şi scoase pantofii.

O făcu cu graţie, prinzându-şi călcâiul cu vârful celuilalt şi împingând pantoful. Apoi făcu la fel cu celălalt picior.

— Doar nu merge mai departe, murmură Bonnie, în timp ce degetele lui Vickie se îndreptau spre nasturii care imitau perlele de pe cămaşa ei de mătase albă.

Toate capetele se întorceau spre ea. Lumea îşi dădea coate şi gesticula. În jurul lui Vickie se strânsese un mic grup, aşezat însă la o distantă suficient de mare încât să nu le blocheze celorlalţi vederea.

Bluza albă alunecă în jos, fluturând până pe podea ca o fantomă rănită. Dedesubt, Vickie purta un furou alb-gălbui de dantelă.

În sala de mese nu se mai auzea nici un sunet în afară de şuşotelile confuze. Nimeni nu mânca. Grupul din jurul lui Vickie se mărea.

Vickie zâmbi sfios şi începu să-şi desfacă, una câte una, capsele din talie. Fusta plisată căzu şi ea pe podea. Păşi din mijlocul ei şi o împinse cu piciorul într-o parte.

Cineva se ridică în picioare în fundul sălii de mese şi începu să

scandeze:

— Dă-le-o jos! Dă-le jos! Alte voci i se alăturară.

— N-o opreşte nimeni? exclamă furioasă Bonnie. Elena se ridică. Ultima oară când se apropiase de Vickie, fata ţipase şi o lovise. Dar acum, pe măsură ce se apropia, Vickie îi aruncă un zâmbet conspirativ. Buzele ei se mişcară, dar Elena nu putu să-şi dea seama ce spune din cauza scandărilor.

— Haide, Vickie, să mergem, îi spuse ea.

Părul castaniu-deschis al lui Vickie îi flutură pe umeri, iar ea trase de breteaua furoului.

Elena se aplecă să ridice de jos jacheta şi o înfăşură pe după umerii zvelţi ai fetei. Şi când făcu asta, când o atinse pe Vickie, ochii ei pe jumătate închişi se deschiseră mari, din nou ca de căprioară speriată. Vickie aruncă o privire sălbatică în jur, ca şi când tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis. Se uită în jos, spre propriul trup, iar expresia i se schimbă: nu-i venea a crede. Strângându-şi şi mai tare jacheta în jurul ei, se dădu înapoi tremurând.

În sală se lăsă din nou liniştea.

— E-n regulă, îi zise Elena liniştitor. Haide.

La auzul vocii ei, Vickie sări într-o parte, ca atinsă de un curent electric. Se uită pierdută la Elena, apoi explodă:

— Eşti una dintre ei! Te-am văzut! Eşti diabolică!

Se întoarse şi ieşi în fugă, în picioarele goale, din sala de mese, lăsând-o pe Elena împietrită de uimire.

Capitolul 8

— Ştii ce e ciudat la întâmplarea cu Vickie de la şcoală? Adică în afară de chestiile evidente, zise Bonnie, lingându-şi de pe degete îngheţata de ciocolată.

— Ce? întrebă Elena pe un ton plat.

— Felul în care s-a terminat toată povestea. Arăta exact la fel ca atunci când am găsit-o pe drum, numai că atunci era şi zgâriată toată.

— Noi am crezut că sunt zgârieturi de pisică, spuse Meredith, terminându-şi ultima bucată de prăjitură. Părea să fie într-una din dispoziţiile ei tăcute şi gânditoare; acum se uita cu atenţie la Elena. Dar nu mai pare atât de probabil, adăugă.

Elena o privi în ochi.

— Poate a căzut în vreo tufă de rugi, zise ea. Acum, dacă aţi terminat de mâncat, vreţi să vedeţi prima bucată din jurnal, cea pe care am găsit-o în geantă?

Îşi lăsară farfuriile în chiuvetă şi urcară scările spre camera Elenei. Ea simţi cum roşeşte în timp ce fetele citeau însemnarea din jurnal. Bonnie şi Meredith erau cele mai bune prietene ale ei, poate chiar singurele prietene pe care le mai avea în momentul acesta. Le mai citise şi înainte fragmente din jurnalul ei. Dar de data asta era altceva. Era cea mai umilitoare senzaţie pe care o trăise în viaţa ei.

— Ei bine? i se adresă ea lui Meredith.

— Persoana care a scris asta are aproximativ 1,70 m, merge uşor şchiopătat şi poartă mustaţă falsă, intonă Meredith. Îmi pare rău, adăugă ea văzând expresia Elenei. Nu e amuzant. Oricum, nu sunt prea multe de spus, nu? Scrisul pare de băiat, dar hârtia pare a fi alegerea unei fete.

— De altfel, toată povestea asta are o nuanţă feminină, interveni Bonnie, legănându-se uşor pe patul Elenei. Dar chiar aşa e, făcu ea defensiv. Să-ţi trimită citate din propriul jurnal este mai degrabă un lucru pe care l-ar face o fată. Băieţilor nu le pasă de jurnale.

— Cred că pur şi simplu nu vrei să fie vorba de Damon, zise Meredith. Cred că ar trebui să te temi mai degrabă că e vreun criminal psihopat decât un hoţ de jurnale.

— Nu ştiu ce să zic. Şi criminalii au aura lor de romantism. Imaginează-ţi cum ar fi să mori cu mâinile lui în jurul gâtului. Să te sugrume până îţi pierzi şi cea din urmă suflare, iar ultimul lucru pe care l-ai vedea să fie faţa lui. Punându-şi propriile mâini în jurul gâtului, Bonnie oftă şi expiră tragic, apoi se prăbuşi teatral de-a curmezişul patului. Sunt a lui oricând, mai spuse ea, cu ochii încă închişi.

Elenei vru să-i spună că trebuie să înţeleagă că e treabă serioasă. În schimb, i se tăie brusc răsuflarea şi, spunând „Oh, Doamne”, alergă la fereastră. Afară era o atmosferă umedă şi înăbuşitoare, iar fereastra fusese deschisă. În apropiere, pe ramurile scheletice ale gutuiului desfrunzit, stătea o cioară.

Elena trase fereastra glisantă în jos cu atâta putere încât geamul zdrăngăni. Cioara o privi prin geamul tremurător cu ochii ei întunecaţi ca de cărbune, iar peste penele-i de un negru strălucitor se desenară curcubeie.

— De ce ai spus asta? se întoarse Elena spre Bonnie.

— Dar nu e nimeni afară, interveni Meredith cu blândeţe. Mă rog, doar dacă nu socoteşti păsările.

Elena se întoarse cu spatele la ele. Copacul era acum gol.

— Îmi pare rău, spuse Bonnie cu o voce slabă, după o clipă. Dar pur şi simplu tot ce se întâmplă mi se pare uneori ireal. Chiar şi moartea domnului Tanner mi se pare că nu s-a întâmplat cu adevărat. Iar

Damon chiar arăta… mă rog, oarecum incitant. Dar periculos. Pot să cred că e periculos.

— Şi, în plus, nu te-ar strânge de gât, ci ţi l-ar tăia, făcu Meredith. Sau cel puţin asta i-a făcut domnului Tanner. Pe de altă parte, bătrânul de sub pod avea gâtul spintecat, de parcă ar fi fost atacat de un animal. Meredith se întoarse spre Elena ca şi când ar fi aşteptat o lămurire. Damon nu are vreun animal, nu-i aşa?

— Nu. Nu ştiu.

Dintr-odată, Elena se simţi foarte obosită. Îşi făcea griji pentru Bonnie, pentru consecinţele pe care le-ar fi putut avea vorbele ei prosteşti.

„Pot să-ţi fac absolut orice, ţie şi celor pe care îi iubeşti”, îşi aminti ea.

Oare ce-ar fi putut face Damon acum? Nu-l înţelegea. Era de fiecare dată altfel, ori de câte ori se întâlneau. În sala de sport fusese dispreţuitor, râdea de ea. Dar a doua oară putea să jure că fusese cât se poate de serios, îi citase poezii, încercase să o convingă să plece cu el. Săptămâna trecută, în cimitir, cu vântul acela îngheţat care îi pătrundea în oase, îl simţise ameninţător şi crud. Iar sub cuvintele batjocoritoare din seara trecută simţise aceeaşi ameninţare. Aşa că nu putea să prevadă ce avea să facă data viitoare.

Dar, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să le apere de el pe Bonnie şi pe Meredith. Mai ales că nu putea să le spună exact de ce trebuiau să se ferească.

Şi oare Stefan ce punea la cale? Simţea că are nevoie de el acum mai mult decât oricând. Dar unde era?

Se întâmplase chiar în dimineaţa aceea.

— Fă-mă să înţeleg, spuse Matt, rezemat de caroseria zgâriată a bătrânului său Ford sedan când Stefan îl abordă puţin înainte de cursuri. Vrei să-ţi împrumut maşina mea?

— Da, răspunse Stefan.

— Iar motivul pentru care vrei să o împrumuţi sunt florile? Vrei să iei nişte flori pentru Elena?

— Da.

— Iar aceste flori speciale, florile astea pe care vrei să i le aduci, nu cresc pe-aici, nu?

— S-ar putea să crească. Doar că perioada lor de înflorire a trecut în zona asta, atât de nordică. Şi oricum, îngheţul le-ar fi distrus.

— Deci vrei să te duci spre sud, nu ştiu cât de departe, doar ca să găseşti florile astea pe care ţii neapărat să i le dai Elenei?

— Sau măcar nişte tulpini, spuse Stefan. Deşi, sincer să fiu, aş prefera totuşi florile.

— Şi cum maşina ta e încă la poliţie, vrei să o împrumuţi pe a mea, atâta cât îţi e necesar să ajungi în sud, ca să găseşti florile astea pe

care ţii neapărat să i le dai Elenei?

— Cred că o călătorie cu maşina este modul cel mai puţin vizibil de-a părăsi oraşul, îi explică Stefan. Nu vreau să mă urmărească poliţia.

— Aha, de-asta vrei maşina mea.

— Da. Mi-o dai?

— Oare să-i dau maşina mea tipului care mi-a furat iubita şi care acum vrea să facă o escapadă până în sud ca să-i aducă nu ştiu ce flori speciale pe care trebuie neapărat să le aibă? Eşti nebun?

Matt, care până atunci se uitase peste acoperişurile caselor de peste drum, se întoarse în sfârşit să-l privească pe Stefan. În ochii lui albaştri, de obicei extrem de veseli şi oneşti, se citea acum o profundă neîncredere, iar sprâncenele i se încruntaseră a mirare.

Stefan îşi feri privirea. Ar fi trebuit să ştie. După tot ce făcuse Matt deja pentru el, era ridicol să aştepte şi mai mult din partea lui. Mai ales în perioada asta, când toată lumea tresărea fie şi numai la auzul paşilor săi şi îi evita privirea când se apropia. Să se aştepte ca Matt, care avea cele mai solide motive să-l respingă, să-i facă o asemenea favoare fără nici o altă explicaţie, doar pe baza încrederii reciproce, chiar că era o nebunie.

— Nu, nu sunt nebun, îi răspunse încet şi îi întoarse spatele, dând să plece.

— Nici eu, zise Matt. Şi ar trebui să fiu nebun să-ţi dau ţie maşina mea. La dracu', nici nu mă gândesc. Vin cu tine.

Până să se întoarcă Stefan din nou spre el, Matt se uita deja spre maşină, cu buza de jos bosumflată într-o expresie pe cât de precautå, pe-atât de rezonabilă.

— În fond, adăugă el, trecând cu mâna peste vopseaua cojită de pe capota maşinii, ai putea să o zgârii sau cine ştie ce să-i mai faci.

Elena puse telefonul la loc în furcă. Cineva era la pensiune, pentru că cineva tot ridica receptorul când suna, dar după aceea nu urma decât tăcere şi apoi sunetul de întrerupere a legăturii. Bănuia că ar fi fost doamna Flowers, dar asta nu îi dădea nici un indiciu în legătură cu locul unde ar fi putut să fie Stefan. Instinctiv, voia să se ducă la el. Dar afară era întuneric, iar Stefan o avertizase în mod special să nu cumva să iasă afară pe întuneric, şi mai ales să nu se apropie de cimitir sau de pădure. Or pensiunea era aşezată lângă amândouă.

— Nu răspunde nimeni? întrebă Meredith când Elena se întoarse şi se aşeză pe pat.

— Îmi tot închide telefonul, îi răspunse Elena, apoi mormăi ceva nedesluşit.

— Ce-ai mai zis? Că e o vrăjitoare?

— Nu, dar ceva pe-aproape, o asigură Elena.

— Uite ce e, zise Bonnie ridicându-se, dacă o să sune, Stefan o să sune aici. N-ai nici un motiv să vii să stai cu mine peste noapte.

Ba avea un motiv, cu toate că Elena nu putea să şi-l explice exact nici sieşi. În fond, Damon o sărutase pe Bonnie la petrecerea lui Alaric Saltzman. Iar acum era în primul rând vina ei, a Elenei, că Bonnie era în pericol. Simţea, într-un fel, că măcar dacă era de faţă, putea să facă ceva să o protejeze.

— Mama, tata şi Mary sunt cu toţii acasă, insistă Bonnie. Şi încuiem peste tot, toate uşile şi ferestrele, de când a fost ucis domnul Tanner. Ba în weekendul ăsta, tata a şi montat nişte încuietori suplimentare. Nu înţeleg ce-ai putea să faci tu.

Elena nu înţelegea nici ea. Dar tot voia să se ducă la Bonnie.

Lăsă un mesaj pentru Stefan la mătuşa Judith, spunându-i unde era. Încă mai persista o oarecare încordare între ea şi mătuşa ei. Şi nu va dispărea, gândi Elena, până când mătuşa nu-şi va schimba părerea despre Stefan.

Acasă la Bonnie, primi o cameră care aparţinuse cândva uneia dintre surorile lui Bonnie care erau acum la facultate. Primul lucru pe care îl făcu fu să verifice fereastra. Era închisă şi încuiată, iar afară nu era nimic pe care să fi putut cineva să urce, vreun copac sau vreun burlan. De asemenea, cât putu de discret, verifică şi camera lui Bonnie, dar şi pe celelalte în care putu să intre. Bonnie avusese dreptate; erau toate închise bine de tot pe dinăuntru. Nimic nu putea să pătrundă din afară.

Stătu multă vreme întinsă pe pat în noaptea aceea, zgâindu-se în tavan, fără să reuşească să adoarmă. Nu-şi putea lua gândul de la Vickie şi numărul ei somnambulic de striptease din sala de mese. Oare ce păţise? Trebuia să-şi aducă aminte să-l întrebe pe Stefan când îl vedea.

Gândul la Stefan era plăcut, în ciuda tuturor lucrurilor cumplite care se întâmplaseră în ultima vreme. Elena zâmbi pe întuneric, lăsându-şi imaginaţia să o ia razna. Într-o bună zi, toată nebunia asta se va fi terminat, iar ea şi Stefan vor putea să-şi facă planuri împreună. Sigur, el încă nu zisese nimic despre o asemenea posibilitate, dar Elena era sigură că aşa va fi. O să se mărite cu Stefan sau n-o să se mai mărite deloc. Iar Stefan nu se va căsători decât cu ea…

Trecerea la starea de visare se făcu treptat şi atât de lin, încât aproape că nici nu observă. Dar ştia, cumva, că visa. Era ca şi când un *alter ego* al ei rămăsese deoparte şi îi privea visul ca pe o piesă de teatru.

Stătea pe un culoar lung, ai cărui pereţi erau acoperiţi pe-o parte cu oglinzi şi pe cealaltă cu ferestre. Aştepta ceva. Atunci văzu o mişcare fugară şi pe Stefan dincolo de fereastră. Avea chipul palid şi privirile rănite şi furioase. Se duse la fereastră, dar nu auzea ce spune din cauza geamului. Într-o mână ţinea o carte cu coperta din catifea albastră şi tot făcea semne spre ea, întrebând-o ceva. Apoi aruncă pe jos cartea şi se întoarse cu spatele.

„Stefan, nu pleca! Nu mă lăsa!” ţipă ea.

Apăsă cu degetele geamul până i se albiră. Apoi observă că pe una dintre laturile ferestrei era un zăvor, aşa că îl trase şi deschise fereastra şi îl strigă. Dar el dispăruse, iar afară nu se mai vedeau decât vălătuci albi de ceață.

Dezamăgită, se îndepărtă de fereastră şi înaintă pe culoar. Propria ei imagine se reflecta în oglinzi, una după alta, pe măsură ce trecea pe lângă ele. Dar ceva anume din acea imagine îi captă brusc atenţia. Ochii erau ai ei, dar privirea era alta, prădătoare şi vicleană. Aceeaşi privire ca a lui Vickie în timp ce se dezbrăca. Şi mai era ceva tulburător şi flămând în zâmbetul ei.

În timp ce se privea, nemişcată, ceea ce vedea începu să se mişte de jur împrejurul ei, ca şi când ar fi dansat. Elena simţi cum o cuprinde groaza. O luă la fugă pe coridor, dar acum toate imaginile ei aveau o identitate proprie, dansând, gesticulând spre ea, râzând. Şi chiar în clipa în care crezu că inima şi plămânii îi vor exploda de spaimă, ajunse la capătul culoarului şi dădu de perete o uşă.

Stătea acum într-o cameră imensă şi deosebit de frumoasă. Tavanul înalt era gravat şi împodobit cu stucaturi aurite, bogate şi complicate; cadrele uşilor erau placate cu marmură albă. Statuete clasice erau aşezate în firide elegante de-a lungul pereţilor. Elena nu mai văzuse niciodată o încăpere de o asemenea splendoare, dar ştia unde era. În Italia renascentistă, acolo unde trăise cândva Stefan.

Se privi pe ea însăşi şi văzu că purta o rochie aidoma celei pe care şi-o făcuse pentru Halloween, veşmântul renascentist de bal albastru pal. Doar că rochia aceasta era de un roşu sângeriu, iar în jurul taliei purta o cingătoare subţire bătută în pietre roşii strălucitoare. Aceleaşi pietre îi erau prinse şi în păr. Când se mişca, mătasea strălucea ca nişte flăcări în lumina a sute de torţe aprinse.

În celălalt capăt al încăperii, două uşi imense se deschiseră spre interior. O siluetă se contură între ele. Înaintă spre ea, şi Elena putu să vadă că era un tânăr îmbrăcat tot în veşminte renascentiste, cu haină cambrată şi pantaloni colanţi şi pieptar tivit cu hermină.

Stefan! Porni nerăbdătoare spre el, simţind cum rochia grea i se leagănă din talie. Dar când se apropie, se opri brusc, trăgând adânc aer în piept. Era Damon.

El continuă să înainteze spre ea, încrezător, relaxat. Zâmbea; era un zâmbet provocator. Ajunse lângă ea, îşi puse mâna în dreptul inimii şi făcu o plecăciune. Apoi întinse mâna spre ea, ca şi când ar fi provocat-o să-i întindă, la rândul ei, mâna.

„Îţi place să dansezi?” o întrebă. Numai că buzele nu i se mişcară. Vocea era în mintea ei.

Simţi cum teama îi dispare ca prin farmec şi râse. Oare ce gândise, cum de putuse să-i fie frică de el vreodată? Se înţelegeau atât de bine unul pe celălalt. Dar în loc să-l prindă de mână, se întoarse cu spatele, făcându-şi rochia să foşnească. Înaintă uşor spre una dintre statuile

aşezate de-a lungul peretelui, fără să arunce vreo privire înapoi ca să vadă dacă el o urmează. Ştia că o va face. Se prefăcu absorbită de statuie, îndepărtându-se din nou chiar în clipa în care el ajunsese lângă ea, muşcându-şi buza ca să-şi reţină hohotele de râs. În clipa asta se simţea minunat, atât de vie şi de frumoasă. Pericol? Sigur că jocul ăsta era periculos. Dar ei îi plăcuse dintotdeauna pericolul.

Când el ajunse iarăşi alături de ea, îl privi jucăuş şi se întoarse din nou. El se întinse după ea, dar nu reuşi să apuce decât cingătoarea cu pietricele prinsă în talia ei. Îi dădu repede drumul şi, privind înapoi, ea reuşi să vadă că se tăiase în vârful uneia dintre pietrele din montură.

Picătura de sânge de pe degetul lui avea exact aceeaşi culoare ca şi rochia ei. Îi aruncă o privire piezişă, iar buzele lui se rotunjiră într-un zâmbet batjocoritor în timp ce ridica în sus degetul rănit. N-ai să îndrăzneşti, îi spunea el din priviri.

Eh, aşa crezi? îi răspunse Elena tot din priviri. Cu multă îndrăzneală, îi prinse mâna şi o ţinu o clipă, aţâţător. Apoi duse degetul rănit la buze.

După câteva momente, îi dădu drumul şi se uită în sus spre el.

„Chiar îmi place să dansez”, spuse ea şi descoperi că, la fel ca şi el, putea să-i vorbească fără cuvinte, doar prin puterea minţii. Era o senzaţie tulburătoare.

El o urmă, cu graţia unei sălbăticiuni aşezate la pândă. Degetele lui erau calde şi puternice când le prinseră pe ale ei.

Se auzea muzică, deşi intensitatea ei varia, iar sunetul se auzea ca şi când ar fi venit de undeva de departe. Damon îşi aşeză cealaltă mână pe talia ei. Putea să-i simtă şi acolo căldura degetelor şi presiunea. Îşi apucă poalele rochiei şi începură să danseze.

Era minunat, de parcă zburau, iar trupul ei ştia fiecare mişcare pe care trebuia să o facă. Dansau de jur împrejurul încăperii aceleia imense, coordonaţi perfect, mereu împreună.

El râdea spre ea, cu ochii lui întunecaţi strălucind de plăcere. Ea se simţea frumoasă; se simţea sigură pe sine, gata de orice. Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu se mai simţise atât de bine.

Şi totuşi, încetul cu încetul, zâmbetul lui se ştergea, iar dansul devenea din ce în ce mai lent. În cele din urmă, ea se trezi stând nemişcată, cu braţele lui cuprinzând-o. Ochii lui nu mai erau amuzaţi, ci cruzi şi înfierbântaţi. Ea privi în sus, spre el, cu gravitate şi fără urmă de teamă. Şi atunci, pentru prima oară, chiar se simţi de parcă ar fi visat; se simţi uşor ameţită, foarte slăbită şi moale.

Încăperea începea să se înceţoşeze în jurul ei. Nu putea să vadă decât privirile lui, care o făceau să se simtă din ce în ce mai somnoroasă. Îşi lăsă ochii să se închidă pe jumătate, iar capul îi căzu uşor pe spate. Oftă.

Acum putea să îi simtă privirea pe buzele ei, pe gât. Zâmbi în sinea ei şi închise ochii cu totul.

El îi susţinea întreaga greutate a trupului, ca să nu cadă. Ea îi simţi

buzele pe pielea gâtului, arzând ca şi când el ar fi fost cuprins de febră. Apoi simţi înţepătura, la fel ca şi cum ar fi împuns-o cu două ace. Totuşi durerea trecu destul de repede, iar ea se lăsă în voia plăcerii de a se simţi golită de sânge.

Îşi amintea senzaţia asta, ca şi când ar fi plutit pe un pat de lumină aurie. Simţi cum o moleşeală delicioasă i se strecoară prin toate membrele. Se simţea toropită, de parcă era prea mare deranjul chiar şi să mai încerce să se mişte. Oricum nu voia să se mişte; se simţea mult prea bine.

Degetele ei se odihneau în părul lui, presându-i uşor capul spre ea. Şi le plimba leneş printre şuviţele moi şi întunecate. Părul lui era ca mătasea, cald şi viu sub degetele ei. Când îşi întredeschise uşor ochii, văzu cum se reflecta în el lumina lumânărilor, ca nişte curcubeie. Roşu, albastru, violet, ca nişte… ca nişte pene…

În clipa aceea totul se prăbuşi. Brusc, simţi o durere în gât, ca şi când sufletul i-ar fi fost smuls din piept. Îl împingea cu putere pe Damon, zgâriindu-l, încercând să-l forţeze să-i dea drumul. Ţipetele îi bubuiră în urechi. Damon se lupta cu ea, dar nu mai era Damon; era o cioară. Aripile uriaşe o loveau, bătând cu putere aerul.

Deschisese ochii. Era trează şi ţipa. Sala de bal dispăruse şi era acum într-un dormitor cufundat în întuneric. Dar coşmarul o urmase. Chiar şi în momentul în care întinse mâna ca să aprindă lumina, cioara se repezi din nou la ea, cu aripile imense lovind-o peste faţă, cu ciocul ascuţit întinzându-se după ea.

Elena o lovi cu mâinile, acoperindu-şi ochii cu un braţ, ca să se apere. Încă mai ţipa. Nu putea să scape de ele, de aripile acelea îngrozitoare care încă mai băteau sălbatic, cu acelaşi sunet ca şi când mii de cărţi de joc ar fi fost amestecate dintr-odată.

Uşa se dădu brusc de perete. Trupul cald şi greu al ciorii o izbi în plin, iar ţipetele ei se înteţiră. Atunci cineva o trase cu putere jos din pat şi simţi cum tatăl lui Bonnie o apără cu corpul lui. Avea în mână o mătură şi lovea pasărea cu ea.

Bonnie rămăsese în cadrul uşii, iar Elena alergă în braţele ei. Tatăl lui Bonnie goni pasărea, apoi se auzi zgomotul de fereastră izbită.

— Gata, a ieşit, spuse domnul McCullough, respirând greu.

Mary şi doamna McCullough erau chiar afară, pe culoar, înfăşurate în halatele de baie.

— Eşti rănită, îi spuse uimită doamna McCullough Elenei. Scârboşenia aia te-a ciupit.

— Sunt bine, o asigură Elena, ştergându-şi o picătură de sânge de pe faţă.

Era atât de zguduită, încât simţea că-i cedează genunchii.

— Cum a intrat înăuntru? întrebă Bonnie. Domnul McCullough verifică fereastra.

— Nu trebuia să o laşi deschisă, spuse el. Ce ţi-a venit să desfaci

încuietorile?

— Dar nu le-am desfăcut, ţipă Elena.

— Erau descuiate şi fereastra deschisă când te-am auzit ţipând şi am intrat înăuntru, spuse tatăl lui Bonnie. Nu ştiu cine altcineva ar fi putut să le desfacă dacă nu tu.

Elena îşi înghiţi protestele. Ezitând, precaută, se îndreptă spre fereastră. Tatăl lui Bonnie avusese dreptate: zăvoarele fuseseră desfăcute. Iar acest lucru nu era posibil decât dinăuntru.

— Poate ai umblat în somn, spuse Bonnie, luând-o pe Elena de lângă fereastră, în timp ce domnul McCullough începu să fixeze zăvoarele la loc. Hai mai bine să te speli puţin.

Umblase în somn. Dintr-odată, întregul vis umplu din nou mintea Elenei. Culoarul plin de oglinzi şi sala de dans şi Damon. Dansase cu Damon. Se desfăcu din strânsoarea lui Bonnie.

— Mă descurc şi singură, spuse ea şi auzi tonul aproape isteric al propriei voci. Nu, serios, aş vrea să mă spăl singură.

Se refugie în baie, unde se sprijini cu spatele de uşa încuiată, încercând să respire.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se privească în oglindă. Dar în cele din urmă, cât putu de încet, se apropie de cea agăţată deasupra chiuvetei, tremurând pe măsură ce vedea conturul propriei reflexii înaintând centimetru cu centimetru pe întinderea argintie, până se aşeză în mijlocul suprafeţei mărginite de ramă.

Din oglindă o privea propria ei imagine, cu o paloare de moarte, cu nişte ochi care păreau răniţi şi înspăimântaţi. Sub ei erau desenate umbre adânci, iar faţa îi era acoperită cu pete de sânge.

Încetişor, îşi răsuci capul şi îşi ridică uşor părul. Aproape că ţipă îngrozită când văzu ce se ascundea dedesubt.

Două răni mici, proaspete şi deschise, pe pielea albă a gâtului ei.

Capitolul 9

— Ştiu că o să-mi pară rău că am întrebat, spuse Matt, întorcându-şi ochii roşii de oboseală de la priveliştea autostrăzii I-95 spre Stefan, aşezat în dreapta lui, pe scaunul pasagerului. Dar crezi că ai putea să-mi spui de ce vrem să-i dăm Elenei buruienile astea extra-speciale, subtropicale şi de negăsit pe plan local?

Stefan privi pe bancheta din spate la rezultatul căutărilor lor prin tufişuri şi pe câmp. Într-adevăr, plantele, cu tulpinile lor verzi ramificate şi cu frunzele mici şi zimţate, semănau cât se poate de tare cu nişte buruieni ordinare. Rămăşiţele uscate ale florilor din capetele tijelor erau

aproape invizibile, şi nimeni nu putea să pretindă că rămurelele în sine ar fi fost cumva decorative.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că pot fi folosite la prepararea unei infuzii naturale pentru spălarea ochilor? încercă el, după un moment de gândire. Sau pentru un ceai medicinal?

— De ce? Ai de gând să-mi spui aşa ceva?

— Nu chiar.

— Foarte bine. Pentru că, dacă ai face-o, probabil că te-aş pocni.

Fără să se uite la Matt, Stefan zâmbi. Un sentiment nou prindea rădăcini în interiorul lui, ceva ce nu mai simţise de câteva secole încoace decât cu Elena. Acceptare. Căldură şi prietenie împărtăşită cu o fiinţă umană, care nu ştia adevărul despre el, dar care avea totuşi încredere în el. Care era dispus să-l creadă pe cuvânt. Nu era sigur dacă merita asta, dar nu putea să nege ce însemna pentru el. Aproape că-l făcea să se simtă... din nou uman.

Elena îşi privea încremenită imaginea din oglindă. Nu fusese un vis. Nu în întregime. Iar urmele de pe gâtul ei o dovedeau. Şi acum, că le văzuse, devenea conştientă şi de senzaţia aceea de ameţeală, de letargie.

Era numai vina ei. Îşi dăduse atât de mult osteneala să le facă pe Bonnie şi pe Meredith să nu invite vreun străin în casă. Şi în tot acest timp, uitase cu desăvârşire că ea însăşi îl invitase pe Damon acasă la Bonnie. O făcuse în seara când acceptase să participe la ritualul acela tâmpit al „cinei mute” în sufrageria lui Bonnie şi strigase apoi în întuneric „Intră!”.

Iar invitaţia nu-şi mai pierdea valabilitatea niciodată. El se putea întoarce oricând dorea, chiar şi acum.

Mai ales acum, când ea era vulnerabilă şi putea fi foarte uşor hipnotizată ca să descuie din nou fereastra.

Elena se împletici afară din baie, trecu de Bonnie şi intră în dormitorul de oaspeţi. Îşi luă geanta şi începu să-şi îndese lucrurile în ea.

— Elena, nu poţi să pleci acasă!

— Nu pot să rămân aici, spuse Elena.

Se uită în jur, căutându-şi pantofii, îi zări lângă pat şi porni spre ei. Apoi se opri brusc, cu un ţipăt sugrumat. Pe aşternutul delicat şi şifonat de pe pat zăcea o singură pană neagră. Era uriaşă, oribil de mare, de reală şi de concretă, cu un cotor gros şi parcă acoperit de ceară. Arăta aproape obscen, aşezată acolo, pe cearşafurile albe de bumbac.

Greaţa o copleşi pe Elena, care se întoarse. Nu putea să mai respire.

— Bine, bine, făcu Bonnie, dacă asta vrei, am să-l rog pe tata să te conducă imediat acasă.

— Trebuie să vii şi tu.

Elena tocmai devenise conştientă de faptul că nici Bonnie nu era în

siguranţă în casă, la fel ca ea. *Tu şi cei pe care-i iubeşti,* îşi aminti ea şi, întorcându-se din nou, o prinse de braţ.

— *Trebuie,* Bonnie. Trebuie să vii cu mine. În sfârşit, obţinu ce voia. Familia McCullough era convinsă că era isterică şi că reacţiona exagerat, ba poate chiar avea o cădere nervoasă. Dar în cele din urmă cedaseră cu toţii la rugăminţile ei. Domnul McCullough le conduse pe ea şi pe Bonnie acasă la familia Gilbert, unde, simţindu-se ca nişte hoţi, descuiară uşa şi se strecurară înăuntru cu grijă, să nu trezească pe cineva.

Nici măcar aici Elena nu putu să doarmă. Stătea întinsă lângă Bonnie, care respira liniştit, şi se uita spre fereastra dormitorului ei, veghind. Afară, crengile gutuiului se loveau de geam, dar nimic altceva nu se mai mişcă până în zori.

Atunci auzi maşina. Ar fi recunoscut oriunde zgomotul hârâit pe care-l făcea motorul lui Matt. Alarmată, se apropie de fereastră pe vârful picioarelor şi privi afară, spre nemişcarea matinală a unei alte zile mohorâte. Apoi alergă în jos pe scări şi se grăbi să deschidă uşa de la intrare.

— Stefan!

Niciodată în viaţa ei nu fusese mai fericită să vadă pe cineva. Se aruncă în braţele lui înainte ca el să apuce măcar să închidă portiera maşinii. Stefan se dădu puţin înapoi, sub puterea impactului, iar ea îi simţi surprinderea. De obicei, nu se manifesta atât de evident în public.

— Hei, făcu el, îmbrăţişând-o delicat la rândul lui. Şi eu, dar nu zdrobi florile.

— Florile?

Se trase înapoi ca să vadă ce avea el în mână; apoi se uită la chipul lui. Apoi la Matt, care tocmai ieşea din maşină pe cealaltă parte. Faţa lui Stefan era palidă şi trasă; a lui Matt era în schimb umflată de oboseală, iar ochii îi erau injectaţi.

— Haideţi mai bine înăuntru, spuse ea în cele din urmă, mirată. Arătaţi îngrozitor amândoi.

— E verbină, îi spuse Stefan puţin mai târziu.

El şi Elena erau aşezaţi la masa din bucătărie. Prin uşa deschisă, puteau să-l vadă pe Matt, întins pe canapeaua din living şi sforăind încetişor. Se prăbuşise acolo după ce mâncase trei castroane de cereale. Mătuşa Judith, Bonnie şi Margaret erau încă sus şi dormeau, dar Stefan continuă să vorbească în şoaptă.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre ea?

— Ai spus că te ajută să-ţi păstrezi mintea limpede chiar şi atunci când cineva se foloseşte de Putere pentru a o influenţa.

Elena era mândră să constate cât de calmă îi era propria voce.

— Exact. Iar acesta ar putea fi numai unul dintre lucrurile pe care Damon le-ar putea încerca. Poate să-şi folosească puterea minţii chiar şi de la distanţă şi o poate face fie că dormi sau eşti trează.

Ochii Elenei se umplură de lacrimi şi se uită în jos, ca să-i ascundă, privind spre tulpinile lungi şi suple, cu rămăşiţe uscate de flori liliachii în vârfuri.

— Chiar dacă dorm? întrebă ea, temându-se însă că de data asta vocea ei nu va mai fi la fel de calmă.

— Da. Te-ar putea determina să ieşi din casă, să zicem, sau să-l laşi pe el să intre. Dar verbina ar trebui să împiedice una ca asta.

Stefan părea obosit, dar mulţumit de sine.

Oh, Stefan, dac-ai şti, gândi Elena. Darul tău a venit cu o noapte prea târziu. În ciuda tuturor eforturilor ei, o lacrimă îi alunecă pe obraz, aterizând pe frunzele verzi şi alungite.

— Elena! făcu el uluit. Ce s-a întâmplat? Spune-mi.

Încerca să o privească direct în ochi, dar ea îşi aplecase capul, ascunzându-l în umărul lui. O înconjură cu braţele, fără să încerce să i-l ridice.

— Spune-mi, repetă el uşor.

Acesta era momentul. Dacă avea să-i spună vreodată tot ce se întâmplase, acum era momentul. O ardea gâtul şi îl simţea umflat, şi voia să lase toate cuvintele strânse în ea să se rostogolească afară.

Dar nu putea. Orice s-ar întâmpla, n-am să-i las să se bată pentru mine, gândi ea.

— Nimic, doar că… mi-am făcut griji pentru tine, reuşi ea să spună. Nu ştiam unde te-ai dus sau când te întorci.

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Dar eşti sigură că asta e tot? Nu te supără nimic altceva?

— Asta e tot.

Acum trebuia să o convingă pe Bonnie să păstreze secretul în legătură cu incidentul cu cioara. Oare de ce fiecare minciună trebuia să ducă la alta?

— Ce trebuie să facem cu verbina? întrebă ea, trăgându-se înapoi şi rezemându-se de spătarul scaunului.

— O să-ţi arăt în seara asta. După ce extrag uleiul din seminţe, poţi să te masezi cu el pe piele sau să-l adaugi în apa de baie. Iar frunzele uscate poţi să le pui într-un săculeţ şi să le porţi cu tine sau să ţi le pui noaptea sub pernă.

— Poate ar fi bine să le dau şi lui Bonnie şi Meredith câteva. Şi ele au nevoie de protecţie.

El încuviinţă din cap.

— Deocamdată, ia asta la şcoală cu tine, zise el rupând o rămurică şi punând-o în mâna ei. Eu mă întorc la pensiune, ca să extrag uleiul. Făcu o scurtă pauză, apoi zise din nou: Elena…

— Da?

— Dacă aş şti că asta te-ar ajuta, aş pleca. Nu te-aş expune lui Damon. Dar nu cred că mă va mai urma dacă plec, nu şi de data asta. Cred că e posibil să rămână… pentru tine.

— Nici să nu te gândeşti să pleci, spuse ea feroce, uitându-se la el. Stefan, ăsta ar fi singurul lucru pe care nu l-aş putea suporta. Promite-mi că n-ai să pleci, promite-mi!

— N-am să te las singură cu el, spuse Stefan, ceea ce nu era chiar acelaşi lucru.

Dar nu avea nici un sens să-l forţeze la mai mult de-atât.

În schimb, îl ajută să-l trezească pe Matt şi îi conduse pe amândoi la plecare. Apoi, cu o tulpină de verbină uscată în mână, urcă în camera ei, să se pregătească de şcoală.

Bonnie căscă pe toată durata micului dejun şi nu se trezi cu adevărat până când nu ajunseră afară, în drumul lor spre şcoală, cu un vânt rece lovindu-le peste faţă. Urma o zi friguroasă.

— Am avut un vis foarte ciudat azi-noapte, zise Bonnie.

Elena simţi cum îi sare inima din piept. Deja strecurase o rămurică de verbină în rucsacul lui Bonnie, la fund, undeva unde Bonnie nu va da de ea niciodată. Dar dacă Damon a prins-o pe Bonnie noaptea trecută...

— Despre ce? o întrebă ea, făcându-şi curaj.

— Despre tine. Erai sub un copac, iar vântul bătea cu putere. Dintr-un motiv anume, îmi era foarte frică de tine şi nu voiam să mă apropii. Arătai... altfel. Erai foarte palidă, dar aproape strălucitoare. Apoi o cioară a zburat din copac, iar tu ai întins mâna şi ai prins-o din zbor. Ai fost atât de rapidă, era incredibil. Pe urmă te-ai uitat spre mine cu o expresie ciudată. Zâmbeai, dar zâmbetul tău mă făcea să o iau la sănătoasa. Şi apoi ai sucit gâtul ciorii, care a murit instantaneu.

Elena o asculta şi simţea cum o cuprinde o oroare din ce în ce mai puternică.

— E un vis dezgustător, spuse ea în cele din urmă.

— Nu-i aşa? făcu Bonnie calmă. Mă întreb oare ce înseamnă. În legende, ciorile sunt păsări de rău augur. Prevestesc moartea.

— Înseamnă probabil că ştiai ce supărată sunt după episodul cu cioara aia care mi-a intrat în cameră.

— Da, zise Bonnie. Cu excepţia unui singur lucru. Am visat asta *înainte* ca tu să ne trezeşti pe toţi cu ţipetele tale.

În acea zi, la prânz, încă o bucată de hârtie violetă era postată pe avizier. Pe aceasta, totuşi, nu se putea citi decât pur şi simplu: CAUTĂ ÎN PERSONALE.

— Ce personale? întrebă Bonnie.

Meredith, care tocmai trecea pe-acolo cu un număr din ziarul şcolii, *Wildcat Weekly,* le oferi răspunsul.

— Aţi văzut asta? le întrebă ea.

Era secţiunea de anunţuri personale, unde apărea, complet anonim, fără nici un fel de semnătură:

Nu suport gândul că l-aş putea pierde. Dar el e foarte nefericit, şi are o supărare, şi dacă nu vrea să-mi spună despre ce e vorba, dacă nu

vrea să aibă atâta încredere în mine, nu cred că există speranţă pentru relaţia noastră.

Citind anunţul, Elena simţi cum o cuprinde un nou val de energie care-i alungă oboseala. Oh, Doamne, îl ura pe cel care făcea asta. Îşi imagina cum îl împuşcă, îl înjunghie, îl vede cum se prăbuşeşte. Apoi îşi închipui cu totul altceva, o imagine cât se poate de vie. Se văzu încleştându-şi mâna în părul lui şi trăgându-i capul pe spate, apoi înfigându-şi colţii în gâtul lipsit de orice apărare. Era o viziune ciudată, neliniştitoare, dar pentru o clipă i se păru aproape reală.

Deveni dintr-odată conştientă că Bonnie şi Meredith o priveau.

— Ce-i? le întrebă, simţindu-se oarecum încurcată.

— Mi-am dat seama că nu asculţi, oftă Bonnie. Tocmai ziceam că tot nu mi se pare că seamănă cu... Da... cu stilul în care ar acţiona criminalul. Nu cred că ucigaşul s-ar preta la lucruri atât de mărunte.

— Oricât de puţin mi-ar plăcea să-i dau dreptate, aşa e, completă Meredith. Aici pare mâna cuiva extrem de abil. Cineva care are o problemă personală cu tine şi care chiar vrea să te facă să suferi.

Elenei i se umpluse gura de salivă, aşa că înghiţi.

— Şi e cineva care cunoaşte bine şcoala. Trebuie să completeze un formular ca să poată publica un anunţ, la unul dintre cursurile de jurnalism, zise ea.

— Plus că e cineva care ştia că păstrezi un jurnal, presupunând că l-a furat intenţionat. Poate că era cu tine în clasă în ziua aia când ai venit cu el la şcoală. Mai ştii? Când domnul Tanner a fost cât pe ce să te prindă, adăugă Bonnie.

— Doamna Halpern *chiar* m-a prins; ba a şi citit câteva fragmente cu voce tare, ceva despre Stefan. Era chiar după ce eu şi Stefan am început să fim împreună. Ia stai puţin, Bonnie. În seara aia, la tine acasă, când jurnalul a fost furat, cât timp aţi lipsit voi două din sufragerie?

— Doar vreo câteva minute. Yangtze se oprise din lătrat şi m-am dus la uşă, ca să-i dau drumul în casă, şi...

Bonnie strânse din buze şi ridică din umeri.

— Atunci hoţul trebuia să cunoască foarte bine şi casa ta, zise Meredith repede, altfel oricine ar fi fost n-ar fi putut să intre, să ia jurnalul şi să şi iasă înainte să apucăm să-l vedem. Bun, deci avem de-a face cu cineva şiret şi crud, probabil coleg cu tine la vreun curs, Elena, şi cel mai probabil familiarizat cu locuinţa lui Bonnie. Cineva care are o ură personală şi care nu se dă în lături de la nimic ca să-ţi facă rău... Oh, Dumnezeule!

Toate trei se uitară una la alta.

— Asta trebuie să fie, şopti Bonnie.

Trebuie.

— Ce proaste suntem; ar fi trebuit să ne dăm seama imediat, spuse

Meredith.

Pentru Elena, era înţelegerea bruscă a faptului că toată ura de care fusese capabilă până acum era nimic pe lângă ura pe care putea să o simtă de-acum înainte. Era ca lumina unei lumânări în comparaţie cu lumina soarelui.

— Caroline, zise ea, şi strânse din dinţi atât de tare încât o durură fălcile.

Caroline. Elena simţea că ar fi putut s-o omoare pe fata cu ochi verzi chiar în acea clipă. Şi poate chiar ar fi dat fuga să încerce, dacă Bonnie şi Meredith n-ar fi oprit-o.

— După ore, îi spuse Meredith ferm, când putem să o conducem într-un loc mai ferit. Mai aşteaptă puţin, Elena.

Dar în timp ce se îndreptau spre cantină, Elena observă un cap roşcat dispărând pe culoarul care ducea la atelierul de artă şi muzică. Şi îşi aminti că Stefan îi spusese cândva, la începutul anului, cum Caroline îl dusese la prânz în atelierul de fotografie. Ca să se relaxeze, îi spusese ea atunci.

— Mergeţi voi înainte, am uitat ceva, spuse ea imediat ce Bonnie şi Meredith îşi puseră mâncarea pe tavă, în sala de mese.

Apoi se prefăcu că nu le mai aude şi se îndepărtă rapid, luând-o pe culoar, spre atelierele de artă ale clădirii.

În toate camerele era întuneric, dar uşa atelierului de fotografie era descuiată. Ceva o făcu pe Elena să apese mânerul cu mare grijă, în loc să dea buzna şi să lanseze confruntarea, aşa cum îşi propusese iniţial.

Oare Caroline era aici? Dacă da, atunci ce făcea singură pe întuneric?

La început, încăperea păru goală. Apoi Elena auzi murmur de voci dintr-un mic intrând, în spate, şi văzu că uşa camerei obscure era crăpată.

În linişte, pe furiş, înaintă până când ajunse chiar în faţa uşii, iar murmurul de până atunci se transformă în cuvinte clare.

— Dar cum putem fi siguri că o vor alege chiar pe ea? se auzi vocea lui Caroline.

— Tata e în consiliul şcolii. Poţi să fii sigură că o vor alege pe ea.

Asta era clar vocea lui Tyler Smallwood. Tatăl lui era avocat şi făcea parte din toate consiliile care existau.

— În plus, cine altcineva ar putea fi? continuă el. „Spiritul oraşului Fell's Church" trebuie să fie cineva inteligent, dar şi bine făcut.

— Iar eu nu sunt destul de inteligentă, presupun.

— Am spus eu una ca asta? Uite ce e, dacă vrei să fii tu cea care defilează în rochie albă la parada de Ziua Oraşului, n-ai decât. Dar dacă vrei să-l vezi pe Stefan Salvatore alungat din oraş, gonit de dovada vinovăţiei relevată chiar de jurnalul iubitei lui…

— Dar de ce să aşteptăm atâta?

Tyler păru nerăbdător:

— Pentru că în felul ăsta va strica şi sărbătoarea. Sărbătoarea familiei Fell. De ce să-şi aroge ei meritul de a fi întemeiat acest oraş? Cei din familia Smallwood au fost aici primii.

— Oh, cui îi mai pasă cine a întemeiat oraşul? Tot ce-mi doresc este s-o văd pe Elena umilită în faţa întregii şcoli.

— Şi pe Salvatore.

Ura şi răutatea în stare pură pe care le percepea în vocea lui Tyler îi făcură Elenei pielea de găină.

— O să aibă noroc dacă nu sfârşeşte spânzurat de vreun copac. Eşti sigură că dovezile sunt acolo?

— De câte ori să-ţi spun? Mai întâi zice că şi-a pierdut panglica pe 5 septembrie, la cimitir. Apoi, că Stefan a găsit-o în ziua aia şi a păstrat-o. Podul Wickery e chiar lângă cimitir. Asta înseamnă că Stefan era lângă cimitir pe 5 septembrie, adică în noaptea în care bătrânul a fost atacat acolo. Şi apoi toată lumea ştie că era la doi paşi când au fost atacaţi Vickie şi Tanner. Ce vrei mai mult?

— Astea nu sunt dovezi care să fie acceptate într-un proces. Poate că ar fi bine să mai găsesc nişte probe suplimentare. De pildă, să o întreb pe doamna Flowers la ce oră a venit acasă în noaptea aia.

— Oh, cui îi pasă? Aproape toată lumea îl consideră deja vinovat. Jurnalul vorbeşte despre nu ştiu ce mare secret pe care îl ascunde de toată lumea. Oamenii or să se prindă.

— Îl ţii la loc sigur?

— Nu, Tyler, îl ţin pe măsuţa de cafea. Cât de proastă mă crezi?

— Destul de proastă cât să-i trimiţi Elenei bileţele prin care să o pui în gardă. Se auzi un foşnet, ca de ziar. Uită-te aici, e incredibil. Trebuie să încetezi imediat. Dacă îşi dă seama cine face asta?

— Şi ce crezi c-o să facă? O să cheme poliţia?

— Aş vrea totuşi să te potoleşti. Măcar până la Ziua Oraşului, apoi n-ai decât să priveşti cum se topeşte Prinţesa Zăpezii.

— Şi să-i spunem *Ciao* lui Stefan. Tyler… n-o să-i facă nimeni nici un rău, nu-i aşa?

— Cui îi pasă? îi imită Tyler tonul de mai devreme. Lasă totul în seama mea şi a prietenilor mei, Caroline. Tu joacă-ţi rolul tău, bine?

Vocea lui Caroline scăzu până deveni doar un murmur gutural.

— Convinge-mă.

După o scurtă pauză, Tyler chicoti.

Se auzi mişcare, freamăt, un oftat. Elena se întoarse şi se strecură afară din cameră la fel de uşor cum intrase.

Ieşi pe culoarul învecinat şi se rezemă cu spatele de dulapurile înşirate pe perete, încercând să gândească.

Era aproape prea mult să asimileze totul dintr-odată. Caroline, cea care fusese cândva prietena ei cea mai bună, o trădase şi voia să o vadă umilită în faţa întregii şcoli. Tyler, cel care păruse întotdeauna mai degrabă un fraier enervant decât o ameninţare reală, punea la cale ca

Stefan să fie gonit din oraş, dacă nu chiar ucis. Iar cel mai rău lucru era că se foloseau chiar de jurnalul Elenei ca s-o facă.

Acum înţelegea începutul visului ei din noaptea trecută. Avusese un vis asemănător în noaptea în care descoperise că Stefan a dispărut. În ambele visuri, Stefan o privise furios, acuzator, şi apoi aruncase o carte la picioarele ei şi plecase.

Nu era o carte. Era jurnalul ei. Care avea în paginile lui dovezi ce se puteau dovedi fatale pentru Stefan. De trei ori fuseseră atacaţi locuitorii din Fell's Church, şi tot de trei ori Stefan fusese la locul faptei. Cu ce ochi ar privi lucrul acesta cei din oraş sau poliţia?

Plus că nu putea spune sub nici o formă adevărul. Să presupunem că ar fi spus: „Stefan nu e vinovat. E fratele lui, Damon, care îl urăşte şi care ştie cât de mult îi displace lui Stefan chiar şi gândul că trebuie să rănească şi să ucidă. L-a urmărit pe Stefan peste tot şi a atacat oameni, încercând să-l determine să creadă că poate a făcut-o el însuşi, să-şi piardă minţile. E aici, undeva, în oraş – căutaţi-l în cimitir sau în pădure. Dar, oh, apropo, nu vă uitaţi doar după un individ arătos, pentru că e posibil să fie momentan transformat în cioară. Întâmplarea face să fie vampir."

Nu credea nici ea. Suna ridicol.

O zvâcnire într-o parte a gâtului îi reaminti însă cât de real era acest ridicol. Se simţea ciudat, ca şi când ar fi fost bolnavă. Era mai mult decât tensiunea şi lipsa somnului. Se simţea uşor ameţită şi uneori pământul i se părea ca de burete, cedând sub piciorul ei, pentru ca apoi să se ridice la loc. Simptome de gripă, numai că era sigură că nu se datorau în nici un caz vreunui virus pătruns în sistemul ei circulator.

Era şi de data asta vina lui Damon. Toate erau din vina lui Damon, mai puţin dispariţia jurnalului. Pentru asta nu putea să dea vina decât pe ea însăşi. Dacă n-ar fi scris despre Stefan; şi dacă n-ar fi adus jurnalul la şcoală. Dacă nu l-ar fi lăsat în sufragerie la Bonnie. Dacă, dacă…

Acum, singurul lucru care conta era că trebuia să pună din nou mâna pe el.

Capitolul 10

Clopoţelul sună. Nu mai avea timp să se întoarcă la cantină şi să le povestească totul lui Bonnie şi Meredith. Elena se pregăti pentru următorul curs şi trecu pe lângă toate feţele care o evitau şi suportă toate privirile ostile cu care ajunsese să se obişnuiască mult prea bine în ultima perioadă.

La ora de istorie îi fu greu să nu se uite spre Caroline, riscând să se

dea de gol că ştie. Alaric întrebă de Matt şi Stefan care lipseau a doua zi la rând deja, iar Elena ridică din umeri, simţindu-se expusă, la vedere. Nu avea încredere în tipul ăsta cu zâmbet ştrengăresc şi ochi căprui şi cu setea lui de a afla informaţii despre moartea domnului Tanner. Iar Bonnie, care nu-şi mai dezlipea ochii plini de speranţă de Alaric, nu-i era de nici un ajutor.

După oră, surprinse un fragment de conversaţie la Sue Caron:

— … e în vacanţă de la facultate. Am uitat exact unde merge…

Elena păstrase prea multă vreme discret tăcerea. Aşa că se întoarse şi i se adresă direct lui Sue şi fetei cu care vorbea aceasta, intervenind neinvitată în discuţia lor.

— Dacă aş fi în locul tău, îi spuse ea lui Sue, m-aş ţine departe de Damon. Şi vorbesc serios.

Se auziră câteva râsete uimite şi jenate. Sue era una dintre puţinele persoane de la şcoală care nu o evitase pe Elena, dar acum arăta ca şi cum regreta că nu o făcuse.

— Adică vrei să spui, făcu ezitant cealaltă fată, pentru că şi el e al tău? Sau…

Râsul Elenei era aspru.

— Adică vreau să spun că e periculos, spuse ea. Şi nu glumesc deloc.

Se uitară la ea. Elena le scuti de încă un moment jenant în care ar fi trebuit să-i răspundă şi se retrase cu tact, răsucindu-se pe călcâie şi îndepărtându-se. O recuperă pe Bonnie din grămada de admiratoare de după curs ale lui Alaric şi se îndreptară spre dulapul lui Meredith.

— Încotro? Credeam că mergem să vorbim cu Caroline.

— Nu mai mergem, spuse Elena. Aşteptaţi să ajungem acasă şi o să vă spun de ce.

— Nu pot să cred! exclamă Bonnie o oră mai târziu. Adică te cred, dar nu-mi vine să cred! Nici măcar când e vorba de Caroline.

— E vorba de Tyler, punctă Elena. El e autorul marelui plan. Uite cum se dărâmă mitul cum că bărbaţii nu sunt interesaţi de jurnale.

— De fapt, ar trebui să-i mulţumim, zise Meredith. Datorită lui mai avem timp măcar până la Ziua Oraşului să facem ceva. De ce ziceai că trebuie să se întâmple de Ziua Oraşului, Elena?

— Tyler are ceva personal împotriva familiei Fell.

— Dar sunt morţi cu toţii, protestă Bonnie.

— Ei bine, lui Tyler nu prea pare să-i pese de asta. Îmi amintesc că tot el a zis ceva şi la cimitir, când ne uitam la mormântul lor. Crede că le-ar fi răpit strămoşilor lui meritul de fondatori ai oraşului sau cam aşa ceva.

— Elena, interveni Meredith pe un ton serios, mai este în jurnal ceva care ar putea să-i facă rău lui Stefan? Vreau să spun, în afară de chestia aia cu bătrânul.

— Nu ţi se pare suficient?

Cu ochii aceia negri fixaţi asupra ei, Elena nu se simţea deloc în

largul ei. Ce voia să spună Meredith?

— E destul cât să-l determine pe Stefan să plece din oraş, cum ziceau ei, o susţinu şi Bonnie.

— Destul cât să fie nevoie să recuperăm jurnalul de la Caroline, zise Elena. Singura problemă este însă cum s-o facem.

— Caroline zicea că îl are ascuns undeva în siguranţă. Asta înseamnă că e probabil la ea acasă. Meredith îşi muşcă buza, gânditoare. Nu are decât un frate în clasa a opta, nu? Iar mama ei nu lucrează, dar merge des la cumpărături, în Roanoke. Mai au menajeră?

— De ce? întrebă Bonnie. Cu ce schimbă asta situaţia?

— Păi cred că nu vrem să dea nimeni peste noi în timp ce-i spargem casa.

— În timp ce facem *ce?* chiţăi Bonnie. Doar nu vorbeşti serios.

— Şi ce-ar trebui să facem? Să aşteptăm până la Ziua Oraşului şi s-o lăsăm să citească jurnalul Elenei în faţa tuturor? Şi ea l-a furat de la tine de acasă. Nu trebuie decât să-l furăm înapoi, îşi continuă Meredith şirul logic, înnebunitor de calmă.

— O să fim prinse. O să fim exmatriculate de la şcoală, dacă nu cumva vom sfârşi după gratii. Bonnie căută ajutor la Elena. Spune-i, Elena.

— Ei bine…

Cu toată sinceritatea, perspectiva o cam dezgusta chiar şi pe Elena. Nu atât ideea de a fi exmatriculată sau de a ajunge la puşcărie, cât gândul că ar putea fi surprinsă în flagrant. Chipul arogant al doamnei Forbes îi apăru imediat în faţa ochilor, roşu de indignare justificată. Apoi se transformă în cel al lui Caroline, râzând cu duşmănie în vreme ce mama ei întindea acuzator degetul spre Elena.

În plus, părea aşa o… violare a intimităţii, să pătrunzi în casa cuiva când nu era acolo şi să-i cauţi prin lucruri. Nu i-ar fi plăcut ca altcineva să-i facă ei una ca asta.

Dar, desigur, cineva o făcuse. Caroline se furişase în casa lui Bonnie şi avea acum în mâinile ei proprietatea cea mai intimă a Elenei.

— S-o facem, zise Elena încet. Dar cu mare grijă.

— Nu putem să discutăm? spuse Bonnie fără vlagă, întorcându-se de la figura hotărâtă a lui Meredith spre cea a Elenei.

— Nu avem ce să discutăm. Vii cu noi, o anunţă Meredith. Ai promis, adăugă ea când Bonnie trăgea aer în piept, pregătindu-se din nou să protesteze cu forţe proaspete. Şi ridică în sus degetul arătător.

— Jurământul de sânge era numai ca s-o ajutăm pe Elena să-l obţină pe Stefan! ţipă Bonnie.

— Ia mai gândeşte-te, îi spuse Meredith. Ai jurat că o să faci orice vrea Elena în legătură cu Stefan. N-ai zis nimic despre vreo limită de timp sau ceva de genul „până când Elena îl obţine”.

Bonnie rămase cu gura căscată, fără replică. Se întoarse spre Elena, pe care aproape că o buşea râsul, împotriva voinţei ei.

— Aşa e, făcu Elena solemn. Şi ai zis chiar tu că jurământul întărit cu sânge trebuie să ţi-l ţii indiferent ce se întâmplă.

Bonnie închise gura şi îşi împinse bărbia înainte.

— Bine, zise ea morocănoasă. Acum toată viaţa o să fac ce-mi cere Elena pentru Stefan. Minunat.

— E ultimul lucru pe care o să ţi-l mai cer vreodată, spuse Elena. Îţi promit eu. Jur…

— Nu! sări Meredith, devenită brusc serioasă. Nu, Elena. Ai putea să regreţi mai târziu.

— Acum şi tu ai început să faci profeţii? zise Elena cu ironie. Dar cum putem să facem rost de cheia de la casa lui Caroline pentru o oră, două? întrebă ea apoi.

Sâmbătă, 9 noiembrie

Dragă Jurnalule,

Îmi pare rău că a trecut atât de mult timp de când n-am mai scris. În ultima vreme, am fost prea ocupată sau prea deprimată (sau şi una şi alta) ca s-o fac.

În plus, cu tot ce s-a întâmplat, aproape că mi-e şi frică să mai ţin un jurnal. Dar am nevoie de cineva spre care să mă pot întoarce, pentru că în clipa asta nu există nici o fiinţă umană, nici măcar o singură persoană de pe pământ, faţă de care să nu ascund ceva.

Bonnie şi Meredith nu pot să ştie adevărul despre Stefan. Stefan nu trebuie să ştie adevărul despre Damon. Mătuşa Judith nu trebuie să ştie nimic. Bonnie şi Meredith ştiu despre Caroline şi despre jurnal; Stefan nu ştie. Stefan ştie despre verbina pe care o folosesc de-acum în fiecare zi; Bonnie şi Meredith nu ştiu. Chiar dacă le-am dat amândurora câte un săculeţ plin cu ea. Un lucru bun, totuşi: pare să aibă efect, sau cel puţin eu n-am mai umblat în somn după noaptea aceea. Dar aş minţi să spun că nu l-am mai visat pe Damon. E prezent mereu în coşmarurile mele.

Viaţa mea acum e plină de minciuni şi am nevoie de cineva cu care să fiu cinstită până la capăt. Am să ascund acest jurnal sub duşumeaua din garderobă, în aşa fel încât să nu-l găsească nimeni nici măcar dacă mor şi mi se goleşte camera. Poate unul dintre nepoţii lui Margaret se va juca pe-acolo într-o bună zi şi îşi va vârî nasul pe sub scândura din duşumea şi-l va scoate din nou la lumină. Dar până atunci, nimeni altcineva. Jurnalul acesta e ultimul meu secret.

Nu ştiu de ce mă gândesc la moarte. Ăsta e domeniul nebuniei lui Bonnie; ea e cea căreia i se pare un moment foarte romantic. Eu ştiu exact cum este; nu a fost deloc romantic atunci când mama şi tata au murit. A fost cea mai cumplită senzaţie din lume. Eu vreau să trăiesc mult, să mă căsătoresc cu Stefan şi să fim fericiţi. Şi nu există nici un motiv să nu se întâmple exact aşa, după ce trec toate astea. Doar că mai sunt şi momente când mi-e frică şi n-o mai cred. Şi-apoi sunt şi-o

grămadă de lucruri mărunte care n-ar trebui să conteze, dar care mă deranjează. Cum ar fi faptul că Stefan încă mai poartă la gât inelul lui Katherine, chiar dacă ştiu că mă iubeşte. Cum ar fi faptul că nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte, deşi ştiu că e adevărat.

Nu contează. Totul o să se rezolve. Trebuie să se rezolve. Şi după aceea o să fim împreună şi o să fim fericiţi. Nu există nici un motiv să fie altfel. Nu există nici un motiv să fie altfel. Nu există nici un motiv.

Elena se opri din scris, încercând să se concentreze asupra cuvintelor de pe pagină şi să le vadă limpede. Dar literele continuau să se înceţoşeze, aşa că închise caietul înainte ca o lacrimă căzută pe cerneală să o trădeze. Apoi se duse la garderobă, ridică o scândură slăbită a duşumelei cu o pilă de unghii şi puse jurnalul acolo.

Încă mai avea pila în buzunar o săptămână mai târziu, când toate trei, ea, Bonnie şi Meredith, stăteau lângă intrarea din spate a casei lui Caroline.

— Repede, şopti Bonnie agonizant, privind îngrozită de jur împrejur în curte, ca şi când s-ar fi aşteptat să sară ceva asupra lor din clipă în clipă. Haide, Meredith!

— Gata, zise Meredith când cheia intră în sfârşit cum trebuia în încuietoarea uşii, iar mânerul se răsuci sub degetele ei. Am intrat.

— Sunteţi sigure că nu e nimeni acasă? Elena, dacă se întorc mai devreme? De ce nu putem să facem asta măcar în timpul zilei?

— Bonnie, intri odată? Am mai discutat despre toate astea. Menajera e întotdeauna aici ziua. Şi nu se vor întoarce mai devreme decât dacă i se face rău cuiva la Chez Louis. Hai odată! o repezi Elena.

— Nimeni n-o să aibă tupeul să i se facă rău la masa dată de ziua de naştere a domnului Forbes, o linişti Meredith pe Bonnie, în timp ce micuţa se strecura şi ea înăuntru. Suntem în siguranţă.

— Dacă au avut destui bani ca să meargă la un restaurant scump, ai crede că îşi permit să lase câteva lumini aprinse, zise Bonnie, refuzând să se simtă mai liniştită.

În sinea ei, Elena era de acord. Era ciudat şi deconcertant să cotrobăi prin casa cuiva pe întuneric, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce urcau scările. Palma în care ţinea lanterna de buzunar cu care lumina drumul era umedă şi alunecoasă. Dar în ciuda acestor simptome fizice de teamă, mintea ei încă funcţiona raţional, aproape detaşat.

— Trebuie să fie în dormitorul ei, spuse ea.

Fereastra din camera lui Caroline dădea spre stradă, ceea ce însemna că trebuiau să fie şi mai atente, să nu cumva să lase să se vadă pe-acolo vreo licărire. Elena mişcă raza firavă de lumină de jur împrejur cu un uşor sentiment de spaimă. Una era să pui la cale să cauţi prin camera cuiva, să planifici eficient şi metodic cum să scotoceşti prin sertare, şi cu totul altceva era să fii cu adevărat acolo,

înconjurat de ceea ce păreau a fi sute de posibile ascunzători, cu teama că ai putea să atingi ceva ce i-ar putea atrage atenţia lui Caroline. Celelalte două fete stăteau şi ele nemişcate.

— Poate că ar fi mai bine să plecăm pur şi simplu acasă, zise Bonnie încetişor.

Iar Meredith nu o contrazise.

— Trebuie să încercăm. Măcar să încercăm, spuse Elena, auzind cât de subţire şi de firavă îi era propria voce.

Deschise stingherită un sertar al comodei şi îndreptă lumina spre grămăjoarele delicate de lenjerie din dantelă. După un moment în care cercetă printre ele, îşi dădu seama că nu era nimic înăuntru care să semene cu un jurnal. Puse rufăria la loc şi închise sertarul. Apoi răsuflă uşurată.

— Nu e chiar aşa de greu, spuse ea. Nu trebuie decât să ne împărţim camera şi apoi să căutăm peste tot, fiecare în sectorul ei, fiecare sertar, fiecare piesă de mobilier, orice obiect suficient de mare cât să ascundă un jurnal.

Ea îşi rezervă garderoba şi primul lucru pe care avea să-l facă era să verifice fiecare scândură a duşumelei cu pila de unghii. Dar duşumeaua lui Caroline părea bine fixată, iar pereţii solizi. Cotrobăind prin hainele lui Caroline, găsi mai multe lucruri pe care i le împrumutase ea însăşi anul trecut. Era tentată să şi le ia înapoi, dar bineînţeles că nu putea. O verificare printre pantofi şi genţi nu scoase la iveală nimic, şi nici măcar atunci când trase un scaun ca să poată cerceta atent pe raftul cel mai de sus al garderobei nu avu succes.

Meredith era aşezată pe podea, căutând printr-o grămadă de animale de pluş, puse deoparte într-un cufăr, împreună cu alte amintiri ale copilăriei. Îşi trecea degetele lungi şi sensibile peste fiecare obiect, căutând deschizături ale materialului. Când ajunse la un căţel pufos, făcu o pauză.

— Eu i l-am dat pe ăsta, şopti ea. Cred că atunci când a împlinit zece ani. Credeam că l-a aruncat.

Elena nu-i putea vedea ochii; lanterna lui Meredith era îndreptată spre căţel. Dar ştia ce simţea Meredith.

— Am încercat să mă împac cu ea, zise încet. Chiar am încercat, Meredith, la Casa Bântuită. Dar mi-a spus cât se poate de limpede că nu mă va ierta niciodată că i l-am luat pe Stefan. Mi-aş dori ca lucrurile să fie altfel, dar ea n-o să vrea niciodată.

— Aşadar, suntem în război.

— Aşadar, suntem în război, confirmă Elena direct şi ferm.

Se uită cum Meredith lasă căţelul deoparte şi la alt animal. Apoi se întoarse la propria căutare.

Dar nu avu mai mult noroc nici cu măsuţa de toaletă decât avusese cu garderoba. Şi cu fiecare moment care trecea se simţea şi mai neliniştită, şi mai sigură că o să audă o maşină trăgând pe aleea din

faţa casei familiei Forbes.

— E complet inutil, zise Meredith în cele din urmă, pipăind sub salteaua lui Caroline. Probabil că l-a ascuns… staţi aşa. E ceva aici, simt un colţ.

Elena şi Bonnie o priveau din partea cealaltă a camerei, încremenite pentru o clipă.

— L-am găsit! Elena, e un jurnal!

Elena simţi cum o cuprinde uşurarea, şi se simţi ca o bucată mototolită de hârtie pe care cineva o îndrepta la loc. Era minunat să poată respira din nou. Ştiuse, ştiuse tot timpul că nimic cu adevărat teribil nu i se putea întâmpla lui Stefan. Viaţa nu putea să fie atât de crudă, nu pentru Elena Gilbert. Acum erau cu toţii în siguranţă.

Dar vocea lui Meredith era încurcată:

— E un jurnal, dar e verde, nu albastru. Nu e cel care trebuie.

— Poftim?

Elena înhăţă caieţelul, îndreptându-şi lanterna spre el, încercând să transforme în albastru de safir culoarea verde de smarald de pe copertă. Nu funcţiona. Jurnalul ăsta era aproape la fel ca al ei, dar nu era al ei.

— E al lui Caroline, zise ea prosteşte, nedorind încă să creadă evidenţa.

Bonnie şi Meredith se îngrămădiră în jurul ei. Se uitau toate la caietul închis, apoi se priviră una pe alta.

— Ar putea să conţină vreun indiciu, zise Elena încet.

— Se prea poate, îşi exprimă Meredith, sceptică, acordul.

Dar Bonnie fu cea care luă efectiv caietul şi îl deschise.

Elena privi peste umărul ei spre scrisul ascuţit şi aplecat spre spate al lui Caroline, atât de diferit de literele acelea rotunde de pe bileţelele violete. La început, nu putu să-şi concentreze privirea, dar apoi un nume îi sări în ochi. *Elena.*

— Stai puţin, ce e asta?

Bonnie, care era practic singura într-o poziţie din care putea să citească mai mult de un cuvânt sau două, rămase pentru o clipă tăcută, deşi buzele i se mişcau. Apoi pufni.

— Ascultaţi aici, zise ea şi începu să citească. „Elena este cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Toată lumea crede că e foarte matură, dar de fapt nu e decât foarte rece. E dezgustător felul în care toată lumea o linguşeşte, fără să-şi dea seama că ei nu îi pasă de nimeni şi de nimic în afară de Elena.”

— Caroline a zis asta? Uite cine vorbeşte!

Dar Elena simţea cum faţa îi luase foc. Era, de fapt, acelaşi lucru pe care i-l spusese Matt când ea încerca să se cupleze cu Stefan.

— Citeşte mai departe, o îndemnă Meredith, înghiontind-o pe Bonnie, care continuă, cu o voce jignită.

— „Bonnie e şi ea la fel de îngrozitoare în ultima vreme, încearcă tot

timpul să se dea importantă. Cea mai nouă chestie e că pretinde că are puteri supranaturale pentru ca toată lumea să îi dea atenţie. Dacă ar fi avut cu adevărat puteri supranaturale, şi-ar fi dat seama că Elena nu face decât să se folosească de ea.”

Se lăsă o pauză grea, iar Elena spuse:

— Asta e tot?

— Nu, e ceva şi despre Meredith. „Meredith nu face nimic ca să pună capăt poveştii ăsteia. De fapt, Meredith nu face nimic; doar se uită. E ca şi când n-ar putea să acţioneze; doar reacţionează la ce se întâmplă. În plus, i-am auzit pe ai mei vorbind despre familia ei. Nici nu e de mirare că nu vorbeşte niciodată despre ai ei.” Ce vrea să spună?

Meredith nu făcuse nici măcar o mişcare, iar Elena nu putea să-i vadă decât gâtul şi bărbia în lumina slabă. Vorbi încet, dar hotărât.

— Nu contează. Bonnie, mai caută ceva despre jurnalul Elenei.

— Încearcă în jur de 18 octombrie. Atunci a fost furat, spuse Elena, lăsându-şi întrebările deoparte.

O s-o întrebe pe Meredith mai târziu. Pe 18 octombrie nu era nici o însemnare şi nici în săptămâna de după. De fapt, nu mai erau decât câteva însemnări în săptămânile următoare. În nici una nu se spunea ceva despre jurnal.

— Pai, cam asta e, zise Meredith, trăgându-se înapoi. Jurnalul e complet inutil. Doar dacă nu vrem să o şantajăm cu el. Cum ar fi să i-l dăm la schimb pentru al tău.

Era o idee tentantă, dar Bonnie remarcă punctul slab al planului.

— În jurnalul ăsta nu e nimic rău despre Caroline; nu face decât să se plângă de alţii, în mare parte, de noi. Pun pariu că i-ar plăcea la nebunie să fie citit în faţa întregii şcoli. Ar fi în al nouălea cer.

— Şi atunci ce facem cu el?

— Îl punem la loc, spuse Elena obosită. Îşi mai plimbă lanterna prin încăpere şi i se păru că sunt o groază de lucruri altfel decât atunci când intraseră. Va trebui doar să ne prefacem că nu ştim că jurnalul meu e la ea şi să aşteptăm o altă ocazie.

— Bine, zise Bonnie, dar continuă să răsfoiască prin caiet, lăsând să-i scape din când în când câte un pufăit indignat. Ia ascultaţi aici! exclamă ea.

— Nu mai avem timp, zise Elena.

Ar mai fi spus ceva, dar chiar în clipa aceea o întrerupse Meredith, cu o voce poruncitoare care le captă atenţia tuturor.

— O maşină.

Nu dură decât o secundă să se asigure că aceasta opreşte pe aleea din faţa casei familiei Forbes. Ochii şi gura lui Bonnie se deschiseră larg şi păru paralizată aşa cum stătea, îngenuncheată lângă pat.

— Haide, afară, o zori Elena, smulgându-i jurnalul din mână. Închideţi lanternele şi ieşiţi pe uşa din spate.

Deja se puseseră în mişcare, iar Meredith o împingea pe Bonnie

înainte. Elena se lăsă în genunchi şi ridică aşternutul, trăgând de salteaua lui Caroline. Cu cealaltă mână, împinse jurnalul înainte, înfigându-l între saltea şi pânza de sub ea. Arcurile de sub învelitoarea subţire o înţepară în braţ, dar ce era mai cumplit era greutatea saltelei uriaşe care o apăsa deasupra. Mai împinse jurnalul de câteva ori cu vârful degetelor şi apoi îşi trase braţul afară, netezind cuvertura la loc.

Aruncă o ultimă privire rapidă prin cameră şi ieşi; nu mai era timp să mai aranjeze ceva. În timp ce înainta uşor şi discret spre scări, auzi zgomotul cheii băgate în uşa de la intrare.

Ceea ce urmă semăna cu un joc îngrozitor de-a leapşa. Elena ştia că nu o căutau pe ea în mod intenţionat, dar cei din familia Forbes păreau hotărâţi să o încolţească în propria lor casă. Se întoarse de unde plecase, pe măsură ce vocile şi luminile se materializau în hol şi înaintau spre casa scărilor. Se ascunse de ele în spatele ultimei uşi de pe culoar, dar totuşi păreau s-o urmărească. Se apropiau de ascunzătoarea ei; erau chiar în faţa dormitorului principal. Ea se întoarse spre baia corespondentă, dar văzu cum luminile se aprind pe sub uşa închisă, tăindu-i calea spre evadare.

Era prinsă în capcană. Părinţii lui Caroline puteau să intre din clipă în clipă. Văzu că uşa de sticlă se deschide spre un balconaş, aşa că nu-i trebui decât o clipă ca să ia o decizie.

Afară, aerul era rece, tăindu-i parcă şi mai mult respiraţia gâfâită. Lumina gălbuie se aprinse în încăperea din spatele ei, iar ea se dădu şi mai mult spre stânga, încercând să stea cât mai departe de raza ei. Atunci, zgomotul de care se temea cel mai mult în acest moment se auzi cu o limpezime care îi făcu sângele să-i îngheţe în vene: pocnetul unui mâner de uşă urmat de foşnetul draperiilor umflate de vânt, în timp ce uşa de sticlă se deschidea.

Se uită disperată în jur. Era mult prea sus ca să poată sări şi nu exista nimic de care să se poată prinde ca să coboare. Nu-i mai rămânea decât acoperişul, dar nici acolo nu avea cum să urce. Totuşi, instinctul o făcu să încerce, aşa că se caţără pe balustradă, căutând în sus ceva de care să se apuce, chiar în clipa în care o umbră se contura pe draperii. O mână le despărţi şi o siluetă dădu să iasă pe balcon; în acel moment, Elena simţi o mână care o prindea pe a ei, apucând-o ferm de încheietură şi trăgând-o în sus. Instinctiv, se împinse cu picioarele şi se simţi căţărată pe şindrila de pe acoperiş, încercând să-şi potolească respiraţia întretăiată, se uită recunoscătoare să vadă cine era salvatorul ei. Şi îngheţă.

Capitolul 11

— Doar mă cheamă Salvatore! Iar asta înseamnă „salvator”, spuse

el.

O scurtă strălucire a dinţilor albi se făcu văzută apoi în întuneric.

Elena se uită în jos. Marginea acoperişului bloca vederea balconului, dar putea să audă sunete amestecate. Nu mai erau însă sunete de urmărire şi nici nu era vreun semn că cineva ar fi auzit cuvintele companionului ei. Un minut mai târziu, auzi uşa de la balcon închizându-se.

— Credeam că te cheamă Smith, spuse ea, uitându-se încă în jos, în întuneric.

Damon râse. Era un râs extrem de plăcut, fără notele aspre din râsul lui Stefan. O ducea cu gândul la curcubeul desenat pe penele ciorii.

Şi totuşi, nu se lăsă păcălită. Oricât de fermecător ar fi părut, Damon era mai periculos decât şi-ar fi putut cineva imagina. Trupul acela graţios şi relaxat era de zece ori mai puternic decât cel al unui muritor. Ochii aceia întunecaţi şi leneşi erau adaptaţi să vadă perfect pe timp de noapte. Mâinile cu degete lungi care o trăseseră pe ea până pe acoperiş erau capabile să se mişte cu viteze inimaginabile. Şi, cel mai tulburător lucru, mintea lui era cea a unui criminal. A unui prădător.

Ea putea să simtă acest lucru sub faţada înşelătoare. Era diferit de o fiinţă umană. Trăise atâta timp vânând şi omorând încât uitase că se poate trăi şi altfel. Şi îi plăcea, nu se opunea naturii lui aşa cum făcea Stefan, ci se mândrea cu ea. Nu avea etică, nici conştiinţă, iar ea, Elena, era prinsă aici cu el, în puterea nopţii.

Se răsuci pe călcâie, gata să treacă la acţiune în orice moment. Ar fi trebuit să fie furioasă pe el acum, după tot ce-i făcuse în vis. Şi chiar era, dar nu avea nici un rost să-şi exprime mânia. Iar el ştia cât de furioasă trebuie să fie şi n-ar fi făcut decât să râdă de ea dacă i-ar fi spus.

Îl privi în tăcere, concentrată, aşteptându-i următoarea mişcare.

Dar el nu se mişcă. Mâinile acelea care puteau să se repeadă spre ţintă la fel de iute ca nişte şerpi care atacă se odihneau nemişcate pe genunchi. Expresia de pe chipul lui îi amintea de felul în care o mai privise şi altă dată. Prima oară când se întâlniseră, văzuse în ochii lui acelaşi respect precaut şi şovăitor, numai că atunci i se mai citise şi surprinderea în priviri. Acum nu mai era acolo.

— N-ai de gând să ţipi la mine? Sau să leşini? spuse el, prezentându-i opţiunile standard.

Elena nu-l pierdea din ochi. Era mult mai puternic decât ea şi mult mai rapid, dar dacă era nevoie, credea că ar fi putut ajunge pe marginea acoperişului înainte ca el să o atingă. Ar fi căzut de la zece metri dacă rata balconul, dar se hotărî să rişte. Depindea numai de Damon.

— Eu nu leşin, răspunse scurt. Şi de ce-ar trebui să ţip la tine? Doar jucăm un joc. În seara aia am fost proastă şi am pierdut. Doar m-ai avertizat în cimitir în privinţa consecinţelor.

Buzele lui se deschiseră cât să lase să-i scape un oftat scurt, apoi îşi întoarse privirea.

— Cred că va trebui să devii Regina mea a întunericului, spuse el, apoi adăugă, ca pentru sine: Am avut multe companioane, fete tinere ca tine şi femei care au fost frumuseţile Europei. Dar *tu* eşti cea pe care mi-o doresc alături. Să conducem şi să ne luăm tot ce dorim, oricând dorim. Temuţi şi adoraţi de toate sufletele slabe. Ar fi chiar aşa de rău?

— Dar eu sunt un suflet slab, spuse Elena. Iar eu şi cu tine suntem duşmani, Damon. Şi nu vom putea fi niciodată altfel.

— Eşti sigură?

El o privi, iar ea îi simţi puterea minţii când îi atinse propria minte, ca şi cum ar fi mângâiat-o cu degetele lui lungi. Dar de data asta nu mai avu acea ameţeală, acea senzaţie de slăbiciune. În după-amiaza aceea făcuse, aşa cum făcea în fiecare zi în ultima vreme, o baie fierbinte, rămânând multă vreme în apa în care presărase verbină uscată.

În ochii lui Damon se citi o străfulgerare de înţelegere, dar primi eşecul cu eleganţă.

— Ce cauţi tu aici? întrebă el nepăsător.

Ciudat, dar ea nu simţea nevoia să-l mintă.

— Caroline a luat ceva care îmi aparţine. Un jurnal. Am venit ca să mi-l iau înapoi.

O nouă străfulgerare sclipi în ochii întunecaţi.

— Fără îndoială, ca să-l protejezi cumva pe nevolnicul de frate-meu, făcu el supărat.

— Stefan nu e implicat în nici un fel în povestea asta!

— Oh, chiar aşa?

Ea se temu că el înţelegea mai mult decât trebuia.

— Ciudat, continuă Damon, dar el pare să fie implicat mereu unde e rost de necazuri. El creează problemele. Iar dacă el ar ieşi din peisaj…

Elena vorbi calm:

— Dacă îi mai faci vreodată rău lui Stefan, o să te fac să regreţi. O să găsesc eu o cale să te fac să-ţi doreşti să nu te fi atins de el, Damon. Serios.

— Înţeleg. Atunci va trebui să mă ocup de tine, nu?

Elena nu răspunse nimic. Se pusese singură într-o situaţie dificilă, acceptând să joace din nou jocul ăsta mortal al lui. Îşi întoarse privirea.

— Vei fi a mea până la urmă, să ştii, spuse el încet.

Era aceeaşi voce pe care o folosise la petrecere, când îi spusese „Uşurel, uşurel.” Doar că acum nu mai era vorba nici de glumă, nici de maliţiozitate; era pur şi simplu o constatare.

— Mort-copt, cum spuneţi voi, oamenii — foarte drăguţă expresie — vei fi a mea înainte de următoarea ninsoare.

Elena încercă să ascundă fiorul care o străbătu, dar ştiu că el îi văzuse tremurul.

— Bine, zise el. Ai oarecum dreptate. E normal să-ţi fie teamă de

mine; sunt probabil cel mai periculos lucru pe care îl vei întâlni vreodată în viaţa ta. Dar acum am pentru tine o propunere de afaceri.

— O propunere de afaceri?

— Exact. Ai venit aici să pui mâna pe un jurnal. Dar nu l-ai luat, spuse el, arătând spre mâinile ei goale. N-ai reuşit, nu-i aşa? Şi, de vreme ce nu vrei ca fratele meu să fie implicat în povestea asta, înseamnă că nu te poate ajuta, continuă el când ea nu-i răspunse. Dar eu pot. Şi o să te ajut.

— Mă ajuţi?

— Desigur. Cu un preţ anume.

Elena făcu ochii mari. Simţi cum îi urcă sângele în obraji. Când reuşi să le pronunţe, cuvintele îi ieşiră încet ca nişte şoapte.

— Ce… preţ?

Un zâmbet scapără în întuneric.

— Câteva minute din viaţa ta, Elena. Câteva picături din sângele tău. O oră şi ceva pe care să o petreci doar tu cu mine.

— Eşti un…

Elena nu reuşi să găsească cuvântul potrivit. Toate calificativele pe care le ştia erau prea blânde pentru el.

— Până la urmă tot am s-o obţin, făcu el împăciuitor. Dacă eşti corectă, o să recunoşti chiar tu. Ultima oară nu a fost ultima oară. De ce nu accepţi asta?

Vocea lui căpătă un timbru cald, intim.

— Aminteşte-ţi…

— Mai degrabă mi-aş tăia gâtul, răspunse ea.

— Ce idee uimitoare. Dar eu aş face-o într-un mod mult mai plăcut.

Râdea de ea. Şi simţi cumva, într-un fel straniu, că, după tot ce i se întâmplase azi, asta era deja prea mult.

— Eşti dezgustător, ştii bine, spuse ea. Mi-e scârbă de tine. Tremura deja din toate încheieturile şi nu mai putea să respire. Mai degrabă mor decât să-ţi cedez. Mai degrabă…

Nu ştia ce o împinsese să facă asta. Când era lângă Damon, un fel de instinct punea stăpânire pe ea. Şi în momentul acela chiar simţea că ar fi riscat orice, numai să nu-l lase să câştige de data asta. Observă, cu o parte a minţii, că el stătea relaxat, mulţumit de direcţia pe care o lua jocul pe care-l juca. Cealaltă jumătate a minţii ei calcula cât de mult trecea acoperişul de marginea balconului.

— Mai degrabă aş face asta, spuse ea şi se aruncă într-o parte.

Avusese dreptate; îl luase prin surprindere şi nu putuse să se mişte destul de repede ca să o oprească. Simţi golul de sub picioare şi o cuprinse groaza constatând că balconul era mai departe decât crezuse. Avea să-l rateze.

Dar îl subestimase pe Damon. Nu întinse mâna suficient de rapid cât să o reţină pe acoperiş, dar destul cât să o împiedice să cadă mai jos. Ca şi când greutatea ei nu însemna nimic pentru el. Din reflex, Elena se

prinse de şindrila de pe marginea acoperişului şi încercă să-şi pună un genunchi sus.

Vocea lui era furioasă.

— Proastă mică! Dacă eşti atât de nerăbdătoare să dai ochii cu moartea, pot să ţi-o prezint chiar eu.

— Dă-mi drumul, îi aruncă Elena printre dinţi.

Cineva avea să iasă pe balconul ăla din clipă în clipă, era sigură.

— Dă-mi drumul!

— Chiar acum?

Uitându-se în ochii lui negri, de nepătruns, îşi dădu seama că vorbea serios. Dacă ar fi zis da, i-ar fi dat drumul.

— Ar fi o metodă rapidă să punem punct istoriei ăsteia, nu-i aşa? zise ea.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul de frică, dar refuză să-l lase să vadă asta.

— Dar ar fi o pierdere aşa de mare.

Dintr-o singură mişcare, o trase sus, în siguranţă. Spre el. Braţele lui o înlănţuiră, strângând-o la pieptul lui puternic şi protector şi, dintr-odată, Elena nu mai văzu nimic. Era înfăşurată în el. Îi simţi muşchii contractându-se, ca ai unei feline uriaşe, şi apoi amândoi se lansară în spaţiu.

Cădea. Nu se putea abţine să nu se agaţe de el, singurul lucru solid în lumea nesigură care o înconjura. Apoi Damon ateriza, ca o pisică, amortizând impactul cu pământul.

Stefan făcuse şi el ceva asemănător cândva. Dar Stefan nu o strânsese aşa în braţe după aceea, atât de aproape încât o durea, cu buzele aproape lipite de ale ei.

— Gândeşte-te la propunerea mea, îi spuse el.

Ea nu se putea mişca şi nici nu-şi putea feri privirea. Şi în tot acest timp era perfect conştientă de faptul că el nu se folosea de Putere, ci de vină era doar atracţia sălbatică dintre ei. Era inutil să nege; trupul ei reacţiona instinctiv. Îi putea simţi respiraţia pe buzele ei.

— N-am nevoie de tine pentru nimic, îi răspunse.

Crezu că el avea s-o sărute chiar atunci, dar n-o făcu. De deasupra lor se auzi zgomotul uşii de sticlă care se deschidea şi o voce furioasă pe balcon.

— Hei, ce se petrece? E cineva acolo?

— De data asta ţi-am făcut o favoare, spuse Damon foarte încet, ţinând-o încă în braţe. Dar data viitoare am să-mi revendic răsplata.

Nu-şi putea întoarce capul într-o parte. Dacă ar fi sărutat-o atunci, l-ar fi lăsat. Dar brusc forţa braţelor care o strângeau se topi, iar chipul lui păru să se înceţoşeze. Era ca şi când întunericul l-ar fi tras din nou în sine. Apoi nişte aripi negre bătură aerul şi o cioară uriaşă se înălţă spre cer.

Ceva, o carte sau un pantof, fusese aruncat după cioară din balcon.

O rată cam cu un metru.

— Păsări nenorocite! se auzi de sus vocea domnului Forbes. Cred că şi-au făcut cuib pe acoperiş.

Dârdâind, cuprinzându-şi trupul cu braţele, Elena se chirci în întunericul de dedesubt până când el intră înapoi în casă.

Le găsi pe Meredith şi pe Bonnie ghemuite lângă poartă.

— Ce ţi-a luat atâta? şopti Bonnie. Am crezut că te-au prins.

— A fost cât pe ce. A trebuit să rămân acolo până când am putut să ies în siguranţă. Elena era atât de obişnuită să mintă în privinţa lui Damon, încât o făcu fără nici cel mai mic efort conştient. Haideţi să mergem acasă, şopti ea. Nu mai putem face nimic.

Când se despărţiră la uşa Elenei, Meredith spuse:

— Mai sunt numai două săptămâni până la Ziua Oraşului.

— Ştiu.

Pentru o clipă, propunerea lui Damon îi trecu prin minte Elenei. Scutură din cap şi încercă să alunge gândul.

— O să-mi vină mie o idee, spuse apoi, cu voce tare.

Nu-i venise însă nici o idee până a doua zi, la şcoală. Singurul fapt încurajator era că nu văzuse nici un semn că lui Caroline i s-ar fi părut ceva nelalocul lui în camera ei, dar era chiar singurul lucru de care Elena se simţea încurajată. În dimineaţa aceea avusese loc o adunare a elevilor în care se anunţase că Elena fusese aleasă de consiliul profesoral să fie eleva care să reprezinte la paradă „Spiritul oraşului Fell's Church". Pe toată durata discursului ţinut de director în legătură cu această chestiune, Caroline zâmbise întruna, triumfător şi maliţios.

Elena încercase să o ignore. Se străduise din toate puterile să ignore dispreţul şi strâmbăturile din nas în direcţia ei manifestate chiar şi după adunare, dar nu-i fusese deloc uşor. De altfel, nu era nicicând uşor, şi avusese zile când chiar crezuse că o să tragă cuiva un pumn sau că o să înceapă pur şi simplu să ţipe, dar până acum reuşise să se abţină.

În după-amiaza aceea, aşteptând să se termine cursul de istorie al clasei de dinaintea lor, Elena îl analiză pe Tyler Smallwood. De când se întorsese la şcoală, nu-i adresase nici măcar un cuvânt direct. Zâmbise la fel de răutăcios precum Caroline în timpul discursului directorului. Acum, când o surprinse pe Elena stând singură, îi trase un cot lui Dick Carter.

— Ce-avem noi aici? zise el. O mimoză?

Stefan, unde eşti? se gândi Elena. Dar ştia răspunsul la această întrebare. Era în şcoală, în partea cealaltă a clădirii, la ora de astronomie.

Dick deschise gura să spună ceva, dar brusc expresia feţei i se schimbă. Se uita dincolo de Elena, pe hol. Elena se întoarse şi ea şi o văzu pe Vickie.

Vickie şi Dick fuseseră împreună înainte de Balul Absolvenţilor. Elena bănuia că încă mai erau, dar Dick părea nesigur, ca şi când nu ştia la ce

să se aştepte de la fata care se îndrepta spre el.

Era ceva ciudat în expresia lui Vickie, în felul în care mergea. Se mişca de parcă picioarele nu-i atingeau podeaua. Avea ochii dilataţi şi visători.

— Bună, îndrăzni Dick într-o doară şi făcu un pas în faţa ei.

Vickie trecu pe lângă el fără ca măcar să-i arunce o privire şi se îndreptă spre Tyler. Elena urmări ce se întâmplă cu o nelinişte din ce în ce mai mare. Ar fi trebuit să fie amuzant, dar nu era.

Totul începu cu un Tyler luat complet prin surprindere. Vickie îi puse mâna pe piept. Tyler zâmbi, dar zâmbetul lui părea forţat. Vickie îşi strecură mâna sub haina lui. Tyler zâmbi şovăielnic. Vickie îi puse şi cealaltă mână pe piept. Tyler se uită spre Dick.

— Hei, Vickie, revino-ţi, zise Dick grăbit, dar nu se apropie de ei.

Vickie îşi plimbă mâinile în sus pe pieptul lui Tyler, dându-i jos haina de pe umeri. El încercă să o tragă la loc, dar fără să lase cărţile din mână sau să pară prea afectat. Nu reuşi. Degetele lui Vickie i se strecurară pe sub cămaşă.

— Termină. Opreşte-o odată, îi zise Tyler lui Dick.

Se dăduse înapoi până când ajunsese cu spatele lipit de perete.

— Hei, Vickie, dă-i drumul. Nu face asta.

Dar Dick rămase prudent la distanţă. Tyler îi aruncă o privire furioasă în timp ce încerca să o împingă pe Vickie deoparte.

Şi atunci se auzi un zgomot. La început, părea să fie pe o frecvenţă aproape mult prea joasă ca să poată fi perceput de auzul uman, dar creştea în intensitate şi devenea din ce în ce mai tare. Era ca un mârâit nepământean şi ameninţător, care o făcu pe Elena să simtă fiori reci pe şira spinării. Tyler se holba, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, şi curând Elena înţelese de ce. Sunetul venea chiar dinspre Vickie.

Apoi totul se petrecu într-o clipită. Tyler era la pământ, în timp ce Vickie încerca să îşi înfigă dinţii în gâtul lui. Elena, uitând de toate conflictele, se repezi să îl ajute pe Dick să o tragă deoparte. Tyler urla. Uşa clasei se deschise şi Alaric ieşi ţipând:

— Nu-i faceţi rău! Aveţi grijă! E o criză de epilepsie, trebuie doar să o întindem pe jos!

Dinţii lui Vickie muşcară din nou aerul când Alaric întinse o mână pentru a ajuta în învălmăşeală. Fata aceea firavă era mai puternică decât ei toţi la un loc şi se părea că n-o pot ţine în frâu. Nu i se puteau opune prea multă vreme. Cu o uşurare de nedescris, Elena auzi o voce familiară în spatele ei.

— Vickie, linişteşte-te. E-n regulă. Relaxează-te.

În timp ce Stefan o apucase pe Vickie de braţ şi vorbea cu ea liniştitor, Elena îndrăzni să slăbească propria strânsoare. Şi păru, cel puţin la început, că strategia lui Stefan funcţiona. Degetele încleştate ale lui Vickie se relaxară şi reuşiră să o tragă de pe Tyler. În timp ce Stefan continua să-i vorbească, se moleşi şi închise ochii.

— E bine. Acum te simţi foarte obosită. E-n regulă dacă vrei să dormi.

Dar atunci, dintr-odată, strategia lui nu mai funcţionă, iar Puterea pe care Stefan o exercita asupra ei, oricare ar fi fost aceea, se rupse. Ochii lui Vickie se deschiseră larg, dar nu mai păstrau nici o urmă din privirea de căprioară speriată pe care Elena o văzuse la cantină. Ardeau, înroşiţi de o furie oarbă. Mârâi spre Stefan şi sări să se lupte cu puteri proaspete.

Fu nevoie de cinci sau şase oameni ca să o potolească puţin până când cineva chemă poliţia. Elena rămase lângă Vickie, vorbindu-i, uneori ţipând la ea, până la venirea poliţiştilor, dar fără de folos.

Atunci se dădu înapoi şi văzu pentru prima oară mulţimea de curioşi care îi priveau. Bonnie era în primul rând, zgâindu-se cu gura căscată. La fel şi Caroline.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bonnie în timp ce poliţiştii o luau cu ei pe Vickie.

Elena, gâfâind uşor, îşi dădu deoparte o şuviţă de păr din ochi.

— A luat-o razna şi a încercat să-l dezbrace pe Tyler.

Bonnie strânse din buze.

— Trebuie să fi fost nebună să-şi dorească să facă asta, nu? făcu ea, aruncând un zâmbet afectat peste umăr, în direcţia lui Caroline.

Genunchii Elenei erau moi, iar mâinile îi tremurau. Simţi cum o cuprinde un braţ pe după mijloc şi se rezemă de Stefan, recunoscătoare. Apoi se uită la el.

— Epilepsie? făcu ea neîncrezătoare, cu dispreţ. El se uita pe culoar, în urma lui Vickie. Alaric Saltzman, urlând încă tot felul de instrucţiuni, părea să plece împreună cu ea. Grupul dispăru după colţ.

— Cred că tocmai ni s-a dat liber, spuse Stefan. Să mergem.

Porniră tăcuţi spre pensiune, pierduţi amândoi în gânduri. Elena se încruntă şi de câteva ori trase cu ochiul la Stefan, dar nu scoase nici o vorbă decât după ce rămaseră singuri, în camera lui.

— Stefan, ce înseamnă toate astea? Ce se întâmplă cu Vickie?

— Asta mă întreb şi eu. Nu pot să mă gândesc decât la o singură explicaţie, iar asta ar fi că încă mai este sub influenţa atacului.

— Adică Damon încă o… Dumnezeule! Oh, Stefan, trebuia să-i dau şi ei nişte verbină. Trebuia să-mi fi dat seama.

— N-ar fi contat prea mult, crede-mă.

Ea se întorsese spre uşă ca şi când ar fi fost gata să plece după Vickie chiar în clipa aceea, dar el o trase încet înapoi.

— Unii oameni sunt influenţaţi mai uşor decât alţii, Elena. Voinţa lui Vickie n-a fost niciodată prea puternică. Acum, îi aparţine lui.

Încetişor, Elena se aşeză.

— Deci nu mai poate face nimeni nimic? Şi atunci, ea va deveni… ca tine şi Damon, Stefan?

— Depinde, spuse el pe un ton abătut. Nu e vorba doar de cât sânge

pierde. Are nevoie şi ea de sângele lui în vene, pentru ca schimbul să fie complet. Altfel, va sfârşi la fel ca domnul Tanner. Golită, folosită. Moartă.

Elena inspiră adânc. Mai era ceva ce ar fi vrut să-l întrebe, ceva ce voia să-l întrebe de multă vreme.

— Stefan, când ai vorbit cu Vickie, am crezut că strategia ta funcţionează. Ţi-ai folosit Puterea asupra ei, nu-i aşa?

— Da.

— Dar apoi a luat-o iarăşi razna. Vreau să spun... Stefan, tu eşti bine, nu-i aşa? Ţi-au revenit Puterile?

El nu răspunse. Dar pentru ea tăcerea lui era un răspuns destul de bun.

— Stefan, de ce nu mi-ai spus? Ce s-a întâmplat?

Îl ocoli şi se aşeză în genunchi în faţa lui, ca să-l forţeze să o privească.

— Îmi ia ceva mai mult timp ca să-mi revin, atâta tot. Nu-ţi face griji.

— Dar îmi fac. Nu pot să te ajut cu nimic?

— Nu, spuse el, dar ochii îi căzură în pământ. Brusc, Elena înţelese.

— Oh, şopti ea, dându-se înapoi. Apoi întinse din nou mâna spre el, încercând să-i prindă palmele. Stefan, ascultă...

— Elena, *nu!* Nu vezi? E periculos. Periculos pentru amândoi, dar mai ales pentru tine. Aş putea să te omor, sau chiar mai rău.

— Doar dacă-ţi pierzi controlul, spuse ea. Iar asta nu se va întâmpla. Sărută-mă.

— Nu! spuse din nou Stefan. Apoi adăugă, pe un ton mai puţin dur: O să ies în seara asta la vânătoare imediat ce se face întuneric.

— E acelaşi lucru? întrebă ea.

Ştia că nu era acelaşi lucru. Sângele de om era cel care îi dădea Puterea.

— Oh, Stefan, te rog; nu vezi că şi eu vreau? Nu vrei şi tu?

— Nu e corect, spuse el cu o privire chinuită. Ştii că nu e cinstit, Elena. Ştii cât de mult...

Îşi întoarse din nou privirea, cu pumnii strânşi.

— Atunci, de ce nu? Stefan, am nevoie...

Dar nu putea să termine. Nu putea să-i spună de ce anume avea nevoie; era o nevoie de a simţi legătura dintre ei, o nevoie de apropiere. Avea nevoie să-şi amintească ce însemna să fie împreună cu el, să şteargă amintirea dansului din vis şi a braţelor lui Damon în jurul ei.

— Am nevoie să fim din nou împreună, şopti ea.

Stefan continua să privească în altă parte, şi scutură din cap.

— Bine, şopti Elena, dar simţi o umbră de durere şi de teamă în timp ce o cuprindea resemnarea.

Cele mai mari temeri le avea pentru Stefan, care era atât de vulnerabil fără Puterile lui, suficient de vulnerabil încât să fie rănit chiar

de simplii locuitori din Fell's Church. Dar de data asta îi era teamă şi pentru ea.

Capitolul 12

Când Elena se întinse să ia o conservă de pe raft, auzi lângă ea o voce.

— Deja sos de merişoare?

Elena se uită în direcţia ei.

— Bună, Matt. Da, mătuşii Judith îi place să facă o avanpremieră în duminica de dinaintea Zilei Recunoştinţei, nu mai ştii? Dacă se antrenează, scad şansele să se întâmple ceva cumplit.

— Cum ar fi să-şi aducă aminte că a uitat să ia sos de merişoare cu cincisprezece minute înainte de cină?

— Ba chiar cu cinci minute înainte, spuse Elena verificându-şi ceasul de mână, iar Matt râse.

Era un sunet plăcut, pe care Elena nu-l mai auzise de prea multă vreme. Se îndreptă spre casa de marcat, dar după ce-şi plăti cumpărăturile, ezită, privind înapoi. Matt stătea lângă standul de reviste, aparent absorbit, dar era ceva în poziţia umerilor lui care o făcea să-şi dorească să se ducă la el. Îi dădu un bobârnac peste revistă.

— Tu ce faci la cină? îl întrebă. Văzându-l că se uită nesigur în faţa magazinului, adăugă: Bonnie mă aşteaptă afară, în maşină. O să fie şi ea acolo. În afară de ea, nu e decât familia. Şi Robert, normal; probabil că a ajuns deja acasă.

Voia să spună că Stefan nu vine. Încă nu era sigură în ce relaţii erau Matt şi Stefan în ultima perioadă. Dar cel puţin îşi vorbeau.

— Eu mă distrez de unul singur astă-seară; mama nu se simte tocmai în formă, spuse el. Dar Meredith unde e? adăugă, ca şi când ar fi încercat să schimbe subiectul.

— E cu ai ei, vizitează nişte rude, parcă, răspunse Elena la fel de evazivă cum fusese şi Meredith când îi spusese ce face; rareori vorbea despre familia ei. Ce zici? Îţi încerci norocul cu mâncarea gătită de mătuşa Judith?

— De dragul vremurilor trecute?

— De dragul vechilor prieteni, spuse Elena după o clipă de gândire, zâmbindu-i.

El clipi şi se uită în altă parte.

— Cum aş putea să refuz o astfel de invitaţie? răspunse apoi cu o voce ciudat de înceată.

Dar când puse revista la loc şi o urmă afară din magazin, zâmbea şi el.

Bonnie îl întâmpină cu veselie şi când ajunseră cu toţii acasă, mătuşa

Judith păru încântată să-l vadă intrând în bucătărie.

— Cina e aproape gata, spuse ea, luând punga cu cumpărături de la Elena. Robert a ajuns acum câteva minute. Ce-ar fi să vă duceţi direct în sufragerie? Oh, şi mai ia un scaun, Elena. Cu Matt, suntem şapte.

— Suntem şase, mătuşă Judith, o corectă Elena amuzată. Tu şi Robert, eu şi Margaret, Matt şi Bonnie.

— Da, draga mea, dar Robert a adus şi el un oaspete, sunt deja aşezaţi la masă.

Elena înregistră cuvintele abia când trecu pragul uşii spre sufragerie, dar mintea ei reacţiona cu o întârziere de o secundă. Chiar şi aşa, *ştia;* păşind în încăperea aceea, ştia cumva ce o aşteaptă.

Robert tocmai destupa o sticlă de vin alb şi era extrem de jovial. Iar la celălalt capăt al mesei, peste ornamentul cu ramuri şi frunze uscate din mijloc şi lumânările înalte aprinse, îl zări aşezat pe Damon.

Elena îşi dădu seama că se oprise doar când Bonnie se lovi de ea din spate. Aşa că se forţă să înainteze. Mintea ei însă nu era la fel de ascultătoare; rămăsese îngheţată.

— Ah, Elena, spuse Robert, întinzând mâna. Ea e Elena, fata de care îţi vorbeam, i se adresă el lui Damon. Elena, el e Damon… aaa…

— Smith, spuse Damon.

— Oh, chiar aşa. E de la aceeaşi facultate ca şi mine, „William şi Mary”, şi tocmai m-am întâlnit cu el în faţa drogheriei. Căuta un loc unde să mănânce, aşa ca l-am invitat aici, la o masă gătită acasă. Damon, ei sunt nişte prieteni ai Elenei, Matt şi Bonnie.

— Bună, zise Matt.

Bonnie doar se holbă la el în tăcere; apoi se întoarse cu ochii mari spre Elena.

Elena încerca să se adune. Nu ştia dacă să ţipe, să iasă din cameră sau să-i arunce direct în faţă lui Damon paharul cu vin pe care i-l turna Robert. Pentru moment, era mult prea furioasă ca să-i mai fie frică.

Matt se duse să aducă un scaun din living. Elena se întreba de ce oare îl acceptase atât de uşor pe Damon, apoi îşi dădu seama că el nu venise la petrecerea lui Alaric. Nu avea de unde să ştie ce se întâmplase acolo între Stefan şi „musafirul de la facultate”.

Totuşi, Bonnie părea gata să intre în panică. Se uita implorator spre Elena. Damon se ridicase şi trăsese un scaun pentru ea.

Înainte ca Elena să găsească vreun răspuns, se auzi vocea subţire şi ascuţită a lui Margaret, din cadrul uşii.

— Matt, vrei să-mi vezi pisicuţa? Mătuşa Judith spune că pot s-o păstrez. O să-i pun numele Snowball.

Elena se întoarse, străfulgerată de o idee.

— Ce drăguţă e, spuse Matt ca să-i facă pe plac fetiţei, aplecându-se peste bulgărele de blană albă din braţele lui Margaret.

Rămase şocat să vadă cum Elena îi smulge fără menajamente pisica de sub nas.

— Vino, Margaret, hai să-i arătăm pisica ta noului prieten al lui Robert, spuse ea şi îi aşeză lui Damon în braţe guguloiul pufos de blană, aproape aruncându-i-l.

Şi se declanşa hărmălaia. Snowball se făcu încă o dată pe cât era, zburlindu-şi blana, începu să scoată nişte sunete ca apa care sfârâie pe un grătar încins, apoi se transformă într-un ciclon scuipător cu colţi, care o zgârie pe Elena, se năpusti asupra lui Damon şi ricoşă în perete înainte să apuce s-o zbughească din cameră.

Pentru o clipă, Elena avu satisfacţia să vadă ochii întunecaţi ai lui Damon mărindu-se de surprindere. Apoi pleoapele i se lăsară, acoperindu-i din nou, iar Elena se întoarse pentru a vedea şi reacţiile celorlalţi.

Margaret deschise gura, pregătindu-se să scoată un urlet ca un ţignal de locomotivă cu aburi. Robert încercă să o potolească, zorind-o afară ca să caute pisica. Bonnie se lipise cu spatele de perete, cu o privire disperată. Matt şi mătuşa Judith, care tocmai îşi făcuse şi ea apariţia întrerupându-şi treburile din bucătărie, rămăseseră cu gura căscată.

— Cred că nu-ţi prea plac animalele, îi spuse Elena lui Damon şi se aşeză la masă.

Îi făcu semn lui Bonnie care, fără tragere de inimă, se dezlipi de perete şi se grăbi să-şi ocupe scaunul la masă înainte ca Damon să apuce să-l atingă. Îşi miji ochii căprui ca să-l urmărească în timp ce şi el îşi relua locul.

După câteva minute, Robert îşi făcu din nou apariţia, cu o Margaret plânsă toată, şi îi aruncă o privire încruntată Elenei. Matt îşi împinse şi el scaunul în tăcere, cu toate că avea ochii cât cepele de uimire.

După ce veni şi mătuşa Judith şi cina începu, Elena se uită în jurul ei la cei aşezaţi la masă. Peste toate părea să se fi aşezat un soi de ceaţă strălucitoare şi avea o senzaţie profundă de ireal, dar scena din care ea însăşi făcea parte părea incredibil de completă, parcă decupată dintr-o reclamă. Suntem doar o familie obişnuită, aşezată la masă şi mâncând curcan, se gândi ea. O mătuşă fată bătrână, uşor agitată că mazărea s-ar putea să fi ieşit prea moale sau că s-or fi ars chiflele, un viitor unchi care se simte în largul lui, o nepoată adolescentă cu părul de aur şi surioara ei cu păr cânepiu. Un tânăr cu ochi albaştri, genul băiatului din vecini, un spiriduş de prietenă şi un vampir seducător care întinde celorlalţi castronul cu cartofi dulci. Un cămin american tipic.

Bonnie petrecu prima jumătate a mesei transmiţându-i din priviri Elenei mesaje disperate de „Ce să fac?”. Dar văzând că singurul răspuns din partea Elenei era „Nimic”, păru să decidă să se lase în voia sorţii. Începu să mănânce.

Elena habar nu avea ce să facă. Să fie prinsă în capcană în felul acesta era o insultă, umilinţa extremă, iar Damon ştia asta. Îi ameţea pe Robert şi pe mătuşa Judith cu tot felul de complimente pentru

mâncare şi cu discuţia agreabilă despre facultatea lor comună. Acum până şi Margaret îi zâmbea, iar în curând până şi Bonnie avea să se piardă cu totul.

— Fell’s Church celebrează Ziua Oraşului săptămâna viitoare, îl informă mătuşa Judith pe Damon, cu obrajii ei slabi uşor îmbujoraţi. Ar fi foarte drăguţ dacă te-ai putea întoarce pentru sărbătoare.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Damon afabil.

Mătuşa Judith păru încântată.

— Anul acesta, Elena are un rol important. A fost aleasă să reprezinte „Spiritul Oraşului”.

— Probabil că sunteţi mândri de ea, zise Damon.

— Oh, sigur că suntem, răspunse mătuşa Judith. Deci o să încerci să vii?

Elena interveni, ungându-şi furioasă cu unt o chiflă:

— Am auzit nişte lucruri despre Vickie, spuse ea. Mai ţii minte, fata care a fost atacată, se uită ea fix spre Damon.

Se lăsă un moment scurt de tăcere, apoi Damon răspunse:

— Mă tem că nu o cunosc.

— Oh, ba sunt sigură că da. E cam de aceeaşi statură cu mine, ochi căprui, păr castaniu deschis… În fine, se simte din ce în ce mai rău.

— Vai de mine! făcu mătuşa Judith.

— Da, se pare că doctorii nu înţeleg ce are. Pur şi simplu e din ce în ce mai rău, ca şi când atacurile nu s-ar fi încheiat.

Elena rămase cu privirea aţintită asupra lui Damon în timp ce vorbea, dar el nu manifesta decât un interes amabil.

— Mai ia din umplutura pentru curcan, încheie ea, îmbiindu-l cu un castron.

— Nu, mulţumesc. În schimb mai vreau puţin din asta. Ridică o lingură plină cu sos de merişoare în dreptul uneia dintre lumânări, făcându-l să sclipească în lumină. E o culoare atât de ispititoare.

Bonnie, ca toţi ceilalţi de la masă, se uită spre lumânare când el făcu acest gest. Dar Elena observă că privirea ei rămase prinsă acolo. Stătea cu ochii pironiţi în dansul flăcării şi, încetul cu încetul, privirea i se goli de orice expresie.

Oh, nu! se gândi Elena, în timp ce un fior de înţelegere o străbătu. Mai văzuse privirea aceea. Încercă să îi atragă atenţia lui Bonnie, dar aceasta părea să nu mai vadă altceva decât lumânarea.

— … iar copiii din clasele primare pun în scenă un spectacol despre istoria oraşului, îi spunea mătuşa Judith lui Damon. Sfârşitul ceremoniei însă este susţinut de elevii mai mari. Elena, câţi liceeni vor citi rolurile anul acesta?

— Numai trei.

Elena fusese nevoită să se întoarcă să-i răspundă mătuşii ei, aşa că auzi vocea în clipa în care privea chipul zâmbitor al mătuşii Judith.

— Moartea.

Mătuşa Judith se înecă. Robert rămase cu furculiţa în aer, nemişcată. Elena tânji cu disperare, dar absolut fără nici o speranţă, după Meredith.

— Moartea, spuse din nou vocea. Moartea e în aceasta casă.

Elena se uită la cei din jurul mesei şi constată că nimeni de acolo nu putea să o ajute. Se uitau cu toţii la Bonnie, nemişcaţi ca nişte personaje din fotografii.

Bonnie însăşi rămăsese cu privirea aţintită în flacăra lumânării. Avea chipul alb, ochii larg deschişi, la fel cum mai fusese şi altă dată când vocea aceasta vorbise prin intermediul ei. Acum, ochii aceia lipsiţi de orice expresie se întoarseră spre Elena.

— Moartea ta, spuse vocea. Moartea ta aşteaptă, Elena. Este…

Bonnie păru să se înece. Apoi se aruncă înainte şi aproape că ateriză în farfuria cu mâncare.

O clipă de încremenire şi apoi toată lumea se mişcă. Robert sări şi o prinse pe Bonnie de umeri, ridicând-o. Pielea lui Bonnie era alb-albăstrie, iar ochii îi ţinea închişi. Mătuşa Judith se agită pe lângă ea, tamponând-o pe faţă cu un şervet umed. Damon privea totul gânditor şi uşor încruntat.

— Se simte bine, anunţă Robert, ridicându-şi ochii spre ei cu o uşurare evidentă. Cred că doar a leşinat. A fost, probabil, vreun acces de isterie.

Dar Elena nu-şi recăpătă suflul decât după ce Bonnie deschise ochii şi, cu o privire ameţită, îi întrebă la ce se zgâiau cu toţii.

Episodul acesta puse definitiv punct cinei. Robert insistă ca Bonnie să fie imediat condusă acasă, iar în agitaţia care urmă, Elena găsi un moment cât să schimbe două cuvinte cu Damon.

— Ieşi afară!

— Poftim? făcu el, ridicând din sprâncene.

— Am spus să ieşi afară! Acum! Pleacă sau le spun tuturor că tu eşti ucigaşul.

El o privi cu reproş.

— Nu crezi că un oaspete merită ceva mai mult respect? zise el, dar, văzându-i expresia, zâmbi şi ridică din umeri.

— Vă mulţumesc pentru invitaţia la masă, spuse el tare pentru mătuşa Judith, care tocmai trecea cu o pătură spre maşină. Sper să pot să vă întorc serviciul cândva. Ne mai vedem, şopti apoi doar pentru Elena. *Curând!*

Ei bine, *asta* era clar, se gândi Elena în timp ce Robert pleca încet cu maşina, împreună cu un Matt sumbru şi o Bonnie somnoroasă. Mătuşa Judith vorbea la telefon cu doamna McCullough.

— Nici eu nu ştiu ce e cu fetele astea în ultima vreme, spunea ea. Mai întâi Vickie, acum Bonnie… şi nici Elena nu a fost tocmai ea însăşi.

În timp ce mătuşa Judith vorbea la telefon, iar Margaret îşi căuta pisica, pe Snowball, Elena se plimba în lungul şi în latul camerei.

Va trebui să-l sune pe Stefan. Asta era tot. Nu îşi făcea griji pentru Bonnie; când se mai întâmplaseră episoade din astea, nu păruse să fie afectată permanent. Iar Damon avea probabil lucruri mai bune de făcut în seara asta decât să-i hărţuiască pe prietenii Elenei.

Venise aici ca să-şi ia recompensa pentru „favorul” pe care i-l făcuse. Ştia sigur că ăsta era sensul ultimelor lui cuvinte. Şi asta însemna că trebuia să-i spună lui Stefan totul, pentru că avea nevoie de el în seara asta, avea nevoie de protecţie.

Dar ce putea să facă Stefan? În ciuda tuturor rugăminţilor şi insistenţelor ei de săptămâna trecută, el refuzase să-i primească sângele. Susţinuse că Puterile îi vor reveni şi fără el, dar Elena ştia că era încă vulnerabil în acest moment. Chiar dacă Stefan ar fi fost aici, cum l-ar fi putut el opri pe Damon? Ar fi putut oare să o facă fără să fie ucis?

Casa lui Bonnie nu mai era un refugiu pentru ea. Iar Meredith era plecată. Nu mai avea pe nimeni care să o ajute, pe nimeni în care să poată avea încredere. Dar gândul că va trebui să aştepte aici singură în noaptea asta, ştiind că Damon avea să vină, era insuportabil.

O auzi pe mătuşa Judith punând receptorul în furcă. Automat, se îndreptă spre bucătărie, cu numărul lui Stefan în minte. Dar se opri brusc şi se întoarse încet, privind spre livingul din care tocmai plecase.

Se uită la ferestrele din podea până în tavan şi la şemineul elaborat, cu minunatele lui muluri. Camera asta făcea parte din casa veche, cea care arsese aproape complet în timpul Războiului Civil. Dormitorul ei era chiar deasupra.

O străfulgerare de speranţă îi lumină gândurile. Elena se uită la mulurile de pe marginea tavanului, spre locul unde se întâlneau cu sufrageria mult mai modernă. Aproape că o luă la goană spre scări, cu inima bătându-i cu putere.

— Mătuşă Judith? Mătuşa ei se opri pe scări. Mătuşă Judith, spune-mi, te rog, Damon a intrat cumva în living?

— Poftim? clipi distrată spre ea mătuşa Judith.

— Robert l-a condus pe Damon în living? Te rog, gândeşte-te bine, mătuşă Judith! Trebuie neapărat să ştiu.

— Păi nu, nu cred. Nu, nu l-a dus. Au venit şi au intrat direct în sufragerie. Elena, ce Dumnezeu...? făcu ea nedumerită când Elena o îmbrăţişa strâns, într-un impuls de bucurie.

— Iartă-mă, mătuşă Judith, dar sunt fericită! spuse Elena.

Zâmbind, se întoarse cu spatele, ca să coboare scările.

— Mă bucur că măcar cineva e fericit, după toate cele întâmplate la cină. Deşi tânărul acela, Damon, a părut să se simtă bine. Ştii, Elena, părea chiar fascinat de tine, în ciuda felului în care te-ai purtat.

Elena se întoarse din nou spre ea.

— Şi?

— Mă gândeam că poate îi acorzi o şansă, atâta tot. Mi s-a părut un

tânăr foarte plăcut. Genul de tânăr pe care mi-ar plăcea să-l mai văd pe-aici.

Elena făcu ochii mari, apoi înghiţi în sec, încercând să-şi înăbuşe râsul isteric. Mătuşa ei tocmai îi sugerase să renunţe la Stefan în schimbul lui Damon... pentru că Damon era mai de încredere. Genul de tânăr care i-ar plăcea oricărei mătuşi.

— Mătuşă Judith..., începu ea gâfâind, dar apoi îşi dădu seama că ar fi fost inutil.

Scutură tăcută din cap, ridicându-şi mâinile în semn de neajutorare, şi îşi privi mătuşa urcând scările.

De obicei, Elena dormea cu uşa închisă. Dar în seara asta o lăsă deschisă şi se întinse în pat, privind spre culoarul cufundat în întuneric. Din când în când, arunca o privire către cifrele luminoase ale ceasului de pe noptiera de alături.

Nu exista pericolul că ar fi putut adormi. În timp ce minutele se târau cu greu, aproape că îşi dorea să fi putut să adoarmă. Timpul trecea cu o încetineală agonizantă. Unsprezece... unsprezece şi jumătate... miezul nopţii. Unu. Unu şi jumătate. Două.

La 2:10 auzi un sunet.

Ascultă, încă întinsă pe pat, zgomotul slab ca o şoaptă din josul scărilor. Ştiuse că el va găsi o cale să intre dacă voia. Dacă era hotărât, nici o încuietoare nu-l putea ţine departe pe Damon.

Muzica din visul pe care-l avusese în noaptea petrecută acasă la Bonnie răsună uşor în mintea ei, un mănunchi de note fragile, argintii. Trezeau sentimente stranii în sufletul ei. Ea însăşi aproape cuprinsă de visare, se ridică şi rămase în prag.

Pe culoar era beznă, dar ochii Elenei avuseseră destul timp pentru a se obişnui cu ea. Putea să vadă silueta aceea puţin mai întunecată care urca scările. Când ajunse sus, văzu sclipirea vicleană şi mortală a zâmbetului lui.

Aşteptă, fără să zâmbească, până când el ajunse la ea şi statură faţă în faţă, despărţiţi de mai puţin de un metru de podea din lemn. În casă domnea o linişte mormântală. Margaret dormea de cealaltă parte a culoarului; iar la capătul etajului, mătuşa Judith se cufundase în visare, fără ca măcar să bănuiască ce se petrecea chiar dincolo de uşa ei.

Damon nu spuse nimic, dar o privi lung, în cămaşa ei albă de noapte până în pământ, cu guler înalt, de dantelă. Elena o alesese pentru că era cea mai decentă pe care o avea, dar era evident că lui Damon i se părea îmbietoare.

Se forţă să rămână tăcută, dar îşi simţea gura uscată şi inima bătându-i nebuneşte. Acum era momentul. În clipa următoare avea să ştie.

Făcu un pas înapoi, fără să spună vreun cuvânt sau să facă vreun gest de invitaţie, lăsând cadrul uşii gol. Văzu sclipirea fugară din ochii lui adânci şi îl privi înaintând nerăbdător spre ea. Apoi îl văzu oprindu-

se.

Stătea pur şi simplu în pragul camerei ei, complet debusolat. Încercă din nou să înainteze, dar nu reuşi. Ceva părea să îl împiedice să păşească peste prag. Pe chipul lui, surpriza lăsă loc uimirii, apoi furiei.

Ridică privirea, trecându-şi ochii peste pragul de sus, cercetând tavanul de ambele părţi ale cadrului uşii. Apoi, înţelegând perfect despre ce era vorba, buzele îi dezgoliră colţii, într-un mârâit de animal întărâtat.

Simţindu-se în siguranţă de partea ei a uşii, Elena râse încetişor. Funcţionase.

— Camera mea şi livingul de dedesubt sunt tot ce a mai rămas din vechea casă, îi spuse. Şi, desigur, fac parte dintr-o cu totul altă locuinţă. Una în care nu ai fost invitat şi nici nu vei fi vreodată.

Pieptul lui tresălta de furie, nările i se dilataseră, ochii o fixau sălbatic. Emana valuri de turbare cumplită. Arăta de parcă ar fi fost gata să dărâme pereţii cu mâinile goale, care acum erau rigide şi încleştate de furie.

Triumful şi uşurarea îi dădură Elenei o senzaţie de ameţeală.

— Ar fi mai bine să pleci acum, spuse ea. Nu mai ai nimic de făcut aici.

O clipă mai târziu, ochii aceia ameninţători se afundară într-ai ei, iar Damon îi întoarse spatele. Dar nu se îndreptă spre scări. În schimb, înaintă pe hol şi îşi puse mâna pe clanţa uşii de la camera lui Margaret.

Elena se repezi instinctiv înainte fără ca măcar să-şi dea seama ce face. Se opri în cadrul uşii, apucându-se de canat, simţindu-şi respiraţia din ce în ce mai grea.

El îşi întoarse capul şi îi zâmbi, încet şi crud. Răsuci mânerul uşor, fără ca măcar să se uite la el. Ochii lui, ca două lacuri adânci de abanos lichid, rămaseră fixaţi asupra Elenei.

— Tu alegi, spuse el. Elena rămase complet nemişcată, simţindu-se străbătută de suflul îngheţat al iernii. Margaret era doar un copil. Doar nu vorbea serios; nimeni nu putea să fie aşa un monstru încât să omoare un copil de patru ani.

Dar pe chipul lui Damon nu se vedea nici o urmă de blândeţe sau de compasiune. Era un prădător, un ucigaş, iar prada lui erau cei slabi. Ea îşi aminti de mârâitul acela animalic ce-i transfigurase minunatele trăsături şi ştiu că nu putea s-o lase pe Margaret în mâinile lui.

Totul părea să se întâmple cu încetinitorul. Văzu mâna lui Damon pe clanţă; şi văzu ochii aceia nemiloşi. Înaintă dincolo de prag, lăsând în urmă singurul loc sigur pe care-l ştia pe lumea asta.

Moartea era în casă, spusese Bonnie. Iar acum Elena ieşea de bunăvoie în întâmpinarea Morţii. Îşi lăsă capul în jos ca să ascundă lacrimile de neajutorare care-i umpluseră ochii. Totul se sfârşise. Damon câştigase.

Nu-şi ridică privirile ca să-l vadă venind spre ea. Dar simţi aerul

fremătând în jurul ei, făcând-o să tremure. Apoi se simţi cuprinsă de întunericul moale şi nesfârşit, care o înconjură precum aripile unei păsări uriaşe.

Capitolul 13

Elena se foi, apoi îşi deschise pleoapele grele. Lumina zorilor începea să se zărească pe la marginile draperiilor. Constată că-i era greu să se mişte, aşa că se întinse la loc în pat şi încercă să-şi amintească ce se întâmplase noaptea trecută.

Damon. Damon venise aici şi o ameninţase pe Margaret. Aşa că Elena i se oferise. Şi el câştigase.

Dar de ce nu terminase totul? Elena ridică o mână moale ca să-şi atingă gâtul, ştiind deja ce avea să găsească. Da, erau acolo: două mici înţepături dureroase şi sensibile la atingere.

Şi totuşi, era vie. Se oprise cu puţin înainte să-şi ducă promisiunea până la capăt. De ce?

Amintirile ei despre ultimele ore erau confuze şi înceţoşate. Ochii lui Damon privind-o, umplându-i întreaga lume. Înţepătura ascuţită din gât. Şi apoi Damon desfăcându-şi cămaşa, sângele lui Damon curgând dintr-o mică incizie în gât.

O obligase atunci să bea din sângele lui. Dacă *a obliga* era cuvântul cel mai potrivit. Nu-şi amintea să fi opus rezistenţă sau să fi simţit repulsie. La momentul respectiv, chiar şi-o dorise.

Dar nu era moartă şi nici măcar foarte slăbită. N-o transformase în vampir. Asta era ceea ce nu putea să înţeleagă.

El nu avea nici etică şi nici conştiinţă, îşi aminti sieşi. Atunci, cu siguranţă nu mila îl împiedicase. Probabil că vrea să prelungească jocul, să te facă să suferi din ce în ce mai mult înainte să te omoare. Sau poate vrea să fii la fel ca Vickie, cu un picior în lumea umbrelor şi cu celălalt în lumină. Să te înnebunească astfel încetul cu încetul.

Un lucru era sigur: nu avea să se lase prostită şi să creadă că fusese bunătate din partea lui. Damon nu era capabil de bunătate. Nu putea să-i pese de altcineva în afară de el însuşi.

Împingând păturile într-o parte, se ridică din pat. O auzi pe mătuşa Judith umblând pe coridor. Era luni dimineaţă şi trebuia să se pregătească să plece la şcoală.

Miercuri, 27 noiembrie

Dragă Jurnalule,

N-are nici un rost să pretind că nu mi-e frică, pentru că îmi este. Mâine este ziua Recunoştinţei, iar ziua Oraşului e peste încă două zile.

Şi încă n-am găsit o metodă ca să-i opresc pe Caroline şi pe Tyler.

Nu ştiu ce să fac. Dacă nu pot să-mi iau înapoi jurnalul de la Caroline, o să-l citească în faţa tuturor. Va avea ocazia perfectă; ea e una dintre cei trei liceeni aleşi să recite o poezie în timpul ceremoniei de final. Aleasă de consiliul profesoral, în care este membru tatăl lui Tyler, aş putea să adaug. Mă întreb oare ce va spune el când toate astea se vor fi terminat.

Dar ce mai contează? Dacă nu-mi vine vreo idee, când toate astea se vor fi terminat puţin o să-mi mai pese. Iar Stefan va fi plecat, alungat din oraş de bunii cetăţeni din Fell's Church. Sau va fi mort, dacă nu-şi va recâştiga măcar o parte din Puteri. Iar dacă el moare, mor şi eu. E atât de simplu.

Asta înseamnă că trebuie să găsesc o cale de a pune mâna pe jurnal. Trebuie. Dar nu pot.

Ştiu, aştepţi să o spun. Există o cale să-mi recuperez jurnalul: cea a lui Damon. Nu trebuie decât să-i accept preţul.

Dar nu înţelegi cât de mult mă sperie perspectiva. Nu doar pentru că mi-e frică de Damon, ci pentru că mi-e fiică de ce s-ar putea întâmpla dacă noi doi am fi din nou împreună. Mă tem de ce s-ar putea întâmpla cu mine... cu mine şi Stefan.

Nu pot să mai vorbesc despre asta. E mult prea greu. Mă simt confuză, pierdută şi singură. N-am cui să-mi deschid sufletul. Nu am pe nimeni care ar putea cumva să înţeleagă.

Oare ce-o să fac?

Joi, 28 noiembrie, ora 23:30

Dragă Jurnalule,

Lucrurile par mai limpezi azi, poate pentru că am luat o decizie. E o decizie care mă îngrozeşte, dar e mai bună decât orice altă alternativă la care m-aş putea gândi.

O să-i spun totul lui Stefan.

E singurul lucru pe care pot să-l mai fac acum. ziua Oraşului e sâmbătă şi eu nu am reuşit să găsesc singură un plan. Dar poate Stefan o să reuşească dacă înţelege cât este de disperată situaţia. Mâine o să mă duc să-mi petrec ziua la pensiune şi, când ajung acolo, o să-i spun tot ce ar fi trebuit să-i spun de la bun început.

Totul. Inclusiv despre Damon.

Nu ştiu ce va spune. Îmi tot amintesc de chipul lui din visele mele. Felul în care mă priveşte, cu atâta amărăciune şi furie. De parcă nu m-ar iubi deloc. Dacă se va uita aşa la mine mâine...

Oh, mi-e teamă. Mi se strânge stomacul. Abia dacă pot să mă ating de cina de ziua Recunoştinţei şi nu-mi găsesc liniştea. Mă simt de parcă aş putea să mă sparg în milioane de bucăţi. Ce să mai vorbesc de somn la noapte. Nici gând!

Te rog fă-l pe Stefan să înţeleagă. Fă-l să mă ierte.

Partea amuzantă este că voiam să devin un om mai bun pentru el. Voiam să fiu demnă de dragostea lui. Stefan are principii legate de onoare, de ce e bine şi ce e rău. Şi acum, când o să afle că l-am minţit, ce-o să creadă despre mine? O să mă creadă când o să-i spun că nu voiam decât să-l protejez? O să mai aibă încredere în mine vreodată?

Mâine am să aflu. Oh, Doamne, aş vrea să treacă toate odată. Nu ştiu cum o să trăiesc până atunci.

Elena se strecură afară din casă fără să-i spună mătuşii Judith unde se duce. Se săturase de minciuni, dar nu voia să mai aibă parte şi de tevatura care s-ar fi creat dacă i-ar fi spus că se duce la Stefan. De când venise Damon la cină, mătuşa Judith nu mai vorbea decât de el, făcând aluzii mai mult sau mai puţin subtile în fiecare conversaţie. Iar Robert era aproape la fel de rău. Uneori Elena credea că el o aţâţa şi pe mătuşa Judith.

Apăsă obosită butonul soneriei de la pensiune. Oare pe unde umbla doamna Flowers în ultima vreme? Când uşa se deschise în cele din urmă, în spatele ei era Stefan.

Era îmbrăcat ca pentru ieşit afară, cu gulerul hainei ridicat.

— Mă gândeam că poate facem o plimbare, îi zise el.

— Nu, spuse ferm Elena. Când îl văzuse, zâmbetul nu-i venise spontan pe buze, aşa că încetase să mai încerce. Să mergem sus, Stefan, da? Avem de discutat.

El o privi surprins. Probabil că întrezărise ceva pe chipul ei, de vreme ce expresia lui se schimbă încetul cu încetul, devenind întunecată şi rece. Inspiră adânc şi încuviinţă din cap. Fără să mai spună un cuvânt, se întoarse şi o conduse în camera lui.

Cuferele, dulapurile şi rafturile de cărţi fuseseră demult aranjate la loc, desigur. Dar Elena se simţi ca şi când ar fi observat acest lucru pentru prima oară. Din nu se ştie ce motiv, se simţea ca în prima seară când venise aici, când Stefan o salvase din îmbrăţişarea dezgustătoare a lui Tyler. Ochii ei trecură peste obiectele de pe comodă: florinii de aur din secolul al cincisprezecelea, pumnalul cu mâner de fildeş, cupa de agat, caseta de fier cu capacul prins în balamale. Încercase să-l ridice în prima seară, dar el trântise capacul la loc.

Se întoarse către el. Stefan stătea aşezat la fereastră, încadrat de peticul dreptunghiular de cer gri şi mohorât. Toată săptămâna fusese frig şi ceaţă în fiecare zi, iar azi era exact la fel. Expresia lui Stefan nu făcea decât să reflecte vremea de afară.

— Ei bine, zise el încet, despre ce vrei să discutăm?

Mai avea doar o clipă să aleagă, iar Elena se hotărî. Întinse mâna după caseta de metal şi o deschise.

Înăuntru, o bucată de mătase de culoarea caisei strălucea într-un luciu tăcut. Panglica ei de păr. Îi aduse aminte de vară, de zilele acelea de sfârşit de vară care i se păreau acum atât de departe. O scoase şi i-o

întinse lui Stefan.

— Despre asta, zise ea.

El făcuse câţiva paşi înainte când ea pusese mâna pe casetă, dar acum părea confuz şi surprins.

— Despre asta?

— Da. Pentru că ştiam că e aici, Stefan. Am găsit-o mai demult, într-o zi când ai ieşit puţin din cameră. Nu ştiu de ce simţeam nevoia să ştiu ce e înăuntru, dar nu m-am putut abţine. Aşa că am găsit panglica. Şi apoi… Se opri şi trase aer adânc în piept. Apoi am scris despre asta în jurnalul meu.

Stefan o privea din ce în ce mai nedumerit, ca şi când nu se aşteptase deloc la una ca asta. Elena căuta cuvintele potrivite.

— Am scris pentru că mi s-a părut că era dovada că ai ţinut tot timpul la mine, destul cât să o iei şi să o păstrezi. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi şi un alt fel de dovadă.

Apoi, dintr-odată, începu să vorbească precipitat. Îi povesti cum dusese jurnalul acasă la Bonnie si cum îi fusese furat. Îi spuse despre bileţelele pe care le primise şi despre cum îşi dăduse seama că cea care i le trimitea era Caroline. Apoi, întorcându-se şi trecându-şi mecanic printre degetele nervoase bucata de mătase de culoarea verii, îi povesti despre planul lui Caroline şi al lui Tyler.

Vocea aproape că i se stinse pe final.

— Mi-e foarte frică de-atunci, şopti ea, cu ochii aţintiţi încă la panglică. Mi-a fost teamă că ai putea fi furios pe mine. Mi-a fost teamă pentru ce ar putea face ei. Mi-a fost pur şi simplu teamă. Am încercat să-mi iau jurnalul înapoi, Stefan. Ba chiar am fost acasă la Caroline. Dar l-a ascuns prea bine. Şi m-am tot gândit şi răzgândit, dar nu pot să găsesc nici o metodă ca să o împiedic să-l citească. În sfârşit, Elena se uită spre el. Îmi pare rău.

— Aşa şi trebuie! i-o întoarse el cu o vehemenţă care o surprinse.

Ea simţi cum sângele i se scurge din obraji. Dar Stefan nu se opri aici.

— Ar trebui să-ţi pară rău pentru că mi-ai ascuns aşa ceva când ştiai foarte bine că te-aş fi putut ajuta. Elena, de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că e numai vina mea. Şi am visat ceva…

Încercă să-i descrie cum arăta în vis, amărăciunea şi privirea lui acuzatoare.

— Cred că aş muri dacă te-ai uita aşa la mine, încheie ea, simţindu-se jalnic.

Dar în privirea lui Stefan, îndreptată acum spre ea, se vedea un amestec de uşurare şi mirare.

— Deci asta era, spuse el, aproape şoptind ca pentru sine. Asta te supăra.

Elena deschise gura, dar el continuă.

— Ştiam că ceva nu este în regulă. Ştiam că-mi ascunzi ceva. Dar am

crezut... Scutură din cap şi schiţă un zâmbet. Nu mai contează. N-am vrut să-ţi invadez intimitatea. Nici măcar nu am vrut să te întreb. Şi în tot acest timp, tu îţi făceai griji cum să mă protejezi pe mine.

Elena îşi simţi limba lipită de cerul gurii. Şi vorbele păreau să i se fi blocat acum în minte. Asta nu e tot, se gândi ea, dar nu putu să o spună cu voce tare, nu acum, când ochii lui Stefan arătau aşa, nu când chipul lui era dintr-odată atât de luminos.

— Azi, când mi-ai spus că trebuie să stăm de vorbă, am crezut că te-ai răzgândit în privinţa mea, spuse el simplu, fără urmă de autocompătimire. Şi nu te-aş fi învinovăţit. Dar în schimb... Clătină din nou din cap. Elena, spuse el, iar ea i se lipi de piept.

Era atât de bine în braţele lui, era exact aşa cum trebuia să fie. Nici măcar nu-şi dăduse seama cât de prost stătuseră lucrurile între ei până acum, când senzaţia de rău dispăruse. Asta îşi amintea ea, aşa se simţise în acea minunată primă noapte, când Stefan o luase în braţe. Toată dulceaţa şi blândeţea din lume îi înconjurase. Era acasă, acolo unde îi era locul. Acolo unde va fi întotdeauna locul ei.

Toate celelalte fuseseră uitate.

La fel ca la început, Elena se simţea de parcă i-ar fi putut citi gândurile lui Stefan. Erau legaţi unul de altul, erau unul parte din celălalt. Inimile lor băteau în acelaşi ritm.

Un singur lucru mai lipsea ca totul să fie complet. Elena ştia asta şi îşi dădu părul într-o parte, trăgându-l spre spate ca să-şi elibereze gâtul. Iar de data asta, Stefan nu mai protestă şi nici nu-i mai rezistă. În loc de refuz, radia de o profundă acceptare – şi de o profundă nevoie.

Sentimente de dragoste, de încântare, de preţuire, toate o copleşiră şi, cu o bucurie incredibilă, realiză că erau sentimentele lui. Pentru o clipă, se văzu prin ochii lui şi simţi cât de mult ţinea la ea. Ar fi putut să fie înfricoşător, dacă sentimentele ei pentru el nu ar fi fost la fel de puternice.

Nu simţi nici o durere când dinţii lui îi străpunseră pielea gâtului, Şi nici măcar nu-i trecu prin minte faptul că, fără să-şi dea seama, îi oferise partea neatinsă, chiar dacă urmele rănilor lăsate de Damon se vindecaseră deja.

Se agăţă de el când încercă să-şi ridice capul. Dar el nu cedă şi în cele din urmă ea trebui să îl lase să facă ce vrea. Fără să-i dea drumul din braţe, Stefan întinse mâna spre comodă după pumnalul cu mâner de ivoriu şi, cu o mişcare scurtă, îşi lăsă propriul sânge să curgă.

Când genunchii Elenei se înmuiară, o aşeză pe pat. Apoi se ţinură pur şi simplu în braţe, fără să-şi dea seama de trecerea timpului sau de orice altceva. Elena simţea că nu mai exista nimic în afară de ei doi.

— Te iubesc, spuse el încet.

La început, în ameţeala ei plăcută, Elena acceptă pur şi simplu cuvintele. Apoi, cu un fior dulce, înţelese ce-i spusese el.

O iubea. O ştiuse dintotdeauna, dar era prima oară când o spunea.

— Te iubesc, Stefan, îi şopti ea răspunsul.

Se miră când el se întoarse şi se retrase uşor în spate, până când ea putu să vadă ce făcea. Îşi băgase mâna pe sub pulover şi îşi trăsese afară lanţul pe care îl purta la gât de când îl ştia. Pe lanţ era inelul de aur, perfect meşteşugit, împodobit cu lapislazuli.

Era inelul lui Katherine. În timp ce Elena îl privea, el îşi desfăcu lanţul, scoţând de pe el inelul delicat de aur.

— Când Katherine a murit, spuse el, am crezut că n-am să mai pot iubi vreodată pe altcineva. Chiar dacă ştiam că ea ar fi vrut s-o fac, eram sigur că nu se va mai întâmpla. Dar m-am înşelat. Am păstrat inelul pentru că era un simbol al ei, continuă el după o scurtă pauză. Aşa o mai puteam păstra în inima mea. Dar acum aş vrea să fie un simbol pentru altceva. Ezită din nou, aproape temându-se să-i întâlnească privirea. Având în vedere cum stau lucrurile, n-am nici un drept să-ţi cer asta. Dar, Elena…

Îşi feri privirea câteva minute, ascunzându-şi zbuciumul, dar în cele din urmă cedă, iar ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

Elena nu mai putea să vorbească. Nu mai putea nici măcar să respire. Dar Stefan îi interpretă greşit tăcerea. Speranţa din ochii lui se stinse şi-şi întoarse privirea.

— Ai dreptate, spuse el. E imposibil. Sunt prea multe obstacole, toate din cauza mea. Din cauza a ceea ce sunt. Cineva ca tine n-ar trebui să se lege vreodată de unul ca mine. N-ar fi trebuit nici măcar să sugerez…

— Stefan! îl întrerupse Elena. Stefan, dacă vrei să taci o clipă…

— … aşa că uită tot ce am spus…

— Stefan! spuse ea. Stefan, uită-te la mine.

Încet, el se supuse şi se întoarse din nou spre ea. Se uită în ochii ei şi expresia amară de autoacuzare i se şterse de pe chip, înlocuită de o privire care o făcu să-şi piardă din nou răsuflarea. Apoi, tot încet, luă mâna pe care ea i-o întinsese. Cu grijă, aproape ceremonios, în timp ce amândoi se priveau, el îi puse inelul pe deget.

Se potrivea ca şi când ar fi fost făcut pentru ea. Aurul străluci bogat în lumină, iar piatra de lapislazuli aruncă o sclipire albastră desăvârşită şi vibrantă, ca un lac adânc înconjurat de zăpadă neatinsă.

— Va trebui să păstrăm secretul o vreme, spuse ea, auzindu-şi tremurul din voce. Mătuşa Judith ar face atac de cord să ştie că m-am logodit înainte să termin liceul. Dar vara viitoare împlinesc optsprezece ani şi nu ne mai poate opri.

— Elena, eşti sigură că-ţi doreşti asta? Viaţa alături de mine nu va fi uşoară. Voi fi mereu altfel decât tine, oricât de mult aş încerca. Dacă vrei să te răzgândeşti vreodată…

— Atâta timp cât mă iubeşti, nu mă voi răzgândi niciodată.

El o luă din nou în braţe şi ea simţi cum o cuprind din nou pacea şi mulţumirea. Dar mai era încă o temere care pândea la limita conştiinţei

ei.

— Stefan, în legătură cu ziua de mâine: dacă Tyler şi Caroline îşi duc planul la îndeplinire, nu mai contează dacă mă răzgândesc sau nu.

— Atunci va trebui să ne asigurăm că nu-şi duc planul la îndeplinire. Dacă mă ajută Bonnie şi Meredith, sunt sigur că pot să iau jurnalul de la Caroline. Dar chiar dacă nu reuşesc, n-am să fug. Nu te părăsesc, Elena; o să rămân aici şi o să lupt.

— Dar îţi vor face rău, Stefan, iar eu n-aş suporta asta.

— Iar eu n-aş putea să te părăsesc. Am decis. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru ce va urma; o să găsesc eu o metodă. Şi dacă nu… ei bine, indiferent ce se va întâmpla, rămân cu tine. O să fim împreună.

— O să fim împreună, repetă Elena, şi îşi lăsă capul pe umărul lui, fericită că în sfârşit putea să nu se mai gândească, ci doar *să simtă.*

Vineri, 29 noiembrie

Dragă Jurnalule,

E târziu, dar nu pot să dorm. Se pare că nu mai am nevoie de atât de mult somn ca înainte.

Ei bine, mâine e ziua cea mare. Am vorbit astă-seară cu Bonnie şi Meredith. Planul lui Stefan e definiţia simplităţii. Ideea e că, oricât de bine l-ar fi ascuns, Caroline trebuie să ia mâine cu ea jurnalul. Dar lecturile noastre sunt ultimele puncte din program, iar ea trebuie mai întâi să ia parte la paradă şi la toate celelalte. Va trebui să ascundă jurnalul undeva în tot acest timp. Aşa că, dacă o urmărim din clipa în care pleacă de acasă şi până când pune piciorul pe scenă, va trebui să putem vedea unde îl ţine. Şi, de vreme ce nici măcar nu bănuieşte că noi suntem suspicioşi, n-o să fie în gardă.

Atunci punem mâna pe el.

Motivul pentru care planul va funcţiona este că toată lumea va fi îmbrăcată în costume de epocă. Doamna Grimesby, bibliotecara, o să ne ajute să ne punem hainele de secol XIX înainte de paradă şi nu putem să avem cu noi nimic altceva care nu face parte din costum. Nici genţi, nici rucsacuri. Nici jurnale! Caroline va trebui să-l lase undeva la un moment dat.

O să o urmărim pe rând. Bonnie o să aştepte în faţa casei ei şi o să vadă ce are cu ea când pleacă. Eu o voi urmări când vine să se îmbrace acasă la doamna Grimesby. Apoi, în timpul paradei, Stefan şi Meredith or să intre în casă sau în maşina familiei Forbes, dacă acolo îl ascunde, şi or să-şi facă treaba.

Nu văd cum am putea să dăm greş. Şi nici nu pot să spun cât de bine mă simt acum. E atât de bine că am putut să împărtăşesc povestea asta cu Stefan. Mi-am învăţat lecţia; n-o să-i mai ascund nimic, niciodată.

Mâine o să-mi port inelul. Dacă doamna Grimesby mă întreabă ce e cu el, o să-i spun că e chiar mai vechi decât secolul al XIX-lea, că e din

epoca Renaşterii, din Italia. Mi-ar plăcea să văd ce faţă face când o să-i spun asta.

Mai bine încerc să adorm. Sper să nu visez nimic.

Capitolul 14

Bonnie tremura în timp ce aştepta în faţa casei înalte, în stil victorian. Aerul era îngheţat în dimineaţa asta şi, cu toate că era deja ora 8, soarele încă nu se ivise. Cerul era pur şi simplu o masă compactă de nori negri şi cenuşii, creând dedesubt un crepuscul nepământean.

Începuse deja să bată din picioare şi să-şi frece mâinile una de alta când uşa familiei Forbes se deschise. Bonnie se dădu puţin mai în spate, în tufişul care-i servea drept ascunzătoare, şi privi familia îndreptându-se spre maşină. Domnul Forbes nu ducea decât camera de filmat. Doamna Forbes avea geanta şi un scaun pliant. Daniel Forbes, fratele mai mic al lui Caroline, avea şi el un scaun pliant. Iar Caroline...

Bonnie se aplecă înainte, răsuflând satisfăcută. Caroline era îmbrăcată în jeanşi şi un pulover gros şi avea în mână un fel de geantă în formă de săculeţ strâns la gură. Nu era prea mare, dar suficient cât să încapă în el un mic jurnal.

Încălzită de triumf, Bonnie aşteptă în spatele tufişului până când maşina se îndepărtă. Apoi se îndreptă spre intersecţia dintre Thrush Street şi Hawthorne Drive.

— Uite-o, mătuşă Judith, opreşte, e în colţ.

Maşina încetini şi apoi se opri, iar Bonnie se strecură pe bancheta din spate, lângă Elena.

— Are o geantă ca un săculeţ alb, îi şopti ea Elenei la ureche, în timp ce mătuşa Judith pornea din nou.

Furnicături de entuziasm îi cuprinseră Elenei tot trupul şi îi strânse mâna lui Bonnie.

— Bun, şopti ea. Acum să vedem dacă o ia cu ea la doamna Grimesby. Dacă nu, îi spui lui Meredith că e în maşină.

Bonnie încuviinţă din cap şi îi strânse şi ea mâna Elenei. Ajunseră la doamna Grimesby exact la timp ca să o vadă pe Caroline intrând înăuntru cu gentuţa albă pe braţ. Bonnie şi Elena schimbară o privire. Acum era treaba Elenei să vadă unde avea s-o lase Caroline în casă.

— Cobor şi eu imediat, domnişoară Gilbert, îi spuse Bonnie mătuşii

Judith, în timp ce Elena sărea din maşină.

Avea să aştepte afară cu Meredith până când Elena le va spune unde-i ascunsă geanta. Important era să nu o facă pe Caroline să bănuiască ceva neobişnuit.

Doamna Grimesby, care îi deschise Elenei după ce bătuse la uşă, era bibliotecara oraşului. Casa ei arăta şi ea aproape ca o bibliotecă; erau peste tot rafturi de cărţi şi alte cărţi zăceau în vrafuri pe jos. Tot ea era şi păstrătoarea artefactelor istorice ale oraşului, inclusiv a hainelor care datau încă din primele zile de la înfiinţarea oraşului.

În acea clipă, casa răsuna de voci tinere, iar dormitoarele erau pline de eleve aflate în stadii diferite de dezbrăcare. Doamna Grimesby supraveghea întotdeauna costumaţia pentru paradă. Elena tocmai se pregătea să o roage s-o bage în aceeaşi cameră cu Caroline, dar nu mai era nevoie. Doamna Grimesby o şi grăbea să intre.

Caroline, îmbrăcată doar în lenjeria ei de firmă, îi adresă Elenei ceea ce ar fi trebuit să fie, cu siguranţă, o privire nonşalantă, dar Elena detecta satisfacţia mârşavă pe care o ascundea. Se forţă să privească rochia pe care doamna Grimesby o ridica de pe pat.

— Poftim, Elena. Una dintre piesele noastre cel mai bine păstrate. Totul este cât se poate de autentic, inclusiv panglicile. Se presupune că această rochie i-a aparţinut Honoriei Fell.

— E minunată, spuse Elena, iar doamna Grimesby scutură delicat faldurile albe ale rochiei. Din ce e făcută?

— Din muselină de Moravia şi voal de mătase. De vreme ce e destul de rece azi, ai putea să porţi jacheta asta de catifea pe deasupra, îi arătă bibliotecara o hăinuţă de un roz pal aşezată pe spătarul unui scaun.

Elena aruncă o privire furişă spre Caroline, care începuse să se schimbe. Da, iată şi geanta, la picioarele lui Caroline. Se întrebă dacă să pună mâna pe ea, dar doamna Grimesby era încă în încăpere.

Rochia de muselină era foarte simplă, materialul era strâns sus, sub sâni, cu o panglică roz pal. Mânecile uşor bufante şi lungi până la cot erau şi ele legate cu panglici de aceeaşi culoare. Hainele fuseseră suficient de largi la jumătatea secolului al XIX-lea încât rochia să i se potrivească unei tinere din secolul XX, mai ales dacă era subţirică. Elena îi zâmbi doamnei Grimesby în timp ce era condusă spre oglindă.

— Chiar a fost a Honoriei Fell? întrebă ea, gândindu-se la imaginea de marmură a doamnei care zăcea în mormântul ei, în vechea biserică aflată în ruine.

— Cel puţin aşa se spune, răspunse doamna Grimesby. Chiar menţionează o astfel de rochie în jurnalul ei, aşa că suntem destul de siguri.

— Avea un jurnal? făcu Elena uimită.

— Oh, desigur. Îl am într-o cutie, în living; o să ţi-l arăt când ieşim. În ceea ce priveşte jacheta... Oh, ce e asta?

Ceva violet pluti până pe podea când Elena ridică haina.

Simţi cum îi îngheaţă chipul. Prinse bileţelul, înainte ca doamna Grimesby să se aplece, şi aruncă o privire peste el.

Un singur rând. Îşi aminti că scrisese asta în vechiul ei jurnal pe 4 septembrie, în prima ei zi de şcoală. După aceea, tăiase ceea ce scrisese. Cuvintele acestea însă nu erau tăiate; erau clare şi apăsate.

Azi o să se întâmple ceva îngrozitor.

Elena abia se abţinu să nu se întoarcă spre Caroline şi să nu-i trântească bileţelul în faţă.

Dar asta ar fi însemnat să strice tot. Se strădui să rămână calmă în timp ce mototolea bucăţica de hârtie şi o arunca într-un coş de gunoi.

— Doar nişte gunoi, spuse ea şi se întoarse spre doamna Grimesby, cu umerii încordaţi.

Caroline nu spuse nimic, dar Elena putea să-i simtă ochii verzi privind-o triumfător.

Aşteaptă tu numai puţin, şi-ai să vezi, se gândi ea. Aşteaptă numai până îmi iau jurnalul înapoi. O să-l ard, apoi eu şi cu tine o să stăm puţin de vorbă.

— Sunt gata, îi spuse apoi doamnei Grimesby.

— Şi eu, spuse şi Caroline pe un ton sfios. Elena îi aruncă celeilalte fete o privire plină de indiferenţă rece. Veşmântul verde al lui Caroline, cu cingătorile lui lungi albe şi verzi, nu era nici pe departe la fel de frumos ca al ei.

— Minunat. Fetelor, mergeţi şi aşteptaţi-vă trăsurile. Oh, Caroline, nu-ţi uita săculeţul.

— Nu-l uit, zâmbi Caroline şi se aplecă după săculeţul de la picioarele ei.

Noroc că din poziţia în care era nu putea să-i vadă faţa Elenei, pentru că în clipa acea indiferenţa rece dispăruse ca prin farmec. Elena se uita, prostită, cum Caroline îşi prindea săculeţul în talie.

Uimirea ei nu îi scăpă însă doamnei Grimesby.

— E un reticul, strămoşul genţilor noastre moderne, îi explică femeia cu amabilitate. Doamnele obişnuiau să-şi ţină în el mănuşile şi evantaiul. Caroline a venit şi l-a luat săptămâna asta, ca să-i repare nişte mărgele stricate… Foarte amabil din partea ei.

— Sigur că da, reuşi să îngaime Elena cu vocea sufocată.

Trebuia sa iasă imediat, altfel ceva îngrozitor s-ar putea întâmpla chiar atunci. Era gata să înceapă să ţipe sau să măture pe jos cu Caroline sau pur şi simplu să explodeze.

— Am nevoie de puţin aer curat, spuse ea.

Ţâşni din cameră şi din casă, năpustindu-se afară.

Bonnie şi Meredith o aşteptau în maşina lui Meredith. Inima Elenei bătea ciudat în timp ce se îndrepta spre ea şi se apleca pe fereastră.

— Ne-a făcut figura, spuse ea încet. Săculeţul face parte din costumaţie şi o să-l poarte cu ea toată ziua.

Bonnie şi Meredith căscară ochii mari mai întâi la ea, apoi una la cealaltă.

— Păi… şi atunci ce-o să facem? întrebă Bonnie.

— Nu ştiu, spuse Elena şi realiză, în sfârşit, în ce situaţie îngrozitoare se afla. Nu ştiu!

— Putem s-o urmărim în continuare. Poate îl scoate la prânz sau altundeva…

Dar vocea lui Meredith suna goală. Ştiau cu toatele adevărul, se gândi Elena, iar adevărul era că nu mai aveau nici o speranţă. Pierduseră.

Bonnie privi în oglinda retrovizoare, apoi se răsuci pe scaun.

— Ţi-a venit trăsura.

Elena se uită şi ea. Doi cai albi trăgeau pe stradă o trăsurică proaspăt restaurată. Roţile erau împodobite cu hârtie creponată, bancheta era decorată cu ferigi, iar un banner uriaş amplasat lateral proclama „Spiritul oraşului Fell’s Church”.

Elena nu mai avu timp decât pentru un singur mesaj disperat.

— N-o scăpaţi din ochi, spuse ea. Şi dacă rămâne singură, fie şi pentru o clipă…

Apoi trebui să plece.

Dar în toată dimineaţa aceea lungă şi cumplită, nu existase nici o clipă în care Caroline să fi rămas singură. Fusese înconjurată de o mulţime de spectatori.

Pentru Elena, parada era pură tortură. Stătea în trăsură alături de primar şi de soţia lui, încercând să zâmbească, încercând să arate normal. Dar groaza morbidă o apăsa ca o greutate pe piept.

Undeva, în faţa ei, printre grupurile care mărşăluiau, printre fanfare şi maşini decapotabile deschise, era Caroline. Elena uitase să fie atentă în ce car alegoric era. Probabil în primul; mulţi tineri costumaţi erau acolo.

Nu mai conta. Oriunde ar fi fost, jumătate de oraş era cu ochii pe Caroline.

Masa de după paradă a avut loc în cantina şcolii. Elena era în continuare reţinută la masă cu primarul Dawley şi cu soţia lui. Caroline stătea la o masă din apropiere; Elena putea să-i vadă din spate părul roşcat strălucitor. Iar alături, uneori aplecându-se posesiv către ea, şedea Tyler Smallwood.

Elena era aşezată în poziţia perfectă ca să observe micul incident care se petrecu pe la jumătatea mesei. Inima îi bătu să o sufoce când îl văzu pe Stefan, cu un aer relaxat, apropiindu-se agale de masa lui Caroline.

Vorbi cu Caroline. Elena îi privea, uitând chiar şi să se mai joace cu mâncarea care-i rămăsese neatinsă în farfurie. Dar ceea ce văzu apoi îi făcu inima să-i sară din piept. Caroline îşi lăsase capul într-o parte şi îi răspunsese scurt, apoi se întorsese la mâncarea ei. Tyler ţâşnise în

picioare, cu faţa roşie ca racul, gesticulând furios, şi nu se mai aşeză la loc decât după ce Stefan le întoarse spatele.

Stefan se uită la Elena în timp ce ieşea şi, pentru o clipă, ochii lor se întâlniră într-o legătură mută.

Deci nu putea să facă nimic. Chiar dacă Puterile îi reveniseră, Tyler avea să-l ţină la distanţă de Caroline. Greutatea cumplită continua să-i apese plămânii Elenei, aşa încât abia mai putea respira.

După aceea, nu mai putu decât să se adâncească într-o negură de disperare şi deznădejde până când cineva o bătu uşor pe umăr şi o anunţă că era timpul să urce pe scenă.

Ascultă aproape cu indiferenţă discursul de bun venit al primarului Dawley, care vorbea despre „vremurile de încercări” ce se abătuseră de curând peste Fell’s Church şi despre spiritul comunităţii care îi susţinuse pe toţi în aceste ultime luni. Apoi se înmânară premiile, bursele de studiu pentru elevi, pentru sportivi şi pentru servicii aduse comunităţii. Matt câştigase titlul de „Cel mai bun atlet al anului” şi Elena îl văzu uitându-se ciudat la ea.

Apoi începu spectacolul. Copiii de la şcoala primară chicotiră, se împiedicară şi îşi uitară replicile în timp ce prezentau scene de la întemeierea oraşului Fell’s Church până în vremurile Războiului Civil. Elena îi privi fără să înţeleagă ceva. De aseară, era uşor ameţită şi tremura, iar acum se simţea de parcă tocmai o lovea o gripă. Creierul ei, de obicei plin de calcule şi de strategii, era acum gol. Nu mai putea să gândească. Aproape că nici nu-i mai păsa.

Spectacolul se încheie cu licăriri de bliţuri şi aplauze frenetice. Când şi ultimul soldăţel confederat părăsi în sfârşit scena, primarul Dawley ceru tăcere.

— Şi acum, spuse el, urmează elevii care vor susţine ceremonia de închidere. Vă rog să aplaudaţi Spiritul Independenţei, Spiritul Fidelităţii şi Spiritul oraşului Fell’s Church!

Aplauzele erau şi mai furtunoase. Elena stătea lângă John Clifford, elevul genial din anul terminal care fusese ales să reprezinte Spiritul Independenţei. De cealaltă parte a lui John era Caroline. Cercetând-o cu o privire detaşată, aproape apatică, Elena observă că arăta minunat: cu capul dat pe spate, cu ochii strălucind şi cu obrajii îmbujoraţi.

John începu primul, potrivindu-şi ochelarii şi microfonul înainte să deschidă cartea maronie groasă de pe pupitru. Oficial, elevii din anul terminal aveau libertatea să aleagă singuri ceea ce voiau să citească; în realitate, aproape de fiecare dată era vorba de lucrările lui M.C. Marsh, singurul poet pe care-l dăduse vreodată oraşul Fell’s Church.

Pe toată durata lecturii lui John, Caroline atrase atenţia asupra ei. Zâmbi publicului, îşi scutură părul, cântări săculeţul atârnat în talie. Pipăia drăgăstos cu degetele şnurul trăistuţei, iar Elena se trezi că nu-şi putea lua ochii de la ea, hipnotizată, memorând locul fiecărei mărgeluţe.

John făcu o plecăciune şi îşi reluă locul lângă Elena. Caroline îşi îndreptă umerii şi parcurse cei câţiva paşi până la pupitru cu o ţinută de manechin.

De data aceasta, aplauzele erau amestecate cu fluierături. Dar Caroline nu zâmbi; arborase un aer de responsabilitate tragică. Cu o coordonare impecabilă, aşteptă până când liniştea perfectă se instaură în sală şi abia apoi vorbi.

— Îmi propusesem să citesc azi o poezie a lui M.C. Marsh, spuse ea, apoi adăugă, în liniştea mustind de curiozitate: dar n-am s-o fac. De ce să citesc de *aici,* făcu ea, ridicând volumul de poezii din secolul al XIX-lea, când există ceva mult mai… relevant… într-o altă carte pe care am găsit-o întâmplător?

„Sau, mai bine zis, pe care ai furat-o întâmplător”, gândi Elena. Ochii ei trecură peste chipurile din mulţime, în căutarea lui Stefan. Era aşezat undeva în spate, cu Bonnie şi Meredith de-o parte şi de alta, gata parcă să-l protejeze. Apoi, Elena observă altceva. Tyler, împreună cu Dick şi alţi câţiva băieţi, stătea doar la câţiva metri în spatele lor. Băieţii erau mai mari decât cei de liceu, erau cinci şi păreau destul de duri.

Du-te, se gândi Elena, întâlnindu-i din nou privirile lui Stefan. Îl implora să înţeleagă ce voia să-i spună. *Du-te, Stefan; te rog, pleacă înainte să se întâmple. Pleacă acum.*

Foarte încet, aproape imperceptibil, Stefan scutură din cap.

Degetele lui Caroline pipăiau săculeţul, cuprinse de nerăbdare.

— Ceea ce am să citesc este legat de oraşul Fell’s Church de *azi,* nu de acum o sută sau două sute de ani, spuse ea, însufleţită parcă de o febră plină de exaltare. Şi este important *acum,* pentru că este vorba despre cineva care trăieşte în acelaşi oraş cu noi. De fapt, se află chiar aici, în această încăpere.

Probabil că Tyler îi scrisese discursul, hotărî Elena. Luna trecută, în sala de sport, demonstrase un oarecare talent pentru astfel de lucruri. Oh, Stefan, oh, Stefan, mi-e atât de frică… Gândurile ei o luară razna când Caroline băgă mâna în săculeţ.

— Cred că o să înţelegeţi ce vreau să spun când o să ascultaţi, spuse Caroline şi, cu o mişcare scurtă, scoase la iveală din trăistuţă o cărţulie învelită în catifea şi o ridică într-un gest dramatic. Cred că va aduce multe explicaţii în legătură cu ceea ce se întâmplă în ultima vreme în Fell’s Church.

Respirând repede, îşi întoarse privirea de la publicul vrăjit la cărţulia din mâna ei.

Elena aproape că-şi pierdu cunoştinţa când Caroline scoase la iveală jurnalul. Puncte strălucitoare de lumină îi înceţoşară marginile privirii. Ameţeala o cuprinse cu totul, gata să o copleşească, dar în clipa aceea Elena observă ceva.

Probabil că vederea îi juca feste. Probabil că o ameţiseră reflectoarele de pe scenă şi luminile Miturilor. Cu siguranţă, se simţea

gata să leşine în orice moment; nici nu era de mirare că nu mai vedea bine.

Coperta cărţuliei din mâna lui Caroline părea verde, nu albastră.

Probabil că o iau razna... sau poate că totul e doar un vis... sau poate că e o iluzie optică, din cauza luminii. Dar ia te uită la figura lui Caroline!

Caroline se uita cu gura căscată la cărţulia de catifea. Părea să fi uitat cu totul de public. Răsuci iar şi iar jurnalul în mâini, uitându-se la el pe toate părţile. Gesturile ei deveneau disperate. Băgă din nou mâna în săculeţ, ca şi când ar fi sperat să găsească, printr-o minune, altceva înăuntru. Apoi se uită disperată pe scenă, ca şi când ceea ce căuta ar fi putut să-i cadă pe undeva, pe drum.

Publicul murmura, pierzându-şi răbdarea. Primarul Dawley şi directorul şcolii schimbau între ei priviri încruntate şi strângeau din buze.

Negăsind nimic pe jos, Caroline se uită din nou la cărţulie. Dar acum o privea de parcă ar fi fost vreun scorpion. Cu un gest brusc, o deschise şi se uită înăuntru, de parcă ar fi sperat ca numai coperta să fi fost schimbată, iar cuvintele dinăuntru să fi fost încă ale Elenei.

Apoi se uită din nou, încet, de la carte la sala înţesată de oameni.

Se lăsase din nou tăcerea, iar timpul se scurgea agonizant, în timp ce toţi ochii erau aţintiţi asupra fetei în veşmânt verde pal. Cu un ţipăt nearticulat, Caroline se răsuci şi coborî ca o furtună de pe scenă. În trecere, vru să o izbească pe Elena, cu chipul desfigurat de furie şi ură.

Încet, cu o senzaţie de plutire, Elena se apleca să ridice obiectul cu care Caroline încercase să o lovească. Jurnalul lui Caroline.

Agitaţia se declanşă în spatele Elenei, unde câţiva alergară după Caroline, dar şi în faţa ei, unde cei din public începură să comenteze furibund, să discute, să se certe. Elena dădu din nou cu ochii de Stefan. Părea să jubileze. Dar era şi el la fel de uluit ca şi Elena. La fel erau şi Meredith şi Bonnie. Când ochii lui Stefan îi întâlniră pe ai ei, Elena simţi un fior de mulţumire şi de bucurie, dar sentimentul care o domina era teama.

Era un miracol. Rămaşi fără orice speranţă, fuseseră salvaţi.

Şi atunci ochii ei descoperiră încă un cap întunecat în mulţime.

Damon stătea rezemat — într-un fel detaşat, lenevos — de peretele dinspre nord. Buzele lui schiţau o jumătate de zâmbet, iar privirea lui susţinu cu îndrăzneală privirea Elenei.

Primarul Dawley era lângă ea, împingând-o înainte, obligând mulţimea să facă linişte, încercând să reinstaureze ordinea. Era complet inutil. Elena îşi citi discursul cu o voce visătoare în faţa unui grup de oameni care bolboroseau fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Nici ea nu era atentă; habar nu avea ce cuvinte pronunţa. Din când în când, ridica ochii şi se uita la Damon.

Când încheie, se auziră aplauze sporadice şi distrate, iar primarul

anunţă restul programului pentru după-amiaza aceea. Apoi se termină totul, iar Elena era liberă.

Pluti jos de pe scenă, fără să aibă nici cea mai vagă idee conştientă încotro se îndrepta, dar picioarele o purtară către peretele dinspre nord. Damon îi făcu semn cu capul spre uşa laterală, iar ea îl urmă.

Aerul din curte era plăcut şi răcoritor când ieşeai din sala aglomerată, iar norii de deasupra erau argintii şi se rostogoleau pe cer. Damon o aştepta.

Încetini paşii, dar nu se opri. Se apropie până ajunse la o palmă distanţă de el, căutându-i chipul cu privirea.

Urmă un lung moment de tăcere, după care ea vorbi:

— De ce?

— Credeam că te interesează mai mult *cum.* Am fost invitat la cafea de dimineaţă, după ce am făcut cunoştinţă întâmplător săptămâna trecută, spuse el, bătându-se uşor, aluziv, peste haină.

— Dar de ce?

El ridică din umeri şi, preţ de-o clipă, ceva care semăna a consternare trecu peste trăsăturile lui perfect conturate. Elenei i se păru că nici el nu ştia de ce, sau că nu voia să recunoască.

— Am eu motivele mele, spuse el.

— Nu cred.

Ceva se lega între ei, ceva a cărui putere o îngrozea pe Elena.

— Nu cred că astea sunt motivele.

O sclipire periculoasă se aprinse în ochii aceia întunecaţi.

— Nu mă provoca, Elena.

Ea veni şi mai aproape, gata să-l atingă, şi îl privi drept în ochi.

— Cred, spuse ea, că poate ai nevoie să fii provocat.

Faţa lui era la doar câţiva centimetri distanţă de a ei, iar Elena nu avea să ştie niciodată ce s-ar fi putut întâmpla în momentul acela dacă nu ajungea până la ei o voce.

— Deci ai reuşit să ajungi până la urmă! Mă bucur foarte mult!

Era mătuşa Judith. Elena se simţi de parcă ar fi fost trasă dintr-o lume într-alta. Clipi ameţită şi se dădu înapoi, respirând adânc aerul pe care până atunci nu-şi dăduse seama că-l ţinuse în piept.

— Şi ai ajuns să o asculţi şi pe Elena citind, făcu mătuşa Judith, din ce în ce mai fericită. Elena, te-ai descurcat minunat, dar nu ştiu ce s-a întâmplat cu Caroline. Fetele din oraşul ăsta se poartă din ce în ce mai ciudat în ultima vreme.

— Emoţiile, sugeră Damon, cu chipul studiat şi solemn.

Elena simţi impulsul să chicotească, apoi o cuprinse iritarea. Era foarte bine că-i era recunoscătoare lui Damon pentru că-i salvase, dar totuşi, dacă nu ar fi fost Damon, n-ar fi avut probleme în primul rând. Damon comisese crimele pe care Caroline voia să i le pună în cârcă lui Stefan.

— Dar unde e Stefan? zise ea, gândind cu voce tare.

Le văzuse pe Bonnie şi pe Meredith singure în curte.

Mătuşa Judith nu-şi ascunse dezaprobarea.

— Nu l-am văzut, spuse ea scurt, apoi zâmbi afectuos. Dar am o idee; ce-ar fi să vii cu noi la cină, Damon? Şi apoi poate că tu şi Elena aţi putea…

— Termină! se întoarse Elena spre Damon.

El arboră o expresie nedumerită şi politicoasă.

— Poftim? făcu mătuşa Judith.

— Termină! îi spuse din nou Elena lui Damon. Ştii bine ce. Încetează imediat!

Capitolul 15

— Elena, eşti nepoliticoasă! Mătuşa Judith se enerva rareori, dar acum era furioasă. Eşti prea mare ca să te mai porţi aşa.

— Nu e lipsă de politeţe! Nu înţelegi…

— Ba înţeleg foarte bine. Te porţi la fel ca atunci când Damon a fost la noi la cină. Nu crezi că un musafir merită ceva mai mult respect?

Pe Elena o cuprinse un sentiment de frustrare.

— Nici măcar nu ştii despre ce vorbeşti, spuse ea.

Era deja prea mult. Să audă cuvintele lui Damon ieşind de pe buzele mătuşii Judith… era de nesuportat.

— Elena! o repezi mătuşa Judith, în timp ce un val de roşeaţă îi urca în obraji. Sunt şocată de comportamentul tău! Şi trebuie să spun că purtarea asta copilărească a început de când te vezi cu băiatul ăla.

— Oh, „băiatul ăla”, îl străpunse Elena cu privirea pe Damon.

— Da, băiatul ăla! răspunse mătuşa Judith. De când ţi-ai pierdut capul din cauza lui, eşti cu totul altă persoană. Iresponsabilă, secretoasă şi sfidătoare! A avut încă de la început o influenţă proastă asupra ta şi n-am de gând să mai tolerez acest lucru.

— Serios?

Elena se simţea ca şi când ar fi vorbit cu Damon şi cu mătuşa Judith în acelaşi timp şi se uita întruna de la unul la celălalt. Toate emoţiile pe care şi le reţinuse în ultimele zile — ba chiar în ultimele săptămâni, în ultimele luni, de când Stefan intrase în viaţa ei — dădeau năvală. Simţea în interior un fel de val uriaş, asupra căruia nu avea nici un fel de control.

Îşi dădu seama că tremură.

— Ghinion! O să trebuiască să-l tolerezi. N-o să renunţ niciodată la Stefan, pentru nimic în lume. Şi în nici un caz pentru tine!

Aceste ultime cuvinte îi fuseseră adresate lui Damon, dar mătuşa Judith simţi că se sufocă.

— Destul! izbucni Robert, care îşi făcuse apariţia împreună cu Margaret, întunecat la faţă. Domnişoară, dacă aşa te încurajează băiatul ăla să vorbeşti cu mătuşa ta…

— Nu e „băiatul ăla”!

Elena mai făcu un pas înapoi, ca să-i poată vedea pe toţi. Se dădea în spectacol, toată lumea din curte se uita la ea. Dar nu-i păsa.

Îşi ascunsese atât de mult sentimentele, îşi reţinuse atâta vreme neliniştea, teama şi furia în adâncul sufletului! Toate temerile pentru Stefan, toată teroarea pe care i-o provoca Damon, toată ruşinea şi umilinţa de la şcoală, pe toate le îngropase adânc. Dar acum toate ieşeau la suprafaţă. Toate dintr-odată, într-o avalanşă de o violenţă imposibil de stăpânit. Inima îi bătea în piept nebuneşte şi simţea că-i pocnesc urechile. Nimic nu mai conta, decât să-i rănească pe oamenii ăştia care stăteau acum în faţa ei, să le arate ea tuturor!

— Nu e „băiatul ăla”, spuse ea din nou, cu o voce rece ca moartea. E Stefan şi e singurul om la care ţin. Şi ne-am logodit.

— Oh, nu fi ridicolă! tună Robert. Era ultima picătură.

— Ţi se pară că e ridicol? întrebă ea, ridicându-şi spre ei mâna cu inelul. O să ne căsătorim!

— Ba nu o să vă căsătoriţi, începu Robert.

Toată lumea era furioasă. Damon îi prinse mâna şi se uită la inel, apoi se întoarse brusc şi se îndepărtă, cu fiecare pas îngreunat de o sălbăticie abia reţinută. Robert bolborosea ceva exasperat. Mătuşa Judith fierbea.

— Elena, îţi interzic cu desăvârşire…

— Nu eşti mama mea! ţipă Elena, şi lacrimile stăteau să ţâşnească. Simţea nevoia să plece, să fie singură, sau cu cineva care o iubea. Dacă întreabă Stefan, spune-i că-l aştept la pensiune, adăugă ea şi îşi croi drum prin mulţime.

Se aştepta, într-un fel, ca Bonnie şi Meredith să o urmeze, dar se bucură când n-o făcură. Parcarea era plină de maşini, dar aproape lipsită de oameni. Majoritatea familiilor rămâneau să participe la activităţile de după-amiază. Dar un Ford sedan ponosit era parcat în apropiere şi o figură familiară descuia portiera.

— Matt! Pleci?

Se hotărî pe loc. Era prea frig ca să meargă pe jos până la pensiune.

— Poftim? Nu, trebuie să-l ajut pe antrenorul Lyman să scoată mesele. Lăsam asta aici, spuse el, aruncând premiul de „Cel mai bun atlet al anului” pe scaunul din faţă. Te simţi bine?

Făcu ochii mari văzându-i faţa.

— Da… Nu. M-aş simţi mai bine dacă aş pleca de-aici. Pot să iau maşina ta? Măcar puţin?

— Păi… Sigur, dar… Ce-ar fi să mă laşi să te conduc? Mă duc să-i spun antrenorului.

— Nu! Vreau să fiu puţin singură… te rog, nu mai întreba nimic,

spuse ea, aproape smulgându-i cheile din mână. Promit să ţi-o aduc repede înapoi. Eu sau Stefan. Dacă-l vezi, spune-i că sunt la pensiune. Şi îţi mulţumesc.

Trase uşa după ea în ciuda protestelor lui şi ambală motorul, pornind cu un hârâit al cutiei de viteză, căci nu era obişnuită cu o maşină cu schimbător manual. Îl lăsă pe Matt în mijlocul drumului, uitându-se după ea.

Merse fără să vadă sau să audă cu adevărat ceva afară, plângând, prinsă în propria ei furtună de emoţii. O să fugă cu Stefan… o să evadeze cu iubitul ei… O să le arate ei tuturor. N-o să mai pună piciorul niciodată în Fell's Church.

Şi atunci o să-i pară rău mătuşii Judith. Iar Robert o să vadă cât de mult s-a înşelat. Dar Elena n-o să-i ierte niciodată. Niciodată.

Cât despre ea, Elena nu avea nevoie de nimeni. Şi cu siguranţă nu avea nevoie de bătrânul liceu „Robert E. Lee”, unde puteai să te transformi peste noapte din cea mai populară fată într-un paria doar pentru că iubeai pe cine nu trebuia. Nu avea nevoie nici de familie, nici de prieteni, de nimeni…

Încetinind ca să intre pe aleea care ducea la pensiune, Elena simţi cum şi gândurile i se mai liniştesc.

Ei bine, nu era furioasă chiar pe toţi prietenii ei. Bonnie şi Meredith nu-i făcuseră nimic. Şi nici Matt. Matt chiar era în regulă. De fapt, poate că nu avea nevoie de el, dar maşina lui se dovedise destul de utilă.

Fără să vrea, Elena simţi cum un chicotit îi urcă în gât. Bietul Matt. Toată lumea împrumuta dinozaurul lui hârşâit de maşină. Probabil credea că ea şi Stefan nu prea erau în toate minţile.

Chicoteala o făcu să mai scape câteva lacrimi pe care şi le şterse, apoi scutură din cap. Oh, Doamne, oare cum luaseră lucrurile întorsătura asta? Ce mai zi! Ar fi trebuit să-şi serbeze victoria acum, pentru că o învinseseră pe Caroline, şi, în schimb, stătea şi plângea în maşina lui Matt.

Caroline fusese totuşi al naibii de caraghioasă. Elena se scutură din tot corpul de hohote aproape isterice de râs. Oh, ce faţă făcuse! Spera ca cineva să fi înregistrat momentul cu o cameră video.

În cele din urmă se potoliră şi suspinele şi chicotelile, iar Elena simţi cum o cuprinde oboseala. Se aplecă peste volan, încercând să nu se mai gândească la nimic o vreme, apoi coborî din maşină.

O să urce să-l aştepte pe Stefan şi după aceea or să meargă amândoi să rezolve dezastrul pe care-l provocase ea. O să aibă mult de lucru, se gândi ea obosită. Biata mătuşă Judith. Elena ţipase la ea în faţa a jumătate de oraş.

De ce se lăsase pradă unei supărări atât de mari? Dar emoţiile ei erau încă vii, după cum avea să constate în clipa în care găsi uşa pensiunii încuiată şi nimeni nu-i răspunse la sonerie.

Minunat, se gândi ea, simţind cum o înţeapă din nou ochii. Doamna

Flowers s-a dus şi ea la Ziua Oraşului. Iar acum nu putea decât să stea în maşină, sau afară, în furtuna asta, şi să aştepte…

Era pentru prima oară când observa vremea, iar când o făcu, privi îngrijorată în jurul ei. Ziua începuse cu nori şi răcoare, dar acum ceaţa plutea pe pământ, ca şi când ar fi ieşit direct din câmpurile din jur. Norii nu numai că se rostogoleau pe cer, ci clocoteau. Iar vântul era din ce în ce mai puternic.

Gemea printre crengile stejarilor, smulgându-le ultimele frunze şi suflându-le departe, în vârtejuri. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic şi se transforma din geamăt în vuiet.

Şi mai era ceva. Ceva care nu venea numai de la vânt, ci direct din aer sau din spaţiul dimprejur. O senzaţie de presiune, de ameninţare, de forţă inimaginabilă. Devenea din ce în ce mai puternică, venea tot mai aproape, se strângea în jurul ei.

Elena se întoarse cu faţa spre stejari.

Erau câţiva în spatele casei şi alţii mai departe, amestecându-se cu pădurea. Şi dincolo de toate erau râul şi cimitirul.

Ceva… era acolo. Ceva… foarte rău…

— Nu, şopti Elena.

Nu-l vedea, dar putea să-l simtă. Ca o umbră uriaşă care se ridica să o cuprindă, întunecând cerul. *Simţea* răul, ura, furia animalică.

Setea de sânge. Stefan folosise aceste cuvinte, dar ea nu le înţelesese. Acum simţi această sete de sânge… îndreptată împotriva ei.

— Nu!

Din ce în ce mai intensă, o domina. Încă nu vedea nimic, dar era ca şi când nişte aripi uriaşe se desfăceau, întinzându-se să cuprindă orizontul de-o parte şi de alta. Ceva cu o Putere dincolo de orice capacitate de înţelegere… şi care voia să ucidă…

— Nu!

Alergă spre maşină chiar în momentul în care acel ceva se năpustea către ea şi se desfăcea ca să o înşface. Mâinile se strânseră în jurul mânerului şi se chinui să descuie maşina. Vântul urla, ţipa, o trăgea de păr. Zgrunţuri de gheaţă îi intrau în ochi, orbind-o, dar în clipa aceea cheia se răsuci şi reuşi să deschidă uşa.

Era în siguranţă! Trânti uşa în urma ei şi împinse încuietoarea cu pumnul. Apoi se aplecă peste scaunul din dreapta, ca să verifice şi încuietoarea din cealaltă parte.

Vântul urla afară cu mii de voci. Maşina începu să se zgâlţâie.

— Termină! Damon, încetează!

Ţipătul ei slab se pierdu în vuietul general, îşi puse mâinile pe torpedou, ca şi când ar fi vrut să oprească maşina din zgâlţâit, dar aceasta se zdruncina din ce în ce mai tare, lovită de bucăţi de gheaţă.

Şi atunci văzu ceva. Luneta maşinii se aburise, dar reuşi să distingă forma prin ea. Părea un soi de pasăre mare, albă, făcută din ceaţă sau din zăpadă, cu conturul neclar. Nu era sigură decât că avea nişte aripi

uriaşe, cuprinzătoare… şi venea după ea.

Bagă cheia în contact. Bag-o! Pleacă, acum! Mintea ei îi lătra comenzi. Bătrânul Ford hârâi, iar cauciucurile scrâşniră mai tare decât vântul de afară în timp ce se puse în mişcare. Iar forma din spatele ei o urmări, făcându-se din ce în ce mai mare în oglinda retrovizoare.

Du-te în oraş, du-te la Stefan! Du-te! Du-te! Dar în timp ce roţile scârţâiră când o făcu stânga pe Old Creek Road, lumina unui fulger spintecă cerul.

Dacă n-ar fi încetinit şi dacă n-ar fi fost deja cu piciorul pe frână, copacul ar fi căzut direct pe ea şi ar fi strivit-o. Astfel, impactul violent zgudui maşina ca un cutremur, ratând la milimetru aripa din dreapta faţă. Copacul era o masă compactă de crengi grele şi unduitoare, iar trunchiul bloca de-acum complet drumul spre oraş.

Era prinsă în capcană. Singura ei cale spre casă era închisă. Era singură, nu mai avea nici o scăpare de Puterea asta teribilă…

Putere. Asta era; asta era cheia. „Cu cât îţi sunt mai mari Puterile, cu atât eşti mai afectat de anumite limitări. Cu cât aparţii mai mult întunericului, cu atât eşti mai legat de legile lui.”

Apă curgătoare!

Dădu în spate, întorcând maşina, şi se avântă înainte. Forma albă viră şi ea, năpustindu-se asupra maşinii, ratând-o la limită, la fel ca şi copacul căzut. Elena acceleră spre Old Creek Road prin mijlocul celei mai cumplite furtuni.

Încă era pe urmele ei. Un singur gând îi bubuia acum Elenei în minte. Trebuia să traverseze o apă curgătoare, să lase chestia asta în urma ei.

Urmară mai multe fulgere şi văzu alţi copaci prăbuşiţi, dar se strecură printre ei. Nu putea să mai fie mult. Văzu apa râului strălucind în stânga ei prin furtuna de gheaţă. Apoi văzu podul.

Era acolo; reuşise! O rafală îi azvârli lapoviţă pe parbriz, dar o dădu la o parte cu ştergătoarele şi reuşi să mai arunce o privire afară. Asta era, trebuia să cotească aici.

Maşina se clătină şi derapă pe construcţia de lemn. Elena simţi roţile prinzându-se pe scândurile alunecoase, apoi blocându-se.

Disperată, încercă să o întoarcă din derapaj, dar nu vedea bine şi nici nu avea loc…

Se izbi de parapet, iar lemnul vechi al podului cedă sub greutatea pe care nu o mai putu susţine. O senzaţie cumplită de răsucire, de cădere, apoi maşina lovi apa.

Elena auzi ţipete, dar păreau să nu aibă vreo legătură cu ea. Râul o cuprinse în apele lui şi totul în jur deveni zgomot, confuzie şi durere. O fereastră se sparse, lovită de bucăţi din pod, apoi alta. Apa întunecată se năpusti asupra ei cu cioburi de sticlă ca nişte bucăţi de gheaţă. Era înghiţită de ape. Nu mai vedea; nu mai putea să iasă.

Şi nu mai putea să respire. Era pierdută în tumultul ca de iad şi nu mai avea aer. *Trebuia să respire.* Trebuia să scape de aici…

— Stefan, ajută-mă! ţipă ea.

Dar din gura ei nu ieşi nici un sunet. În schimb, apa ca gheaţa îi pătrunse în plămâni, invadând-o. Încercă să i se opună, dar era peste puterile ei. Se împotrivi din ce în ce mai sălbatic, mai dezlânat, apoi se opri.

Şi în cele din urmă totul se linişti.

Bonnie şi Meredith scrutau îngrijorate zona din jurul şcolii. Îl văzuseră pe Stefan venind încoace, mai mult sau mai puţin forţat de Tyler şi de noii lui prieteni. O luaseră pe urmele lui când începuse povestea aia cu Elena. Apoi Matt le informase că Elena o luase din loc. Aşa că plecaseră din nou după Stefan, dar nu mai era nimeni acolo. Nu mai erau nici măcar clădiri, în afară de o baracă semicirculară izolată, făcută din tablă ondulată.

— Şi acum mai vine şi furtuna! spuse Meredith. Ascultă şi tu ce vânt! Cred că o să plouă.

— Sau o să ningă! făcu Bonnie fără chef. Oare unde s-au dus?

— Nu-mi pasă; tot ce vreau e un acoperiş deasupra capului. Uite că începe!

Meredith gâfâi când prima rafală de apă îngheţată o lovi şi fugi împreună cu Bonnie spre cel mai apropiat adăpost – baraca.

Acolo îl găsiră pe Stefan. Uşa era întredeschisă, iar Bonnie privi înăuntru şi sări înapoi.

— Bătăuşii lui Tyler, şopti ea. Ai grijă!

Între Stefan şi uşă era un grup de băieţi aşezaţi în semicerc. Caroline stătea într-un colt.

— Trebuie să fie la el! Mi l-a luat cumva; ştiu sigur! zicea ea.

— Ce a luat? întrebă Meredith cu voce tare.

Toată lumea se întoarse spre ea.

Caroline se strâmbă când le văzu la uşă, iar Tyler mârâi.

— Ieşiţi afară, le spuse el. Nu vreţi să fiţi implicate în povestea asta.

Meredith îl ignoră.

— Stefan, pot să vorbesc cu tine?

— Imediat. Ai de gând să-i răspunzi la întrebare? Ce-am luat?

Stefan se concentra complet asupra lui Tyler.

— Sigur că-i răspund la întrebare. Imediat după ce-ţi răspund ţie. Tyler îşi strânse mâna butucănoasă pumn şi făcu un pas înainte. Te rup în bătaie, Salvatore.

Câţiva dintre durii din încăpere chicotiră. Bonnie deschise gura ca să spună:

— Să ieşim de-aici.

Dar ceea ce spuse de fapt fu:

— Podul.

Fusese destul de straniu cât să le atragă atenţia tuturor.

— Poftim? întrebă Stefan.

— Podul, zise Bonnie din nou, fără să vrea sa spună asta.

Făcu ochii mari, îngrijorată. Auzea vocea ieşindu-i din gâtlej, dar nu avea nici un control asupra ei. Apoi ochii i se făcură şi mai mari, iar gura i se deschise îngrozită, recăpătându-şi propria voce.

— Podul, Dumnezeule, podul! Acolo e Elena! Stefan, trebuie s-o salvăm... oh, repede!

— Bonnie, eşti sigură?

— Da, pentru Dumnezeu... acolo s-a dus. Se îneacă! Grăbeşte-te!

Valuri de întuneric o copleşiră pe Bonnie. Dar nu putea să leşine acum; trebuia să ajungă la Elena.

Stefan şi Meredith ezitară un moment, dar în clipa următoare Stefan trecea de gaşca de golani, trântindu-i într-o parte şi-n alta ca pe un castel din cărţi de joc. Se repezi direct spre parcare, trăgând-o pe Bonnie după el. Tyler porni pe urmele lor, dar se opri în clipa în care vântul îl izbi cu putere.

— De ce să fi plecat pe furtuna asta? strigă Stefan când urcară în maşina lui Meredith.

— Era supărată; Matt mi-a zis că a plecat cu Fordul lui, rosti pe nerăsuflate Meredith în liniştea din maşină. Porni rapid şi goni împotriva vântului, accelerând periculos. A spus că se duce la pensiune.

— Nu, e la pod! Meredith, grăbeşte-te! Oh, Dumnezeule, o să ajungem prea târziu!

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Bonnie. Meredith apăsă acceleraţia până la podea. Maşina se legăna, lovită de suflul vântului şi de lapoviţă. Tot drumul acela de coşmar, Bonnie suspină, cu degetele înfipte în scaunul din faţa ei.

Atenţionările ferme ale lui Stefan o împiedicară pe Meredith să intre într-un copac căzut de-a latul străzii. Ieşiră cu toţii afară şi imediat simţiră biciuirea ca de pedeapsă a vântului.

— E prea mare ca să poată fi mutat! Va trebui să mergem pe jos, ţipă Stefan.

Bineînţeles că era prea mare ca să poată fi mutat, se gândi Bonnie, strecurându-se deja printre ramuri. Era un stejar ajuns la maturitate. Dar odată trecută de partea cealaltă, rafala îngheţată îi alungă din minte orice gând.

În câteva minute era deja ameţită, iar drumul păru să dureze ore întregi. Încercară să alerge, dar vântul îi împinse înapoi. Abia dacă puteau să vadă înaintea lor. Dacă nu era Stefan, ar fi căzut peste malul râului. Bonnie începu să se împleticească, ameţită. Era cât pe ce să se prăbuşească la pământ când îl auzi pe Stefan strigând în faţă.

Braţul lui Meredith se încordă în jurul ei şi o luară din nou la fugă, împleticindu-se. Dar când ajunseră lângă pod, imaginea din faţa ochilor le făcu să se oprească.

— Dumnezeule... Elena! ţipă Bonnie.

Podul Wickery era o masă compactă de moloz şi lemn. Parapetul

dispăruse complet dintr-o parte a podului, iar scândurile cedaseră ca şi când le pocnise un pumn uriaş. Dedesubt, apa întunecată se învolburase peste o grămadă de sfărâmături care se scufundau. O parte din ele, ajunse complet sub apă, cu excepţia farurilor, reprezentau maşina lui Matt.

Meredith ţipa şi ea, dar ţipa la Stefan.

— Nu! Nu poţi să te duci acolo jos!

El nu aruncă nici măcar o privire înapoi. Plonjă de pe mal, iar apa se închise la loc în urma lui.

Mai târziu, amintirile lui Bonnie despre această oră aveau să fie — din fericire — foarte vagi. Îşi amintea că-l aşteptaseră pe Stefan în timp ce furtuna lovea în continuare cu sălbăticie. Îşi amintea că îşi pierduse aproape orice speranţă atunci când o siluetă încovoiată ieşi clătinându-se din apă. Îşi amintea că nu simţise nici un fel de dezamăgire, ci doar o senzaţie copleşitoare de durere văzând trupul inert pe care Stefan îl întinse pe marginea drumului.

Şi îşi amintea faţa lui Stefan.

Îşi amintea cum arăta atunci când încercau cu disperare să o ajute pe Elena. Numai că cea care zăcea acolo jos nu era Elena, ci doar o păpuşă de ceară cu trăsăturile Elenei. Nu era ceva în care să fi existat vreodată viaţă şi, cu siguranţă, nu era viaţă nici acum. Lui Bonnie i se păru chiar caraghios că o scuturau şi o apăsau pe piept întruna, încercând să-i scoată apa din plămâni şi tot aşa. Păpuşile de ceară nu respiră.

Îşi amintea faţa lui Stefan când în cele din urmă renunţă. Când Meredith se luptase cu el şi ţipase, spunându-i ceva despre lipsa aerului mai mult de o oră şi despre cum poate afecta asta creierul. Cuvintele îşi făcuseră loc până în mintea lui Bonnie, dar nu şi sensul lor. I se părea ciudat doar faptul că, în timp ce ţipau unul la altul, Stefan şi Meredith plângeau.

După aceea, Stefan încetase să mai plângă. Rămăsese pur şi simplu acolo, strângând la piept păpuşa-Elena. Meredith mai ţipase o vreme, dar el n-o mai asculta. Stătea, pur şi simplu. Iar Bonnie n-avea să uite niciodată expresia de pe chipul lui.

Apoi un fior o străbătu pe Bonnie, aducând-o la viaţă, conştientizând teroarea. O strânse de braţ pe Meredith şi se uită în jur, pentru a-i descoperi sursa. Ceva rău… ceva cumplit venea. Era aproape acolo.

Stefan păru să simtă şi el. Era agitat, încordat, ca un lup care adulmeca.

— Ce s-a întâmplat? strigă Meredith. Ce-ai păţit?

— Trebuie să plecaţi! Stefan se ridică, strângând încă în braţe forma aceea fără vlagă. Plecaţi de-aici!

— Ce vrei să spui? Nu putem să te lăsăm…

— Ba da, puteţi! Plecaţi de-aici! Bonnie, ia-o de aici!

Nimeni nu-i mai spusese lui Bonnie până atunci să aibă grijă de

cineva. Toată lumea avea grijă de ea. De data aceasta, o prinse pe Meredith de braţ şi începu să o tragă. Stefan avea dreptate. Nu mai puteau să facă nimic pentru Elena şi, dacă rămâneau, acelaşi lucru care îi venise de hac ei le-ar fi distrus şi pe ele.

— Stefan! ţipă Meredith în timp ce era trasă împotriva voinţei ei de-acolo.

— O s-o las sub copaci. Sub sălcii, nu sub stejari, strigă el după ele.

Într-un colţ ascuns al minţii ei, care încă nu-i fusese copleşit de teamă şi de furtună, Bonnie se întrebă de ce le spusese asta acum.

Răspunsul era simplu, iar mintea ei i-l dădu prompt. Pentru că mai târziu nu va mai fi acolo ca să le spună.

Capitolul 16

Demult, pe străzile întunecate ale Florenţei, înfometat, înspăimântat şi extenuat, Stefan îşi făcuse un jurământ. Mai multe jurăminte, de fapt, legate de modul în care să folosească Puterile pe care le simţise în el şi legate de felul în care să-i trateze pe cei slabi, ezitanţi, dar încă oameni, din jurul său.

Iar acum avea să le încalce pe toate.

Îi sărutase Elenei creştetul îngheţat şi o aşezase sub o salcie. O să se întoarcă aici, dacă va putea, ca să-i fie alături după.

Aşa cum anticipase, unda de Putere trecuse, ignorându-le, pe Bonnie şi Meredith şi îl urmase pe el, dar se retrăsese din nou, iar acum stătea în aşteptare.

Nu voia s-o lase să aştepte prea mult.

Rămas fără povara trupului Elenei, înainta ca un prădător pe drumul pustiu. Lapoviţa şi vântul îngheţat nu-l deranjau prea mult.

Simţurile lui de vânător răzbăteau dincolo de ele.

Şi le concentra pe toate ca să localizeze prada pe care şi-o dorea. Nu trebuia să se mai gândească la Elena acum. O va face mai târziu, când toate se vor termina.

Tyler şi prietenii lui erau încă în baracă. Bun. Nici n-au ştiut ce i-a lovit când fereastra se făcu ţăndări şi furtuna năvăli înăuntru.

Stefan era pregătit să ucidă când îl apucă pe Tyler de gât şi-şi înfipse colţii. Fusese una dintre regulile lui, să nu ucidă, dar acum o încălca deliberat.

Însă un altul dintre bătăuşi veni spre el chiar înainte să-l golească de sânge pe Tyler. Tipul nu încerca să-şi salveze conducătorul prăbuşit acum, ci voia doar să scape. Ghinionul lui că drumul trecea exact prin dreptul lui Stefan. Stefan îl puse la pământ şi îşi înfipse nerăbdător colţii în noua venă.

Gustul cald ca de cupru îl învioră, îl încălzi, îl inundă ca un râu de foc. Îl făcu să-şi dorească mai mult.

Putere. Viaţă. Ei o aveau; el avea nevoie de ea. Cu valul devastator de putere care-l cuprinsese odată cu ceea ce băuse deja, îi năuci cu uşurinţă. Apoi trecu de la unul la altul, sugând profund şi apoi aruncându-i. Era ca şi când ar fi dat pe gât o duzină de energizante.

Ajunsese deja la ultimul când o zări pe Caroline chircită într-un colt.

Din colţul gurii îi curgeau picături de sânge când îşi înălţă capul s-o privească. Ochii aceia verzi, de obicei mijiţi, îşi arătau acum albul de jur împrejur, ca ochii unui cal îngrozit. Buzele ei erau două pete palide care îngăimau rugăminţi mute.

O ridică în picioare, apucând-o de eşarfele verzi din talie. Gemea, iar ochii i se roteau în orbite. Îşi înfipse mâna în părul ei roşcat, aşezându-i capul în poziţia perfectă care să-i dezgolească gâtul aşa cum îşi dorea el. Îşi lăsă capul pe spate, gata să atace... iar Caroline ţipă şi leşină.

O lăsă să cadă. Băuse destul, oricum. Era plin de sânge, ca o căpuşă hrănită în exces. Nu se simţise niciodată atât de puternic, atât de încărcat de putere fundamentală.

Acum era vremea lui Damon.

Ieşi din baracă la fel cum intrase. Dar nu sub formă umană. Un şoim de vânătoare ţâşni pe fereastră şi se avântă spre cer.

Noua formă era minunată. Puternic... şi crud. Iar vederea îi era ascuţită. Îl purta oriunde îşi dorea, plutind peste stejarii din pădure. Căuta un luminiş anume.

Îl găsi. Vântul îl izbi, dar el coborî în cercuri, cu un ţipăt ascuţit de provocare. Damon, care stătea jos în formă umană, îşi ridică mâinile ca să-şi apere faţa în timp ce şoimul spinteca aerul spre el.

Stefan îi smulse bucăţi însângerate din braţ şi auzi răspunsul lui Damon: un ţipăt de durere şi furie.

Nu mai sunt frăţiorul tău mai mic şi mai slab. Îi transmise gândul lui Damon într-o uluitoare explozie de Putere. *De data asta, am venit pentru sângele tău.*

Simţi ura clocotitoare a lui Damon, dar răspunsul lui era batjocoritor. *Deci asta e mulţumirea după ce v-am salvat pe tine şi pe logodnica ta?*

Stefan îşi strânse aripile şi coborî iar în picaj, toată lumea lui concentrându-se asupra unui singur ţel. Să ucidă. Ţinti ochii lui Damon, iar băţul pe care acesta îl ridicase de pe jos vâjâi în aer pe lângă noul lui corp. Ghearele se înfipseră în obrazul lui Damon, iar sângele ţâşni. Foarte bine.

Nu trebuia să mă laşi în viaţă, îi spuse el lui Damon. *Trebuia să ne fi ucis pe amândoi odată.*

Voi corecta bucuros această eroare! Până acum, Damon fusese luat prin surprindere, dar acum Stefan îi putea simţi Puterea adunându-se, întărindu-l, ridicându-l în aşteptare. *Dar mai întâi va trebui să-mi spui pe cine se presupune că am ucis de data asta.*

Creierul şoimului nu putea să facă faţă valului de emoţii stârnite de această întrebare. Ţipând fără cuvinte, se avântă din nou asupra lui Damon, dar de data aceasta ciomagul greu lovi în plin. Rănit, cu o aripă atârnându-i, şoimul căzu în spatele lui Damon.

Stefan se schimbă imediat în propria-i formă, simţind cumplit durerea în braţul rupt. Înainte ca Damon să se poată întoarce, îşi înfipse degetele de la mâna sănătoasă în gâtul fratelui şi îl răsuci.

Când vorbi, era aproape amabil.

— Pe Elena, şopti el şi se întinse spre gâtul lui Damon.

Era întuneric şi foarte frig şi cineva era rănit. Cineva avea nevoie de ajutor.

Dar ea era îngrozitor de obosită.

Genele Elenei se zbătură şi se deschiseră, iar întunericul dispăru. Cât priveşte frigul… era îngheţată până la oase, împietrită de ger, pătrunsă până la măduvă. Şi nici nu era de mirare, căci era acoperită cu gheaţă din cap până în picioare.

Ce se întâmplase? Era acasă, dormea… Nu, azi era Ziua Oraşului. Fusese în sală, pe scenă.

Faţa cuiva arătase ciudat. Era peste puterea ei de înţelegere; nu putea să gândească. Feţe fără chip pluteau prin faţa ochilor ei, fragmente sparte de propoziţii îi răsunau în urechi. Era extrem de confuză. Şi era atât de obosită.

Mai bine să adoarmă la loc. Gheaţa nu era chiar atât de rea. Începu să se întindă, dar chiar atunci ţipetele ajunseră din nou la ea.

Le auzea, dar nu cu urechile, ci cu mintea. Erau ţipete de furie şi de durere. Cineva era foarte nefericit.

Rămase perfect nemişcată, încercând să înţeleagă.

Fusese un freamăt, o mişcare undeva, la marginea câmpului ei vizual. O veveriţă. O simţea cu mirosul, ceea ce era ciudat, pentru că nu mai mirosise niciodată o veveriţă. Aceasta se uită la ea cu nişte ochi negri şi strălucitori, apoi se căţără pe salcie. Elena îşi dădu seama că întinsese mâna să o prindă numai după ce se trezi cu mâna goală, dar cu degetele înfipte în noroi.

Era chiar caraghioasă. Pentru ce Dumnezeu şi-ar fi dorit o veveriţă? Îşi bătu capul cu asta preţ de vreun minut, după care se întinse din nou, epuizată.

Ţipetele încă se mai auzeau.

Încercă să-şi acopere urechile, dar nu-i era de nici un folos ca să ţină sunetele departe. Cineva era rănit şi nefericit şi se lupta. Asta era. Undeva se dădea o luptă.

Bun. Deci înţelesese. Acum putea să doarmă.

Şi totuşi, nu putea. Ţipetele o zgâriau pe creier, o atrăgeau spre ele. Simţi nevoia irezistibilă să le găsească sursa.

Şi abia *apoi* o să poată să doarmă. După ce-o să-l vadă… pe el.

Oh, da, acum îşi aducea aminte. Îşi amintea de el. El era cel care o înţelegea, care o iubea. El era cel cu care ea-şi dorea să fie împreună toată viaţa.

Chipul lui îi apăru din ceaţă în faţa ochilor, îl cercetă cu dragoste. Bine, deci. Pentru el o să se ridice şi o să meargă prin lapoviţa asta nesuferită până o să ajungă în luminişul care trebuie. Până când va putea fi alături de el. Şi atunci or să fie împreună.

Doar gândul la el păru să o încălzească. În interiorul lui era un foc pe care puţini puteau să-l vadă. Şi totuşi, ea îl văzuse. Era la fel ca focul din ea.

El părea să fie în dificultate acum. Cel puţin, se auzeau o groază de strigăte, de durere şi de luptă. Ajunsese destul de aproape ca să le poată auzi la fel de bine cu urechile ca şi cu mintea.

Acolo, în spatele stejarului ăluia secular. De acolo venea zarva. *El* era acolo, cu ochii lui insondabili, şi cu zâmbetul lui tainic. Şi avea nevoie de ajutorul ei. Iar ea o să-l ajute.

Scuturându-şi cristalele de gheaţă din păr, Elena pătrunse în luminişul din pădure.

DRAGOSTEA POATE SĂ UCIDĂ

În liniştitul orăşel Fell's Church lucrurile se precipită. Damon este mai nerăbdător ca oricând s-o facă pe Elena partenera lui, Regina Întunericului. Elena, tot mai vulnerabilă, se confruntă cu uneltirile lui Caroline şi ale lui Tyler, în vreme ce Stefan trebuie să-şi calce jurămintele şi să-şi înfrunte pe viaţă şi pe moarte fratele.

Elena

Fata cu ochi albaştri de nestemată şi păr de aur, întotdeauna Regina Balului, cea care poate avea orice băiat îşi doreşte.

Stefan

Distant şi misterios, pare să fie singurul băiat care îi poate rezista Elenei, deşi încearcă din răsputeri să o apere de ororile trecutului său tragic.

Damon

Sexy, periculos şi mânat de dorinţa de a se răzbuna pe Stefan, fratele pe care îl învinuieşte că l-a trădat. Hotărât să o aibă pe Elena, e în stare să omoare pentru ea.

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

RECOMANDAT DE: BRAVO GIRL! BRAVO

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-252-9
ISBN: 978-973-102-251-2
9789731022512
www.edituracorint.ro

Designul copertei: Iulian Frățilă
Fotografia copertei: Fotolia